

N° 152 ΔΡ. 6

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 2 — 8 ΜΑΪΟΥ
ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΩΣ:

Ώρα κατάλληλοι.
Διά τας υποθέσεις και τας ε-
πιχειρήσεις σας: 4 — 5 μ.μ. της
Τετάρτης (7) 9 — 1.30 μ.μ. της
Πέμπτης (8).

Διά τας χρηματικά ζητήματα:
6 — 8 μ.μ. της Δευτέρας (5),
3 — 4.30 μ.μ. της Τρίτης (6)
11.30 — 2 μ.μ. της Πέμπτης (8).

Διά την αγοράν λαχείων 8.30
— 10 π.μ. της Κυριακής (4),
6 — 7 μ.μ. της Δευτέρας (5).
Διά τας τυχερά παιχνίδια 4.45
— 8 μ.μ. της Πέμπτης (8).

Διά τας αίσθηματικά ζητήματα:
τὸ ἀπόγευμα της Πέμπτης (8).
Δευτερεύοντες 4 — 6 μ.μ. της
Δευτέρας (5).

Διά γάμους ή ἀρραβώνας 4 —
6.30 μ.μ. της Τετάρτης (7).
Διά τὸ μέλλον σας: 11 — 1 μ.
μ. τοῦ Σαββάτου (3).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ. — 'Υπάρχουν δύο
βασικά στοιχεία στην προσωπική
την σας, τα οποία σας υποση-
μαίνουν. Το ένα είναι η ελλειψής
φυσικότητας και αὐτοκριτικότητος.
Τὸ ἄλλο, πὸν εἶναι συνέπεια τοῦ
πρώτου, εἶναι ἡ ἀπόλυτη προσήλω-
σις σας στὴ λογική καὶ ἡ προ-
σπάθειά σας νὰ ὑπαγάγητε τὰ
πάντα σ' αὐτή. 'Αλλ' ἡ ζωὴ ξε-
περνάει τὴ λογική, μετὰ τὴν ψυ-
χρότητα δὲ καὶ τὴν υπερβολικὴν
τάξιν πού της δίνετε σέας, χάνει
κάθε ἐνδιαφέρον. 'Εμῶς δὲν
σκέπτεσθε καὶ δὲν ἐμῶς δὲν
ζήτε. Δὲν πρόκειται νὰ σας συ-
στήσω κανένα θιελίον γιὰ νὰ δι-
αβάσετε. 'Εκείνου πού λείπει ἀπὸ
τὴν ζωὴν σας δὲν εἶναι αἱ γυναι-
σεις, ἀλλ' ἡ κάποια προσηρότης
πού κάνει ὅλα τὰ πράγματα ὁ-
μορφα καὶ συμπαθῆ. Βάλτε λοι-
πὸν κατὰ μέρος τὰ θιελία ἢ τοῦ
λαχίστου αὐτὰ τὰ θιελία, πού
ξέρουν νὰ συστηματικοποιῶν τὴν
ζωή, ἀλλὰ πού μοιάζουν σὸν με-
ρικὰ κοσμεταρισμένα κρέατα,
πού εἶναι τόσο ὥραια νὰ τὰ βλέ-
πῃ κανεὶς, ἀλλὰ πού δὲν ἔχουν
καμμίαν ἀπολύτως γεύσιν. Σὰς
χρειάζεται νὰ μάθετε νὰ ζήτε.
Προσπαθήστε τὸ καὶ θὰ ἴδῃτε τότε
πόσον εὐχάριστη καὶ καλὴ θὰ
ἐμφανισθῇ ἡ ζωὴ σὰς μάτια σας.

ΦΛΩΡΑΚΙ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ
Φ. Κ., Πειραιά. — 'Εχετε πολὺ
στρυφνὸν καὶ δυστροπὸν χαρακτή-
ρα. Στενοχωρεῖσθε καὶ μερμη-
ρεῖτε διὰ τὸ παραμικρὸν. Σὰς δι-
ακρίνει μία μεγάλη εὐαισθησία,
φθάνουσα μέχρι νοσηρότητας.
Ζηλότυπος. Διὰ τὸν φίλον σας
δὲν μποροῦ νὰ σας ἀπαντήσω τι-
ποτε, ἐφόσον δὲν μοῦ δίδετε στοι-
χεῖα του. Περιπτώσεις τοιαύτας ἀ-
ποκαταστάσεως δὲν ὑπάρχει.
Μὴν ἐκτίθεσθε ἀπερίσκεπτος.

ΑΤΥΧΟΝ ΤΟΥ 1940 Κ. Γ.
Πειραιά. — Δὲν ἔχετε σταθερότη-
τα εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Πρό-
πει νὰ ἀφοσιωθῇτε μετὰ μεγαλύτε-
ρον ζήλον εἰς τὰς προσπάθειάς
σας. 'Η ὁνεία σας δὲν εἶναι πολὺ
σταθερὰ καὶ πρέπει νὰ ἀποφύγε-
τε παρεκτροπὰς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἡ-
τοῦ δυνατόν νὰ σας θλάσῃουν πε-
ρισσότερον. Θὰ ἔχετε μερικάς δια-
κυμάνσεις εἰς τὴν ἐργασίαν σας.
'Εχετε ὑπὲρ τὴν ἐργασίαν καὶ ἐν-
εργὴν περιπέτειαν, πού δὲν προσι-
νιῖται κομμίαν ἐξελίξιν ἐπὶ τοῦ
προσόντος. Εἰς τὸ ποσοστὸν μέ-
λου θὰ εὐρεθῇτε πὸν σφοδρὸν συ-
ογερεῖσθαι καὶ ποῖται νὰ ὀπλισθῇ-
τε μετὰ τὸ ἀποκαταστήσασθαι ἄρ-
θρος διὰ νὰ τὰς ἀντιμετωπώσετε.

5. 21. 7 — 16. Χαλκίδα.
'Εχετε παρασυρθεὶ ἀνεπαρκῶς ἀπὸ
τὴν νοσηρὰν αἰσθηματικότη-
τά σας. Δὲν σὰς συνιστᾷ νὰ

προχωρήσετε εἰς αὐτὴν τὴν περι-
πέτειαν, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ πρόω-
ρος καὶ οὐτε παρουσάζει καμ-
μίαν ἐλπίδα εὐνοϊκῆς ἐξελίξεως.
Νὰ ἐξοκολουθήσετε τὸν νοσηρὸν
τὰς σπουδὰς σας καὶ νὰ φρονί-
στατε νὰ ἐξασφαλίσετε ἕνα μέ-
λου καὶ μίαν θέσιν εἰς τὴν κοι-
νωσίαν.

Μ. Μ. Κ. Κ. 13. — Νομίζω ὅτι
σὰς ἔχω ἀπαντήσῃ. Πάντως τὰ
στοιχεῖα πού μοῦ γράφετε εἶναι ἐλ-
ληπτά. Χρειάζεται νὰ μοῦ πῆτε ἁ-
κόμη στίς πύσεις τοῦ μηνὸς Μαρ-
τίου ἐγγενηθήκατε. Περιμένω διὰ
νὰ σας ἀπαντήσω.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΑΡΑΜΕΝΟ. —
'Αντισταθμίσει ἀπολύτως τὴν
δυσχερὴ θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐρί-
σκεσθε. Τὰ ἔαράν εἶναι πράγματα
ὑπερόγκαι, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ
δουλοῦσθε καὶ νὰ λιποψυχήσετε
οὐτε πρὸς σαυμὴν. 'Απὸ τὴν
σταθερότητα καὶ τὴν καρτερίαν
πού θὰ ἐπιδείξετε ἐξαρτῶνται πολ-
λά, τόσοι διὰ τὸ ἀποδόν σας, ὅ-
σον καὶ διὰ τὴν οἰκονομίαν σας.
Θὰ ὑποχρεωθῇτε νὰ ἀντιμετωπι-
σετε μεγαλύτερας οἰκονομικὰς συ-
ογερείας παρὰ κατὰ τὸ παρελ-
θόν. Πολλὰς φορές, μολοντὶ θὰ
νομίζετε ὅτι ἔχετε φθάσει εἰς ἀ-
διέξοδον, θὰ σας παρασχεθῇ μία
σοφία, ἡ ὁποία θὰ σας ἐμπρέ-
ψῃ νὰ ὑπερβῇτε τὸν σκοπέ-
λου. Πάντως αἱ διορθώσεις αὐταὶ
θὰ εἶναι προσωριναὶ καὶ ἡ προσπά-
θειά σας ἐξαιρετικὰ κοπιώδης. 'Η
κατάστασις τῆς μητρὸς καὶ τοῦ
ἀδελφοῦ σας θὰ παραμείνῃ εἰς
τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον. Δὲν βλέπω δυ-
στυχῶς σύντομον βελτίωσιν. Νὰ
δωστέ μεγαλύτερον προσοχὴν εἰς
τὴν ὁνείαν τοῦ ἀδελφοῦ σας. 'Η
πάθησίς του εἶναι δυνατόν νὰ θε-
ραπευθῇ διὰ τοῦ χρόνου, μολοντὶ
δὲν σὰς κρύβω ὅτι ὑπάρχουν με-
ρικά ἀνησυχητικὰ σημεῖα. 'Η με-
τέρα Τετάρτη. Περιττωσὶν γάμου
δὲν προβλέπω πρὸς τὸ παρόν.
Πάντως, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζε-
σθε.

Κ. Κ. — Δὲν μοῦ δίδετε κανὲν
ἀπολύτως στοιχεῖον τῆς γεννή-
σεως σας. Παρακαλῶ νὰ διορθώ-
σετε αὐτὴν τὴν παράλειψιν. 'Ὅσον
ἀσφαλτὶς τὴν σεξουαλικὴν ῥοπὴν διὰ
τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε, δὲν ἴθε-
λα νὰ μοῦ διευκρινίσετε τὸν θα-
μὸν καὶ τὴν ἐντασίον της.

ΙΟΥΛΙΑ. — Δυστυχῶς οὐτε
καὶ σέας μοῦ γράφετε κανένα ἀπὸ
τὰ στοιχεῖα ἐκείνα πού μοῦ εἶναι
ἀπαραίτητα διὰ νὰ κρίνω τὴν πε-
ρίπτωσιν σας. Σὰς παρακαλῶ νὰ
τὰ συμπληρώσετε καὶ θὰ ἔχετε
σύντομον τὴν ἀπάντησιν μου.

ΜΑΡΙΑΝ. — Καὶ σέας ὁποῖ-
πτε ἐπίσης εἰς τὴν ἴσην παρά-
λειψιν.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ. — Συμμορφω-
θετε μετὰ τὴν γνώσιν πρὸς τὰς δύο
ἄλλας φίλας σας.

ΑΤΥΧΗΝ Ν. Σ. — Σὰς γασ-
ταρὶται ἐντὶ ἐντομῶν αἰσθηματι-
σμός, ὁ ὁποῖος θαίνει παραλλήλῃ
πρὸς τὴν μενάλιν σας ἀπειρίαν
ἀπὸ τὴν ζωὴν. 'Ισως θὰ σας στε-
νοχωρήσῃ, ἀλλὰ πότε καὶ πότε
πὴν ἀλήθειαν. 'Εχω τὴν γνώ-
μην ὅτι ἐκείνα πού αἰσθάνεσθε ὅ-
τι πενᾶται τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν ὅ-
ποῖον μοῦ γράφετε δὲν εἶναι πραγ-
ματικὴ ἀγάπη. 'Υφίστασθε ἀ-
πλῶς τὴν γοησίαν τοῦ, πού εἶναι
ἀρκετὰ ἰσχυρὰ διὰ μίαν ψυχὴν
ἀπλήν καὶ ἀθῶαν, ὅπως ἡ ἰδι-
κή σας. Θὰ σας συνιστοῦσα λοι-
πὸν νὰ μὴν ἀφήσετε τὸν ἑαυτὸν
σας νὰ παρασυρθῇ περισσοτέρον
ἀπ' αὐτὸ τὸ αἶσθημα. Κατὰ τὰ
ἄλλα, ἡ ζωὴ θὰ σας εὐνοήσῃ καὶ
θὰ σας ἱκανοποιήσῃ ἀρκετὰ. 'Ο
γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ
κατόπιν αἰσθήματος, ἀλλ' ὀλίγον
θραυότερον. Θὰ καταλάβετε κα-
λὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ θὰ ἔχετε
ἀρκετὰς ἐπιτυχίας. Σημαντικὰ τὰ
ἔτη 1941 καὶ 1947. Ταξίδια ὅχι
σοφάρ. Πάντως θὰ ἔχετε μερι-
κὰς μετακινήσεις.

Δωρ ΚΑΜΑ

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Ἀ γ ρ ι ο λ ο ῦ λ ο υ δ ο Σ.
Χ. — 'Υπάρχει μεγάλη ἀντίθεσις
στους χαρακτήρας σας. 'Εχετε
μεγαλύτεραν ψυχικὴν ὀρμότητα
ἀπὸ τὸν φίλον σας. Εἶναι ἄνθρωπος
νευρικός καὶ εἰς τὴν νευρικότητά
του αὐτὴν ὀφείλεται ἡ δύναμις
πού ἐπιδεικνύει ἐνίοτε. Κατὰ δά-
θος ὅμως εἶναι πολὺ ἀσθενὴς χα-
ρακτήρ. Δὲν βλέπω καμμίαν ση-
μαντικὴν ἐξελίξιν εἰς τὰς σχέσεις
σας. Γιὰ σὰς ἡ ζωὴ προμηνύεται
ἀρκετὰ εὐνοϊκή. Θὰ ἐπιτύχετε εἰς
τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Θὰ ἔχετε
ἐπίσης ἐπιτυχίας εἰς τὴν αἰσθημα-
τικὴν σας ζωὴν.

Ρ. Ο. Δ. Ο. Ν. — Σὰς ἀπάντησα
εἰς τὸ πρῶτον ψευδώνυμον μετὰ
ὁποῖον μοῦ ἐγράψατε. Δὲν ὑπῆρχε
ἀποκομὴ μέσα εἰς τὴν ἐπιστο-
λήν σας. 'Ισως τὸ ἐξεχάσατε.
Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε
ἄλλο.

Ε. Λ. Θ. Ι. Ρ. Α. Ν. — Σὰς ἀπῆν-
τησα ἴδω. 'Ισως δὲν ἐπρόσεξατε
τὴν ἀπάντησιν μου.

Μ. Ι. Α. Ν. Α. Ν. Α. Ν. Α. Ν. Α. Ν. — Τὸ παλαιὸν σας αἶσθημα
δὲν πρέπει νὰ σας ἀπασχολῇ. 'Ο
γάμος σας θὰ εἶναι ἀρκετὰ εὐτυ-
χῆς. Δὲν καθυστερήσῃ ὅμως ὁ
λίγον. Θὰ εὐνοήθῃτε ἐπίσης καὶ
ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου.

Ν. Ρ. Α. Θ. — Μὴ φοβείσθε
διὰ τὴν ὁνείαν σας. Μερικὰ ἐνο-
χλήσεις εἰς τὸ μέλλον, ἀλλ' ὅχι
σοφάρ. Θὰ ἔχετε μίαν βελτιώ-
σιν τῆς οἰκονομικῆς σας καταστά-
σεως, ἡ ὁποία θὰ σας ἀνακουφι-
σῇ καὶ θὰ δώσῃ νέαν τροπὴν εἰς
τὴν ζωὴν σας. 'Η σταδιοδρομία
τοῦ φίλου σας θὰ εἶναι καλὴ. Μία
μικρὰ θραυτίσις πρὸς τὸ παρόν.

Μ. Α. Τ. Ι. Σ. Α. Ν. — Ζωὴ παρὰ
χάδος καὶ ὅχι σταθερὰ. Θὰ ἀντι-
μετωπώσετε πλείους θάλας χάρις
εἰς τὰς ὑπερπληρώσεις. Προσε-
χετε τὰς αἰσθηματικὰς περιπετε-
ας σας. 'Ο γάμος σας θραυτῶν
ἀκόμη.

Κ. Φ. Ρ. Σ. Υ. — Δὲν προ-
βλέπω τὸ δυνατόν γάμου μετὰ
τὸν πρῶτον γιὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γρά-
φετε. Σὰς συνιστῶ νὰ μὴν ἔκτε-
θετε χωρὶς λόγον. 'Ο γάμος γενι-
κῶς θραυτῶν. Θὰ πραγματοποιη-
θῇ κατόπιν αἰσθήματος. Νὰ ἀκο-
λουθήσετε ἐλευθερίον ἐπάγγελμα.

Μ. Ν. Ο. Δ. Ρ. Κ. Ε. Ζ. Α. Ν. — Θὰ νυ-
φευθῇτε κατόπιν ἀπροόπτου αἰσθή-
ματος. Πολλὰς δυσχερείας μέχρι
τῆς πραγματοποιήσεώς του. Θὰ
τὰς υπερικήσετε εὐκόλως καὶ θὰ
γνωρίσετε κατόπιν τὴν οἰκονομι-
κὴν ἀνείαν καὶ τὴν εὐμάρειαν.
'Η ὁνεία σας θὰ καλυτερεύσῃ αἰ-
σθητῶς. 'Αποφύγετε τὰς παντὸς εἰ-
δους παρεκτροπὰς. Θὰ ἔχετε εἰς
τὴν ζωὴν σας μερικάς περιπετε-
ας, ἀλλ' ὅλα θὰ ἐξομαλυνθῶν
πολὺ σύντομα. Νὰ μοῦ στείλετε
ἕνα σημείωμα τοῦ προσώπου διὰ
τὸ ὁποῖον μοῦ γράφετε.

Ο. Π. Α. Σ. Ι. Α. Ν. — 'Εμπόδιο
καὶ καθυστερήσεις εἰς τὸ ζήτημα
τῆς ἀποκαταστάσεώς σας. Θὰ
πραγματοποιηθῇ πιθανώτατα κατὰ
τὴν αἰσθηματικὴν. 'Η οἰκονομικὴ
σας κατάστασις θὰ καλυτερεύσῃ.

Σ. Ο. Ν. Ι. Α. Ν. Σ. Σ. — 'Εχε-
τε χαρακτήρα πολὺ δυστροπὸν
καὶ ἀκατάστατον. 'Ατομὸς καὶ
ἀδέξιος. 'Η φιλαρέσκεία σας ὅστε
ρεῖ πολὺ, πράγμα πού ἀποβαίνει
εἰς ὄφρος τῆς ἐντυπώσεως πού
προκαλεῖται εἰς τοὺς ἄλλους. Θὰ
ἔχετε μίαν ἐνδοξάν τῆς τύχης εἰς
τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα, ἀλλ' ὅ-
χι σταθερὰν. Οἰκονομικὰ στενο-
χωρία. Μὴν σπεύδετε εἰς τὰ οἰ-
κονομικὰ ζητήματα, διότι δὲν θὰ
εὐνοήθῃτε κατὰ τρόπον ἀπόλυτον.
'Ο γάμος σας θραυτῶν ἀρκετὰ.

Α. Ι. Σ. Μ. Ε. Τ. Γ. Μ. — Στε-
νοχωρὶς καὶ τρυφερός χαρακτήρ.
'Αρκετὰ φιλαρέσκος καὶ ἐγωϊ-
στὴς εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Δι-
μουσγέται μίαν πολὺ καλὴν ἐν-
τύπωσιν γύρω σας καὶ θὰ μπορού-
σατε νὰ ἐπιφελήθῃτε περισσοτέ-
ρον ἀπ' αὐτὴν. Προσέχετε μόνον
μὴν παρασυρθῇτε ἀπὸ τὴν αἰσθη-
ματικὴν σας ζωὴν.

Η. ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

θῆτε εἰς τὴν ζωὴν. Γάμος σύντο-
μος κατόπιν αἰσθήματος. 'Ο φίλος
σας εἶναι ἥμερος καὶ καλὸς χαρα-
κτήρ. Σὰς ἀγαπᾷ καὶ ἐνδιαφε-
ρεῖται γιὰ τὰς ἐπιδιώξεις σας.
Νὰ ἀκολουθήσῃ καλὸν δρόμον.
'Υ ἀ κ ι ν ὠ ν Σ. — 'Ε-
χετε στρυφνὸν καὶ στενὸν χαρα-
κτήρα. Σὰς λείπει ἡ καλο-
σθησία. 'Αντιθέτως σὰς διακρίνει
ἐντονος αἰσθηματισμός. Εἰς τὰς
σχέσεις σας εἰσθε μάλλον ἐπιπο-
λαῖα καὶ πολὺ ὀλίγον εὐκρινής.
Θὰ δοκιμάσετε οἰκονομικὰς καὶ
οἰκονομικὰς στενοχωρίας. 'Η ζωὴ
σας διαγράφεται κάπως δύσκο-
λος. Διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὴν ἡ-
ρεμίαν καὶ τὴν γαλήνην, θὰ πρέ-
πει νὰ ὑπερικήσετε πολλὰ ἐμπό-
δια. Γάμος θραυτῶν.

Σ. Α. Σ. Α. Ν. Α. Α. — 'Ο χαρα-
κτήρ σας εἶναι ὁμῶς καὶ σκληρός.
Σὰς λείπει ἡ εὐστροφία ἐκείνη
πού θὰ ἐπηύρανε τὴν χάριν καὶ
τὴν γοησίαν σας. 'Απότομος εἰς
τὰς ἐκδηλώσεις σας. Κουράζεσθε
εὐκόλως καὶ μετὰ ὅλα καὶ δι' αὐτὰ
αἱ ἱκανοποιήσεις τῆς ζωῆς σας
εἶναι λείψια. Θὰ ἔχετε μίαν εὐ-
νοίαν ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήμα-
τος. Γάμος θραυτέρον. Θὰ εὐνο-
ήθῃτε ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως.

Ν. Α. Ν. Α. Ν. Μ. Κ. — Καλὸς
καὶ τρυφερός χαρακτήρ. Θερμαὶ
ἐκδηλώσεις. Διάθεσις νωθρὰ καὶ
χαυνός. 'Εσωτερικὴ δύναμις γοη-
τείας, ἡ ὁποία θὰ σας ἐξασφαλί-
σῃ ἀρκετὰς ἐπιτυχίας. Πρὸς τὸ πα-
ρόν, μία καθυστέρησις εἰς τὴν ἐ-
ξελίξιν τὸν ὑποθέσιν σας. Βρα-
δυτέρον, θὰ εὐνοήθῃτε περισσοτέ-
ρον. 'Ο φίλος σας ἔχει καλὸν χα-
ρακτήρα καὶ ἀγνὰς διαθέσεις.
Πολὺ ἥμερος. Στερεῖται πρῶτον
βουλίας. Τὸν κατέχει ἕνα πνεῦμα
ρουτίνας. Πρέπει νὰ τὸν παρα-
κινήσετε νὰ ἀναπτύξῃ περισσοτέ-
ρον τὴν δραστηριότητά του.

Α. Κ. Ο. Υ. Ρ. Α. Σ. Τ. Ο. Ν.
Κοπανάκι. 'Εάν μετὰ τὸ ψευδώνυ-
μόν σας θέλετε νὰ μοῦ ἀποκαλύ-
ψετε ἕνα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ σας,
ἡ ἐκλογὴ τοῦ δὲν εἶναι διόλου ἐ-
πιτυχῆς. Εἴθε μόνον νευρικός
καὶ ἀσυνάρτητος εἰς τὰς ἐκδηλώ-
σεις σας. Δυστροφὸς διαθέσις καὶ
καχυπόπος. Δὲν ἐμπιστεύεσθε εἰς
τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ σέας δὲν
ἐμπνέετε ἐμπιστοσύνην. Τὸ μέ-
λου σας δύσκολον ἴδιον κατὰ τὰ
πρῶτα σας ἡμέρας. Θὰ πρέπει νὰ
δωστέ ἕνα ρυθμὸν εἰς τὴν ζωὴν
σας, ἀντὶ νὰ σταθερὰ ἀσκό-
πως εἰς πολλὰ καὶ ἀδιάφορα τὴν
δραστηριότητά σας.

Α. Υ. Α. Π. Η. Μ. Ε. Ν. Ν. Μ. Ι.
Κροῦλάν Σ. Π. Κ. — Ψυ-
χικὴ εὐγένεια καὶ τρυφερότης.
'Αγνὰ αἰσθήματα. Δημιουργεῖτε
ἀρίστην ἐντύπωσιν γύρω σας καὶ
θὰ ἔχετε ἀξιολόγους ἐπιτυχίας.
Κάθε σκέψιν περὶ μέλλοντος εἶναι
ἀκόμη πρόωρος. Θὰ εὐνοήθῃτε ἐν-
τούτοις θραυτέρον ἀρκετὰ. Πολ-
λὴ καλὴ ἀποκατάστασις κατόπιν
ἐντυπώσεως αἰσθήματος. 'Η οἰκονο-
μικὴ σας κατάστασις θὰ βελτιω-
θῇ. 'Ο φίλος σας ἔχει στρυφνὸν
χαρακτήρα. Δὲν βλέπω ἀπόλυτον
συνταυτισμὸν μετὰ τὸν δίκόν σας
χαρακτήρα. Σκέπτεται καὶ ἐνερ-
γεῖ πάντοτε ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς
προσωπικῆς του ἀπολαύσεως. Εἰ-
νε καλύτερον νὰ εἰσθε ἐπιφυλακτι-
κῇ.

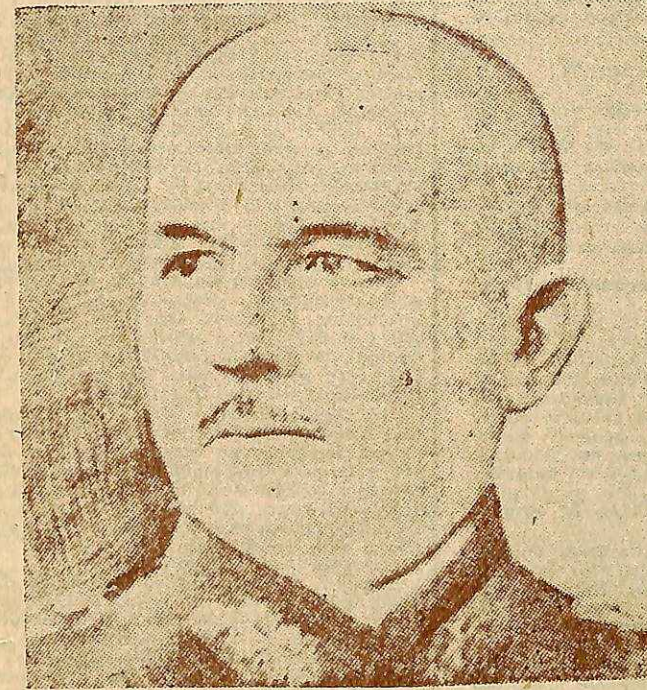
Α. Π. Η. Λ. Π. Σ. Μ. Ε. Ν. Ν. Κ. Ο.
Ρ. Η. Ν. — Δυστυχῶς, οἱ χαρακτή-
ρες σας δὲν συμβιβάζονται μετὰ
τὸν πρῶτον διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γρά-
φετε. 'Η ἀγάπη τοῦ δὲν ἔχει
φετε. 'Η ἀγάπη τοῦ δὲν ἔχει
πλεον τὴν προηγουμένην φλόγα.
'Επὶ πλέον εἶναι δέξυτος καὶ σκε-
πτεται πάντοτε κατὰ τρόπον τε-
λειῶς ἐγωϊστικόν. Σὰς συνιστᾷ
νὰ βεβεῖτε ὑπομονὴν καὶ καστε-
ρίαν. 'Η ἀποκατάστασις σας μαζί-
του δὲν θὰ εἶναι εὐκόλος. Μὴ δια-
φέτε τὰ πράγματα, ἀλλ' ἀφοσιώ-
τε νὰ καλλήσῃτε τὸν δρόμον τῶν.
'Εν τῷ μεταξύ, δὲν ἔπρεπε
νὰ ποιοσθεσθε νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀ-
πὸ τὴν τυσομικὴν προσήλωσιν
εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτόν, πού πολὺ
ὀλίγον ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ αἰ-
σθηματὰ σας.

Η. ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Πρωτομαγιά

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: 'Ιδρυτής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

Ο στρατάρχης Βίλχελμ φον Λίστ ἀρχιστράτηγος τὸν γερμανί-
κὸν δυνάμεων ἐν τῇ Βαλκανικῇ.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

ΧΟΝΤΡΗ: —Τί ὥραία πού με χορεύεις, ἀντρούλη μου!
Μοῦ φαίνεται σὸν νὰ μὴν παῖτάς καθόλου στὴ γῆ...

(ΡΑΜΙΖ)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

—'Ε!... 'Ηταν τότε ἀλλοιώτικη καὶ ἡ Πρωτομαγιά,
εἶπ' ἡ γιαγιά...

Δὲν εἶχαμε στὰ χρόνια μας τὴν σημερινὴ τὴν ἔννοια
καὶ ἡ ζωὴ πού ξενόιασσε, στὰ μάτια μας κυλούσε,
ἦταν πάντ' ἀνθρώπων καὶ πάντα λουλουδένια
καὶ μὰς χαμογελοῦσε...

Κι' ἐγώ, σὸν κοριτσόπουλο, μετὰ κορίτσια τ' ἄλλα
ἔξω, στὰ περιβόλια

στεφάνια, μετὰ τριαντάφυλλα ἐπλέκαμε, μεγάλα
κι' ἔννοια μας ἦταν μοναχὴ, τοῦ ἔρωτα τὰ βόλια
νὰ μὰς τρυπήσουν τὴν καρδιά...

Γεμίζαμ' ἀγριολούλουδα τὴν κεντητὴν ποδιά,
κι' ἡ κάθε μία θεοτρελλῇ, δὲν εἶχε στὸ μυαλό της
παρὰ τὸ πὺς νὰ πέταγε λουλούδι στὸν καλὸ της!...

'Αλλοιώτικες Πρωτομαγίες, τὰ χρόνια τότε... ἐκείνα...
Τριαντάφυλλα, γαρύφαλλα, κάλες, ζουμπούλια, κρίνα
μὰς ἐμεθοῦσαν τὴν καρδιά π' ἀρχίζε νὰ χτυπᾷ
τὴν ὥρα πού μαδούσαμε τὴν ἀσπρὴ μοργαρίτα
νὰ ἰδοῦμε ἀν μὰς ἀγαπᾷ ἡ δὲν μὰς ἀγαπᾷ...

'Η μοργαρίτα τοῦ ἔρωτος ἦταν τὸ ἀλφάδι-
κι' ἀρχίζε ἡ ἀγάπη ἀπὸ κει κι' ἐπῆγαινε στὰ μάτια
πού κανένα, δακρύζοντας καὶ τὴν καρδιά κομμάτια!
'Αλλοιώτικες Πρωτομαγίες! Μὰς μέγαρε ἡ χαρὰ,
καὶ ὅταν στὰ μυαλό μας δάξαμε τὰ στεφάνια
κυττάξαμε ὅλες πονηρὰ
γεμάτες περηφάνειαν

νὰ ἰδοῦμε στὸ μπαλκόνι της, ποῖα τάχατε κρεμάει
τὸν πρὸ λουσατό Μάη...

Πρωτομαγίες πού ἦταν, τοῦ ἔρωτα γιορτὲς
Πρωτομαγίες πού δοῦζαν ἀπὸ τρελλὰ τραγούδια,
Πρωτομαγίες λαχταριστὲς
γεμάτες με λουλούδια.

Πρωτομαγίες πού ἀνθίζαν σὲ κάθε μιὰ ἀγκαλιά
σὸν θεῖα φιλία, τὰ κρίνα...

Πρωτομαγίες πού ἀνθίζαν σὸν κρίνα, τὰ φιλία
Πρωτομαγίες ἀλλοιώτικες, τότε... τὰ χρόνια ἐκείνα!
Θυμοῦμαι μιὰ Πρωτομαγιά, εἶπ' ἡ γιαγιά, πού μόνη μου
εἶχα τὰ ὁμορφότερα τριαντάφυλλα διαλέξει

καὶ δὲν σὰς λέω τί ἦταν, ὁ Μάης

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ, ΕΡΩΤΕΣ...

ΑΡΩΜΑΤΑ, ΟΝΕΙΡΑ, ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙΑ

Πάντα οι άνθρωποι, από την αρχαιότητα ως τώρα, αγαπούσαν τα άρωματά. Τον παλιό καιρό μάστιχα και αέτοι οι άνεργες άλειφονταν με μύρα. Στην εποχή μας όμως, το άρωματίζεμα θεωρείται μάλλον προνόμιο της γυναίκας και καθώς λέει κάποιος ποιητής: «Η γυναίκα είναι ένα λουλούδι που ά θεός εξέχασε να τή άρωματίσει». Και το λουλούδι αυτό, για να έπα νορθώσει το λάθος του θεού άρωματίζεται μόνο του.»

Κάποιος άλλος όμως ποιητής ισχυρίζεται πως κάθε γυναίκα αποπνέει ένα ιδιαίτερο άρωμα, έντελως φυσικό. «Άλλες γυναίκες δηλαδή ή επιδερμής μαροχολάει σαν γυασιμ, άλλες σαν πικραμύδαλο και άλλες σαν... κανέλα!»

Ποιητικές φαντασίες δηλαδή...

Όπωσδήποτε, ή αλήθεια είναι ότι από την αρχαία ότητα οι άνθρωποι καλλιεργούσαν τα πιο σπάνια λουλούδια, όχι μόνο για την απόλαυση των ματιών τους, αλλά και για την θεία μέθη που ένοιαζε ή ψυχή τους, όταν ρου φούσαν τα διάφορα άρώματά τους. Σίγα - σιγά, τέλος, οι άνθρωποι έμαθαν να διατηρούν για πολύ καιρό το προσωπικό μύρο των λουλουδιών, μαζεύοντας και φυλάγοντας το απόσταγμα τους.

Όσα είναι τα λουλούδια, άλλα τόσα είναι και τα άρώματα που κατασκευάζουν απ' αυτά. Ένώνοντας μάλιστα διάφορες εσώδες, οι μπουμπού παραγον, μπορεί να πη κάνει, ολόκληρες συμφωνίες άρωμάτων.

Υπάρχουν μυρωδιές που έμπνέουν έρωτα, άλλες που φέρουν θρησκευτική έκταση και άλλες που κεντρίζουν τη σκέψη και δυναμώνουν τη διάνοια.

Πολλοί συγγραφείς και καλλιτέχνες δεν μπορούν να έμπνευσθούν και να γραφούν, αν δεν έχουν γύρω τους φωτιά και άνθη εσώδη, ή αν δεν άρωματίζονται μέσα σε δωμάτια άρωματισμένα να από ώρισιμένα μύρα, που κάθονται σε είδικά θυμιατήρια.

ΦΙΛΤΡΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Άπό τών παλιών καιρό ως σήμερα, στις τελετές όλων των θρησκειών, το λιβάνι, ή ομύρα και άλλα άρώματα — που καθώς φαίνεται έμπνέουν θρησκευτική έκταση — έχουν παίξει με γάλο ρόλο.

Οι Αιγύπτιοι έρεσι της Ηλιουπόλεως έκαναν μπροστά στα αγάλματά των θεών, τριών ειδών άρώματα: Λιβάνι το πρωί, ρετίνι το μεσημέρι, και το θράδυ το περίφημο «κούφι», άποσταλούμενο από δεκάεξη διάφορες εσώδες.

Και στην Άνατολή ή χρήση των άρωμάτων ήταν γενική, καθώς δε άναφέρει ή ιστορία, ή περίφημος Σαρδανάπαλος αυτόκτόνησε καείς ζωτάνος επάνω σε μία πυρά από άρωματισμένα να εύλα!

Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι ελάτρευαν επίσης τα άρώματα και τα εσώδων άφειδώς σε κάθε γιορτή και τελετή.

Κατά δε τόν Μεσαίωνα, οι μάγοι χρησιμοποιούσαν τα άρώματα στα διάφορα φίλτρα και δηλητήρια που ετοιμάζαν. Φαίνεται δε ότι πολλά απ' αυτά τα καταθόνατα κατασκευάσματα έφερναν ώρισιμένα άποτελέσματα μόνο με τη μυρωδιά τους.

Υπήρχαν, π.χ., φίλτρα άρωματισμένα που ένέπνεαν έρωτα, άλλα που ένέπνεαν αντιπάθεια και άλλα που έδιναν άφευκτο θάνατο.

ΑΡΩΜΑΤΑ, ΘΥΓΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΘΗ

Όσον άφορ ά τους θύγλους τών άρωμάτων, αυτό είναι άμετρητο:

Ο Πλίνιος άναφέρει ότι άπληξε στις Ίνδιες ένας λαός, που δεν έτρωγε καμιά άπολύτως τροφή, αλλά ζούσε άνασαιίνοντας μόνον άρώματα.

Τό έβέβαιον είναι, τέλος, ότι τα άρώματα έπηρεάζουν πολύ τόν άνθρωπο έγκέφαλο και πολλά απ' αυτά επιδρύνουν όχι μόνο στην ψυχή μας, αλλά και στην γυνία μας. Δεν υπάρχουν μίπως ώρισιμένα λουλούδια, τών οποίων το άρωμα φέρνει εσώδη και ποικίλα:

Άπάρχουν επίσης εσώδες που ένπνουν τις αισθήσεις και άλλες πάλι που τις άποκαμίζουν.

Μερικές γυναίκες, χωρίς να είναι άμορφες, έμπνέουν φλογερο πάθος, γιατί άρωματίζονται με μυστικά άρώματα.

Θέλετε να έμπνέτε έρωτα παράφορο; — γράφει κάποιος χημικός. — Άρωματίζεσθε με

γιασεμ.

Θέλετε να έμπνεύσετε σέβας και έρωτα πια τωνικό; Προτιμάτε τότε το άρωμα της βιο-λέττας.

Ο μόσχος έμπνέει έπιθυμίες βαρείες, αγάπες χαύνες, ανατολίτικες και το ήλιωτρόπιο φέρνει όνειροπολήσεις και ήδυστάθεια.

Άν μία κυρία θέλη να φαίνεται γυναίκα του καλού κόσμου, αν άποφύγει το άρωμα του μόσχου, του γαρυφάλου και του τριανταφυλλού, ακόμα και του γιασεμιού, κι' άς προτιμή τη δισλέττα, το ήλιωτρόπιο και τη θερβένα.

Το κρίνο είναι το σύμβολο της αγνότητας και όμως το άρωμά του έμπνέει κάθε άλλο παρά αγνές έπιθυμίες. Πολλά κρίνα μαζί σ' ένα περσιωμένο και κλειστό χώρο, μπορούν να φέρουν και το θάνατο.

Τό άρωμα τών ζουμπουλιών είναι αρκετά με θυστικό κι' αυτό, αλλά λιγώτερο επικίνδυνο από την εσώδη των κρίνων.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΟΥ ΜΕΘΟΥΝ

Είπε γνωστόν ότι, αν μυρίσμε για πολλήν ώρα ένα μπουκέτο από παπαρόνες, θα πάσμε ναρκη. Οι άρχαιοι άπεικνών τόν θάνατο να κρατάει μία εσώδη από παπαρόνες στα χείμα τών.

Μήπως και το όπιο δεν θγαίνει από τις παπαρόνες;

Τό άρωμα της ίριδος έμπνέει ποίηση και... καλλιτεχνία.

Τό άρωμα του φυτού «μέλισσα» είναι κατευαστικό τών νευρών.

Θέλετε, λέει κάποιος άρχαίος μάγος και θο τανολόγος, να έμπνεύσετε έρωτα στη γυναίκα που αγαπάτε; Στέλνετε της λουλούδια με θα ρεία άρώματα, στέλνετε τες, μύρα μεθυστικά! Τίποτα δεν μιλάει τόσο για αισθητές και στην καρδιά, όσο ένα άρωμα έκλεκτό. Όταν θα τώ εισπνεή ή γυναίκα που αγαπάτε, θα με θα ως τώ εσώδη της ψυχής της και χωρίς να τώ δώη ακόμα, θα σας συλλογίζεται διαρκώς, ή άνανυσή σας θα γίνεται ένα με τώ μύρο που θ' άνοπνέη και δεν θα ξέρη κι' αυτή τί την μεθαί περισσότερο.

Ότ άρωμα είναι μαγεία, όποσολή, όπόμνησις, μαγνητισμός, κέρη. Ό τώ δεν μπορείτε να έπιτύχετε με τώ χάγια σας, ακόμα και με τώ θέμμε των ματιών σας, θα τώ έπιτύχετε με' ένα άρωμα. Κι' αν μάλιστα άνοκατέψετε πολλά άρώματα μαζί ή έπιτυχία σας θα είναι ακόμα μεγαλύτερη. Ό συνδυασμός του άρώμα τες τών θερβένων, του γαρυφάλου και του ήλιωτρόπιου, άποτελεί ένα αλάνθαστο έρωτικό φίλτρο.»

Ένας άλλος πάλι παλιός θοτανικός και άλ χημικός λέει ότι τίποτε δεν έμπνέει τόσο τόν έρωτα, όσο ή μυρωδιά του θρεσκούμενου... ά χύρου! Όταν στην έσώδη να και νέες άναπνους ή μυρωδιά αυτή, νοιώθουν μία δυνατή φυσική και ψυχική έλξη να σέρνη τών ένα πρής τόν άλλον.

•••

Οι κυρίες της Γαλλικής άριστοκρατίας, ταύ περασμένου αιώνα, συνήθιζαν να άρωματίζων τώ χαρά των έπιστολών τους με τώ άρωμα της άρεσκείας τών. Έτσι εκείνοι που άπειρ-γαν τις έπιστολές τους, μεθυσόταν από τώ άρωμά τους, που τούς υπενθύμιζε ακόμα έντα-νώτερα τις άγαπημένες τών.

Πόσο, αλήθεια, μιλούν στη γλώση μας με-ρικές εσώδες! Υπάρχουν μπορεί να πη κα-νείς, ώρισιμένες στιγμές της ζωής μας, μρω-μένες με ώρισιμένα άρώματα...

Δ. ΒΕΡΑΝΣ

ΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

— «Ω, δεσποίνε, άς ήμουν εύτυχέμενος αν μπορούσα να σάς παντρευθώ!»

— Και ποίος σάς έμποδίζει;

— «Η γυναίκα μου!»

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

«Η σύζυγος, — Δεν μου λές Παναγιώτα, αν μ' άρπασε κανείς, θα προσέφερε άνταμώδη!»

Ο σύζυγος, — Άσφαλός. Έγώ άνταμώδη πάντοτε εκείνους που μ' έξυπηρετούν!

ΑΔΥΝΑΤΟΝ

Ό κλητήρας του γραφείου πρής τόν προϊστάμενό του:

— Κύριε δεσποίνε, κάτω στην πόρτα είναι ή πεθερά σας. Σας παρακαλεί να κατεβήτε για να σάς πη κάτι...

— Με παρακαλεί; Τότε κάντε λάθος, άσφα-λώς. Δεν θα πρόκειται για τήν πεθερά μου!

3.- ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΣΜΑΡΗ

Αυτά λοιπόν τώ πελώρια κτίρια, επάνω από τώ όποια πετούμε τώρα — με τώ άερο ταξί που μεταφέρει τόν Μίμη Σμαρή, στην πρώτη δουλειά του — είναι εργοστήρια, έργαστάσια, καταστήματα, πολυκατοικίες, ξενοδοχεία. Είναι ό πυρήν τών άσoteles, ό άγκος όπου έχουν συγκεντρωθί όλες οι άν θρώπινες ένέργειες, όλες οι δημόσιες άπ-ρεσίες. Ό κόσμος της έργασίας κοντά στον κόσμο της πολιτικής και της έπιστήμης.

Οι ύψηλοι εκείνοι κύβοι — όπως μοιά-ζουν τώ πελώρια αυτά κτίρια από ψηλά — είναι συνδεδεμένοι οι μόν με τούς δε-σέ ύλους τούς δρόμους, με τώ μητρές λοξοί-δεις γέφυρες, που άποτελούν ένα άδιέδοδο σύμπλεγμα δρόμων, τώ όποιο δίνει στο σύ-νολο την όμη πνήντα πύλων υπεργείων, που μαυρίζουν από την κίνηση τού πλήθους.

Άπό τώ ύψος που θριασκώστε είναι όρατή κάθε λεπτομέρεια, γιατί ή δι' ήλίκης ά-κτινοβολίας θερμάνσις έκαμε να έξοφαν-σθούν οι κάθε είδους καπνοδόχοι. Η άτιμή σφαίρα είναι διαυγής, άπληλαγμένη απ' ύ-λους τούς καπνούς, που έβγαιναν από τώ έργοστάσια και την έσκίαζαν.

Τό θέμμε θυθίζεται «ορα στα διάμεσα τών κατοικουμένων αυτών άγκων, που είναι εύριες λεωφόροι με φυτεμένα δένδρα, ό-που γλυστορούν σαν φίδια τώ κινούμενα πε-ζοδρόμια με τώ άκίνητα σκαλοπάτια, ενώ στον γυαλιότερο, από είδική πλαστική ύλη στρωμένο δρόμο, που δεν έρεει τί θά πη λάσπη ούτε σκόνη, τρέχει τώ κύμα τών με-σοοικετών και τών αυτοκινήτων...»

Σαφνικά, ένα θέμμε πλησιέστερο μής ά-ποσά από την θέα της πόλεως. Ένας δ-μίλος ίπταμένον — με την θούρηλα άτομ-κάν συσκευών — άουτονομικόν άνοίγει πέ-ρασμα άνάμεσα από τώ κύμα τών κάθε εί-δους άεροσκαφών και πτηνικών μηχανήμα-των. Άμέσως ό πιλότος μας καταβαίνει. Κάποια σειρήνα θουτίζει κοντά μας, ενώ μία μεγαλοπρεπής σκιά σκεπάζει τώ κεφά-λια μας: είναι τώ ταχύ άεροσκάφος Νέας Ύορκης — Αθηνών, που μας τροντίζει με τόν εέρα πού δημιουργούν τώ άφέρα του και πηγαίνει να προσγειωθεί σε μίαν αθη-ναϊκή πλατεία, στην όποια καταλήγουν τώ-ροι οι πολυάριθμοι λεωφόροι. Έξασει τριών ώρων περίπου τήσαν επάνω από την σφαίρα σφαίρας, από ένα έρω αυτό μεγαθί-ρια, για να καλύψη την άπόστασις Άμερι-κής — Έλλάδας.

Στην εποχή τού Σμαρή δεν υπάρχουν πια μικροβιομηχανίες. Έχουν αντικαταστα-θί από είδικούς επαγγελματικούς όργα-νισμούς, καθένας από τούς όποιους, κατέχει ένα ιδιαίτερο έξωχρηστικό αθημα ή μάλλον έναν γυγανιστικό πύργο, όπου έχει συγκε-ντρωθί όλη ή βιομηχανία τού αυτού είδους της χώρας.

Στην ταρατάσα ενός τών πύργων αυτών, που όνομάζεται «Όλος τών υποθηματοποι-ών», προσγειώνεται τώρα τώ άερατσί μας.

Ό Μίμης Σμαρής, αέτας ό κομψός ά-σός, είναι... ένας υποθηματοποιός, άργί-της, κατά τις πρώτες ώρες. Η κρατικο-ποίησις τού κεφαλαίου κατήγγησε την ά-νεργία στην κοινωνία αυτήν, όπου όλες άρ-γάζονται άκόπως και ώρισιμένες μόνον ό-ρες.

Τό έργοστήριο είναι ταρατάσι. Έχει πε-νύτα πατώματα με μεγάλα παράθυρα που άερίζουν και φωτίζουν άπλετα τώ άουτερι-κό του. Σε κάθε πάτωμα υπάρχουν οι λε-γόμενες «κεφέςες», στις όποιες άρακαν-ται ένας ή περισσότεροι έργατεις.

Όπώσος ή μηχανή είναι εκείνη που κά-νει τώ πάν και ό έργατεις δεν είναι παρ-ά νους.

Μακίς φάσκους, ό Σμαρής κάνει γνωστή την παρουσία του σ' ένα είδικό μηχανήμα, και έπειτα κάθεται από ύψιστόν του μι-κρό θρονοειδές, σε μίαν άνακαυτική πολυθρό-να, έμπρός από ένα έργοστήριο τραπε-ζι γεμάτο μηχανήματα και έργαλεία άρι-θείας. Καθρέφτες κατάλληλα προπονημέ-νοι τού έπιτρέπουν να έλπη σ' όλο τώ έά-θος τού ούρανοέξωστου την κίνηση τών μηχανών και ιδιαιτέρως τού σύνολο τών τροχών τών, που αυτός έπιθέπει.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΟ ΦΩΣ

Ένα πράγμα δεν μπορούσε να υποφέρει ή μαντάμ Σουσου. Την συσκότιση. Αυτή ή νυκτερινή κατάμυρη πόλις της έδινε στα νύερα και ή ανάγκη, να διπλακείνη τώ παρόθυρα της — ίδιως τώρα την ά-νοιζε — την έκανε έξω φρενών.

Ο Παναγιωτάκης, ως γνωστόν, ήταν αν θρωπος νοιοταγής. Άρκει να έβγαινε μία σιάδηπτε άστυνομική διαταγή. Ήταν προθυμότερος να την έκτελέση πρώτος και καλύτερος. Η Σουσου, αντίθετως, πνέμα άπειθαρχητόν, δεν έδινε καμμιάν σημασίαν εις οιανδήποτε άρχην. Γι' αυτό τώ εγινόνταν σκοταμός επάνω στο ζήτημα τού φωτισμού τού σπιτιού. Όρνετο πολλές φορές ό τολαιπώρος Παναγιωτάκης:

— Τό φώς!

— Σιωπή, άνόητε!

— Τό φώς, μωρή χαργόνα!

Η άξέλερσας κυρία που ήταν όδύνα-τον να συμμορφωθεί και να ύπακούση έ-γυρίζε άγανακτισμένη στον Παναγιωτάκη ενώ τώ φώς της αιδούσης ύποδεχής τού καλού κόσμου έπερνούσε τις έρειπώμενες γυρίλλες και έπλημμύριζε τόν θεσκότεινον δρόμο.

«Άκουσε, άνόητε! Έάν έσύ έσουνήθι-σες από μικρός να κάθεται εις τώ σκό-τος ώσαν τυφλοπόντικας, έγώ είμαι συνη-θισμένη άλλως. Έχω μεγαλώσει και ά-νατραφή μέσα εις πολύφωτα και τώ σκό-τος με άποδίζει. Και τώ λοιπό δεν με έν διαφέρουν.

Φώνασε ό Παναγιωτάκης: Μά ή Σουσου

τού έλεγε:

— Πρέπει να φαίνωνται τώ φώς. Να περ-νάν ό κόσμος απ' έξω και να νομίζει ότι καθόμαστε στα σκοτεινά. Άστέιο πρά-γμα. Όλο τώ πάν στον άνθρωπο είναι να δείχνει ό,τι έχει. Με αντίλαμβάνεσαι πτω-χέ; Να έχης εις τώ σπύτι σου ήλεκτρικό και να νομίζει ό κόσμος ότι έχεις λά-πα πετρελαίου; Αυτό δας μας έλειπε!

Όυτε ό πρώτος, ούτε ό τελευταίος και-γός ήταν άστος. Όυτε ό Παναγιωτάκης έ-δαρύνταν, όμως, να φωνάζη, ούτε ή Σου-σου άπεφάσιζε να συμμορφωθεί. Και όταν καμιά φορά, τέλος πάντων, θριασκώταν κά-πως στα λογικά της και άπεφάσιζε να ύ-ποχωρήση, της έρχόταν κοινογύγια ιδέα και όχι μόνον δεν έφρόντιζε να καμυφλά-ρη τώ παρόθυρο, αλλά και τώ άνοιγε σχε-δόν τέντα:

— Καθ' ότι ύπάρχει και ό κίνδυνος, πτωχέ Παναγιωτάκη μου, να νομίσουν οι τσοκάρεις ότι μας έκοψαν τώ ήλεκτρικό και καθήμεθα εις τώ σκότος. Όπως, άκρι-ώς, συνέβαινε εις τις πτωχές γυναίκες, που άνασαν κερία, έπειδίσει και δεν εί-χαν να πλερώσουν την έτοιρία. Με αντι-λαμβάνεσαι; Άπας, λοιπόν, και τώ πλε-ρώων έν τάξει, θέλω και να τώ άνάσω.

Ευτυχής από τώ έπιχειρήμα αυτό της Σουσου, έδωλε την λύση τού προβλήμα-τος ό Παναγιωτάκης. Στο τέλος τού μη-νός έπηρε την άπόδειξη τού ήλεκτρικού να την έσφαλή και την έξήφανσι. Ήλθε μά-δυ ό υπάλληλος στο σπίτι να ζη-τήση την πληρωμή τού ήλεκτρικού, τόν άπόπνευσε ή Σουσου:

— Τί θέλεις, πτωχέ;

— Τό ήλεκτρικό, μαντάμ.

— Τό έπληρώσε ό σύζυγος μου.

— Δεν έπληρώθηκε, μαντάμ.

— Άναιδή! Πήγαμε! Και όταν μία

Σουσου Καντακουζηνού σε διαβεβαιώνει ότι ό σύζυγός της έπληρώσε την έτοιρία, δεν πού έπιτρέπω να άμυισθήτης. Πήγει νε, βλάξ!

Και ό μόν υπάλληλος έπηρε, ήλθε όμως άλλος, ό όποιος έκαφε τώ ρεύμα χωρίς και-γάδες και χωρίς καν να πάρη είδηση ή άξέλερσας πυργοδέσποινα τού Μπύθου-λα. Συνέβη δε κατά κοκίστην τύχην εκείνο τώ θράδυ, να έχη κάτι έπισκέψεις ή Σου-σου, δυο καλές κυρίες από τή γειτονία και ακόμα χειρότερα συνέβη ή συζήτηση να περιστραφή από χωρίς άκριδώς σ' αυτό τώ ζήτημα τού φωτισμού. Ω με πόση πόζα ή πυργοδέσποινα τού Βούθουλα έξε-βετε τις άπόψεις της επί τού φωτισμού.

— Τό φώς είναι όλο τώ πάν.

— Φυσικά.

— Δεν φαντάζεσθε πόσον ύποφέρω από την συσκότιση. Δεν ξέρω δι' έσας, αλλά έγώ ένεκα τού ότι έχω μεγαλώσει μέσα εις πολλά φώτα και πολυελαίους και στο Κολωνάκι ένόμιζες ότι ή νύχτα είναι στο

σπίτι μου ήμέρα, και κρύσταλλα και πε-λυφωτα και φεγγέ και όλα τώ εις τού φωτισμού, μου πνιγεται ή ψυχή μου και αντε να συνηθίσω τώρα εις περιόρισμους! Άστέιο πράγμα!

— Ε, τί να κάνη κανείς; Πόλεμος. — Άλα γερ κόμ ά λά γαρί ζωστό. Άλλά εις τώ ζήτημα τού φωτός άδιναν να συνηθίσω. Έγώ τώ ανασω όλα και έαν με συλλαβούν τόσο τώ χειρότερον. Θα πώ εις την άστυνομία σκοτώσατέ με, φυλα-κίσατέ με, κοιταδικάσατέ με, άλλα έγω δεν καθόμαι εις τώ σκοτεινά ούτε ήμπορώ να περιορίσω τώ παραθύρα μου. Τό φώς είναι ή ζωή μου.

Ήταν ή κυρία Έυνοη και ή κυρία Τσα-πούλα, ή μία σύζυγος γιατρού, ή άλλη σύζυγος μηχανικού, που έκτιμούσε πολύ κατά βάθος ή Σουσου και ήθελε να κινή τώ κομμάτι της. Γι' αυτό, άφού έξήλωσε ότι «τό φώς είναι ή ζωή της», έσκηθήκε μεγαλοπρεπώς να γυρίση τόν διακόπτη και να τις καταπλήξη. Άλλα φεύ! δεν ύ-πηρε. Έπαράχθη ή Σουσου. Έκτύπησε τώ λαμπρόνι, έξαναγύρισε, τσάκ, τόν διακό-πτη, τίποτε. Άνεστατώδη ή Σουσου. Έξ-εναγύρισε δυο και τρεις φορές τόν δια-κόπτη — τσάκ, τσάκ, τσάκ. — Τίποτε.

— Περιεργονί, έπιθύρισε.

— Δεν έχει ρεύμα; *

— Δεν φαντάζομαι.

— Μήπως έκαψε ή λάμπα;

— Πωσώς! Είναι ευρωπαϊκή και ήγγυη

μνήη. Απορώ πως συνέβη τώ παρομοίον.

Πήσαν να πταίη ό κεντρικός διακόπτης.

Άνεστατη ή Σουσου έσπευσε στον κεν-τρικόν διακόπτη, άλλα ή κατάσταση δεν άλλαξε. Πρής στιγμής ύπέθεσε ότι έπαρ-κειτο περί γενικής διακοπής τού ρεύματος άλλα άπέναντι διακρινόνταν μέσα από τις μπλε κόλλες τώ φώς της κυρίας Πανα-ρωίας. Τί συνέβαινε; Μεταξύ άλλων γνω-μών που έξετέθησαν, ή κυρία Έυνοη με όλην την άφέλεια, ή καύμενα, έξέφρασε και άλλην μίαν:

— Μήπως σάς τώ έκοψαν;

— Η Σουσου έγινε κατακόκκινη:

— Δεν έβθε καλά, κυρία Έυνοη.

— Η γυναίκα τώ έχρησώθηκε.

— Παρντόν, μαντάμ. Δεν τώ είπα για να σάς θίξω, άλλα...

— Δεν έβθε άλλα. Δεν είμαστε δας και τίποτες πτωχές γυναίκες για να μας κόβουν τώ φώς! Και τόν λογαριασμό τών πλερώνομε προτού μας τόν φέρουν. Και σούδες τομά να άποκόψη τώ φώς εις τόν τύργο της μαντάμ Σουσούς. Αυτό να τώ γνωρίζετε.

— Μά...

— Περικαλά! Τό φώς ήμπορε να τώ κό-βουν στα δικά σας σπύτια! Και να προ-σέχετε πως όμιλείτε! Όρίστε μας!

Τά πράγματα έξετραχύνθησαν. Και οι δυο κυρίες έσκηθήκαν και έβγαναν προ-τροπάδην από τόν πύργον της μαντάμ Σουσούς. Σωστή νευρική κρίσις την έπια-σε την πυργοδέσποινα. Και όταν άργό-τερα έφτασε ό Παναγιωτάκης, τού έκαμε έξαντλητή άνάκρισι ή Σουσου. Ό άνδρας πος — τί άλλο να κάνει; — έβεβωσε ότι τώ έπληρώσε. Και τώ πρωί μία και δυο ή Σουσου έβρέθηκε στα γραφεία της έ-ταιρίας.

— Άνόητοι!

— Τι συμβαίνει, μαντάμ;

— Συμβαίνει ότι σάς πλερώνομε τού κόσμου τώ λεπτά και μας διακόπτετε τώ φώς! Και έάν θέλετε να κάνετε άστεία να τώ κάνετε με τις γυναίκες σας και όχι με μία Σουσου Καντακουζηνού!

— Τί άστεία!

— Μού έκόκατε τώ φώς!

— Να πληρώσετε να σάς τώ ξαναφέ-ρουμε.

— Έπληρώσαμε, κύρις! Έπληρώσαμε, σαχλέ! Και αυτά να μην τώ λέτε σ' έμέ-να! Όρίστε θράσος και άναίδεια κυρίου! Κρίμα στη φαλάκρα σου, βλάξ!

Έωσαν τώ θιβία πάλιν. Η άπόδει-ξις ήταν άνεξόφλητη. Της την έδειξαν. Όχιρίσας ή Σουσου, άλλα δεν έχασε την ψυχραιμία της:

— Οά έγινε λάθος. Να περάση ό δι-ευθυντής της εταιρίας από τώ σπίτι μου να τόν πλερώσω!

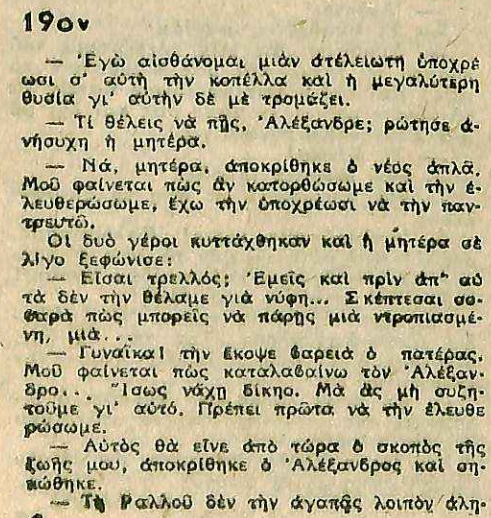
Και έφυγε έξαλλη. Έννοείται ότι με τόν Παναγιωτάκη έγινε σωστός σκοταμός...

Δ. ΨΑΘΑΣ

— Έγώ, πριν γίνω είκοσιπέντε χρονών, δεν παντρεύομαι.

— Έγώ, πριν παντρευθώ, δεν γίνομαι είκοσιπέντε χρονών!

— «Ὁ, δὲν εἶμαι καλά, δὲν εἶμαι καλά, ψι
θύρις ἡ κοπέλα φέρνοντας τὸ χέρι τῆς στὸ
στομάχι τῆς.
— Τὶ αἰσθάνεσαι;
— Νά, ἐγὼ πῶν ἐδῶ, κ' ἐπειτα ζάλη, ὁ-
λο ζάλη...
— Καὶ τὶ λέει ὁ γιατρός;
— Μοῦ δίνει διάφορα φάρμακα καὶ ὅλα μὲ
κάνουν χειρότερα.
Κυττάζοιχαν οἱ χανοῦν καὶ ἔνα ἀνειπίστη
τὸ σύγκρου ἐπέραισε ἀνάμεσα τους.
Μὰ οἱ κουθέντες σταμάτησαν μὲ μιὰς καὶ ὁ-
λων τὰ μάτια ἐγύρισαν πρὸς τὴν πόρτα. Για-
τὶ ἀπὸ αὐτῆς τὴν πόρτα ἔμπαινε τώρα ἡ 'Ε-
ρσάτ.
— «Ὁ, ἡ 'Ερσάτ! ἐφάναις ἡ φατιμέ. Κυτ-
τάζει τὴ γλῶσσά σου εἶναι κ' αὐτὴ!

Και σὺ ἄλλοι τοὶ μαρτυροῦντες ἀντήχησεν στὸν ἡγάλο ὄντα. Πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τίς ἄλλες φωνές κουβόταν ἡ φωνὴ τῆς Σουλτάνας Μελέκ.

Ἡ Ἐραστῶ, ἀκίνητη, σάν ἀγαθὰ, παρὰ κολουθοῦσε τὴν παχιαῖα, φανταχτερὴ Σουλτάναν ποὺ μαλλιοτραβιόταν, κ' ἐνωθαίε ἓνα σύγκρομα περνᾶν σ' ὅλο τῆς τὸ κορμί.

Ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ἔθαζε μπουκκὶ στὸ στόμα της, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἐντύπωσιν πὺς καταπίνει τὸν θάνατο ἡ Ἑλληνοπούλα. Μὲν ἔδεν μποροῦσε νὰ κάνει καὶ τίποτε. Ἐπρεπε ἐπὶ πασθίποτε κατὶ νὰ φάη καὶ ὅλα τὰ φαγητὰ. Ἐρχονταν ἑτοιμα ἀπὸ τίς κουζίνας. Ἐπειὶ συλλογιζόταν ἡ κοπέλα πικρά, μιά ζωὴ εἴς αὐτή... Καὶ τί ζωή!...

“Αξάφνα, στη σιγελιά της
ράβανο, λυπητέρα γαυγίσμα
τάχτηκε η ‘Ερατώ, και η κα-
ταν ως τώρα παγωμένη, άρχι-
λά. Μηχανικά, δατύλιζε το πο-
ρετός. Μηχανικά ξέπασσε το
πυθ την ετύλιζε πένθιμα. Κα-
της στο πόμολο της πόρτας.

ακέτο με τον φε-
ρό μαύρο ρούχο,
είχε βάλει το χέρι

»Ευχαριστώ τὸν Θεὸ ποὺ
σε μὴν ὥρα νὰ ξαναγεννηθῶ
νὰ δημιουργήσω τὴν εὐτυχίαν
καὶ τοῦ παιδιοῦ σου...»

LA MATHÈRE 7

Το μονοπώλιο ΤΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ

Υπο ΑΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Έκείνος κι' Εκείνη, καθι-
σμενοι κοντά-κοντά στο ντιν-
κι, έχουν από ώρα παραδοχή
στη σιωπηλή φλυαρία των ομ-
λογισμών και των ονειροπολή-
σεων. Σε μια στιγμή, Εκείνη
γλυστράει προς το μέρος του
και τρυπώνει στην αγκαλιά του).

ΕΚΕΙΝΗ (με μισόκλειστα
μάτια): Χαϊδεψε μου τα μαλ-
λιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Να
στά χαϊδέψω, γιατίτα.

ΕΚΕΙΝΗ (τραβιέται): Σι-
γά! Με ξεχένινες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν υπάρχει
κενέναν τρόπο να χαϊδεύεται
ένα κεφάλι χωρίς και να προ-
καληται κάποια μικρή αναστά-
τωση στην ευθυγράμμιση των
μαλλιών. Ο έρωτας όμως δεν
είναι κομμωτής. Άλλωστε γι'
αυτό υπάρχουν τουαλέτες και
καθρέφτες, στα τρυφερά κι' α-
περήντα κρησφύγετα του έρω-
τος: Η γυναίκα μπορεί εύκολα
να ξαναγίνει ώραία και κομψή,
άφου προς στιγμήν την στρα-
πασάρει του έρωτος ή φού-
ρια.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί. Δέ λέω. Τό
χάδι σου όμως ήτανε κάπως
σκληρό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελώντας):
Χάδι άντρικού χεριού.

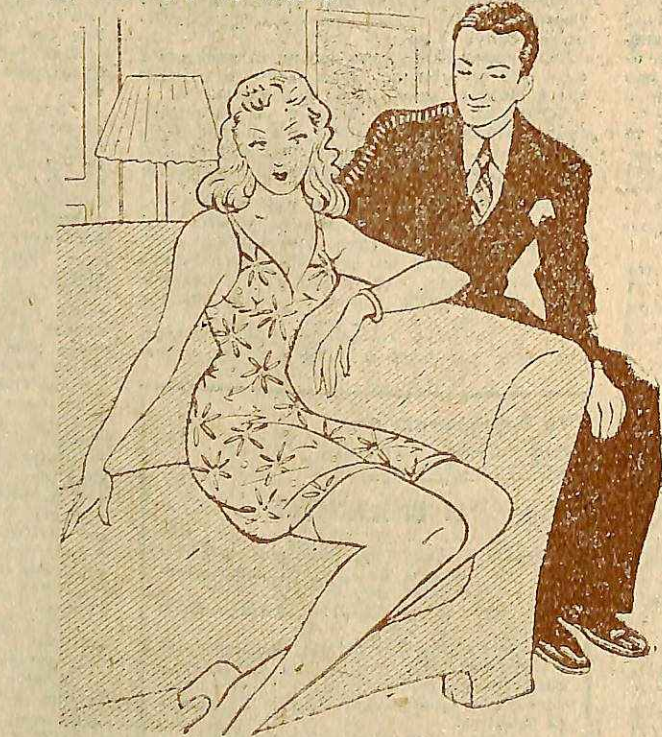
ΕΚΕΙΝΗ: Με συγχωρείς!
Τό χάδι ενός χεριού έρωσιμμέ-
νου, είτε άντρικού, είτε γυναι-
κείου, είναι πάντα τρυφερό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκουσε, αγά-
πη μου! Ο άντρας είν' ένα όν
πλάσμενο από τη Φύση για να
δέχεται χάδια κι' όχι να δίνει.
Πες ότι αυτό αποτελεί την α-
πόδειξη μιας ψυχικής του ανα-
πηρίας, πες ότι, τέλος πάν-
των, ο άντρας, που έφυλαξε
για τον έαυτό του γενναία ό-
λες τις φορτομένες και τις τρι-
χιές, ζητάει κι' αυτός μια
μικρή αντίπαροχη απ' τη γυ-
ναίκα, πάντως, το γεγονός εί-
νε ότι τα χάδια του χρωστούν-
ται. Βέβαια η γυναίκα σαν ά-
πλοστο πλάσμα που είναι, θέ-
λει, έκτος από όλα τ' άλλα
που δέχεται και που δεν είναι
δυνατόν να μην τα δεχτή, και
τις ένδειξεις της τρυφερότητας
της στοργής, της άφοσίωσης.
Κι' όμως, όλ' αυτά πρέπει να
τα δίνει αυτή για δυο βασικούς
λόγους: Πρώτα, γιατί, όπως
σου ξανάπα, τα χρωστάει κι'
όστερα γιατί η φυσιολογική κα-
τασκευή της δημιουργεί την ύ-
ποχρέωσή του να δίνει τη στορ-
γή, έφ' όσον αυτή έχει το μο-
νοπώλιο της στοργής. Μην ξε-
χνάς, ότι η γυναίκα είναι το
πλάσμα που κατέχει απ' τη
Φύση το μεγάλο προνόμιο της
μητρότητας, το προνόμιο που
της εξασφαλίζει την πρώτη θέ-
σι στη Δημιουργία. Σε μητέ-
ρα, η γυναίκα σκορπίζει απ' το
καλούργιο πλάσμα που φέρνει
στον κόσμο ό έρωτάς της, ό-
λον τον κομπορράχτη της τρυ-
φερότητάς της, με τέτοια σπα-
τάλη μάλαστα, που όχι σπάνια,
το παιδί παρακρίδεται και
γίνεται κακομαθημένο. Παιδί
μεγάλο κι' ο άντρας αυτός που
έπί τέλους, δημιουργεί με τη

συνεργασία της γυναίκας το
καινούργιο πλάσμα της ζωής,
έχει την απαίτηση να δέχεται
κι' αυτός λίγη από τη γυναι-
κεία στοργή, απ' την αφοσίω-
ση, απ' την αγάπη που περι-
σέουν. Έστω ως παραδοχέ-
με πως αυτός δεν είναι και πολ-
ύ ικανός να χαϊδέψη. Πώς να
μάθουν τα χέρια του να χαϊ-
δεύουν, αυτά τα ίδια χέρια του
που σκληραίνουν όλο το είκοσι-
τετράωρο στον άγωνα της ζω-
ής; Πώς να θυγούν απ' τα κου-
ρασμένα χείλια του τρυφερές
φράσεις, όταν τα χείλια ο-
ρχονται ίκετευτικά, το δράδυ,
ύστερ' από την υπέρταση της
εργασίας να ξεκουραστούν ε-
πάνω στα χείλια της γυναι-
κας; Ο άντρας δεν κάνει τί-
ποτ' άλλο, όλη την ημέρα, πα-
ρά να πληγώνεται για τη γυ-
ναίκα. Δουλεία της γυναίκας
να του έπουλάνει τις πληγές,

να του μιλήν για χίλια δυο
ευχάρισια και ξεκουραστικά
πραγματα κι' ύστερα σιγά-σι-
γά, χαϊδεύοντας του τα μαλλιά
—όπως απαιτείται να χαϊδέψω
τα δικά σου...— να του ξεκου-
ράζην τις σκέψεις, να του διώ-
χνη τις φροντίδες, να του κά-
νη, με μια λέξη, κάτι περισσό-
τερο από όσο φλεβικά «ένδο
ψυχικά» θα μπορούσαμε να πο-
ύμε, τη δυνατή ένεση της αίσιο-
δοξίας, που θα τον βοηθήν να
ξεκινήση με καινούργια δύναμι
για το σκληρό κι' αιώνιο μα-
γκανοπήγαδο. (Όσο Εκείνος
μιλάει, Εκείνη του παίρνει το
κεφάλι στην αγκαλιά της, του
χαϊδεύει σιγά, απαλά, δελουδέ-
νια τα μαλλιά και, σκύδοντας,
τον φιλάει μ' ένα φιλή άχνό,
ξεκουραστικό. — το φιλή της
ερωμένης, πούναι περισσότερο
μητέρα).

ΑΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

μ' ένα φιλή, μ' ένα χάδι, μ' έ-
ναν γλυκό λόγο.

ΕΚΕΙΝΗ: Και δε μου λες,
πως είναι δυνατόν η γυναίκα να
ζηση χωρίς στοργή και χωρίς
τις ένδειξεις της στοργής;
Η γυναίκα είναι το πιο τρυφερό
πλάσμα της φύσεως. Πώς είναι
δυνατόν να στερηθή την τρυφε-
ρότητα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η άνδρική τρυ-
φερότης θάρρη ανδρόμνητα, σαν
αντάλλαγμα στη δική της...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς είναι δυνατόν
να ζηση χωρίς προστασία, αυ-
τή, πούναι το αδύνατο πλά-
σμα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η προστασία,
ή πραγματική, ή ουσιαστική,
είν' αυτή που προσφέρεται α-
πό τον άνδρα. Αυτό που πρέ-
πει να προσφέρεται απ' τη γυ-
ναίκα, είν' η αυταπάτη της
προστασίας. Βέβαια, ούτε η
γυναίκα θα ζητήσει εξηγήσεις
στο όρομο όταν της περάσθ
ένας ονσιδης τον άνδρα, ούτε
θα τροβήση μαχαίρη για να υ-
περασπίσθ την τιμή της που
του προσβάλλουν! Μόνο, το
δράδυ ύστερ' από τις ασσορίες
κι' απ' τους κόπους κι' απ'
τις κακιές της ημέρας, είνε ο-
ρατό κι' απαραίτητο να παίρ-
νη τον άνδρα κοντά της —ό-
πως δε με παίρνεις εσύ...—

Άκατάλυτα

ΝΕΙΑΤΑ

Σε διάφορες εποχές υπήρξαν
γυνίκες που είχαν το μυστικό
της αιωνίας νεότητος. Μπορεί να
έχουν μερικές απρές τρίχες στο
κεφάλι τους, καμιά μικρή ρυτί-
δα στο πρόσωπο, αλλά διατη-
ρούνται τόσο νέες και τόσο ζω-
ρές που νομίζει κανείς πως ο α-
μείλικτος χρόνος δεν τις έχει
πειράξει. Το μυστικό τους δεν εγ-
κενται στην επίδραση των καλ-
λυντικών και των σπόρ, που κι'
αυτά θέβαια είναι χρήσιμα. Η
δύναμις που τις κρατάει αιώνια
νέες είνε η ζωτικότητα που ύπαρ-
χει μέσα τους, η χαρά της ζωής,
η αισιοδοξία και το θάρρος.

Κλασικά παραδείγματα τέτοιων
σπανίων γυναικών είναι της περι-
φημής εταίρας Νινών ντε Λαν-
κλό, την οποίαν έρωτεύθηκε ο δι-
αγώνιστος της, αν αγαπάει! Η
Κλεοπάτρα ήταν σαράντα ετών
όταν τράβηξε στα δίχτυα της
τον Αντώνιο, πράγμα που έπα-
νε τόσο μεγάλο ρόλο και άλλαξε
την τύχη του κόσμου. Και για
να μην ψάχνουμε τόσο μακριά
στο σκοτάδι των αιώνων, ας πά-
ρουμε για παράδειγμα την Μιστεγ
κέτ, της οποίας οι χοροί, γεμά-
τοι ρυθμό και εύλογα ένθους
αζαν έκτακτοδές θεατών που

μαγεύονταν από το χαμόγελο της
δωτέους χορευτριάς. Στα χείμη
ρίνα κέντρα των σπόρ, στις ίτα-
λικές, γερμανικές και ελβετικές
«Άλπεις θαυμάζονται συχνά κομ-
ψές σιλουέτες γιαιγιδών που
γλυστρούν μαζί με τα γγόνια
τους πάνω στο χιόνι και παρα-
θαίνουν μαζί τους σε φρενιτώ-
δεις κούρρες. Όταν η Ύδρε Γκίλ
μπερτ η οποία άριθμεί περί τους
60 Μαίους, τραγουδάει το γνω-
στό τραγευδάκι «Άνοιξε - νεό-
της», σκορπίζει γύρω της μια όρο
σία πραγματικής άνοιξιάτικης,
τόσο ζεστή είνε η φωνή της και
νέα η καρδιά της. Και πολλές
μητέρες έλέπει κανείς που φαί-
νονται σαν μεγαλύτερες αδελφές
των παιδιών τους. Το περιεργό
είναι πως γυνίκες, που πέρασαν
τη ζωή τους ήσυχα, χωρίς σκο-
τούρες, γερνούν και μαραινούνται
πολύ γοργότερα από άλλες που
πέρασαν ένα σωρό φουρτούνες,
φαίνεται πως είνε ζήτημα ιδιο-
συγκρασίας και καλής θελήσεως.
Αισιοδοξία, εύκολο γέλιο χωρίς
έννοια μήπως ζαρώση το δέρμα,
θλέμμα γεμάτο πίστι κι' έμπι-
στοσύνη στο μέλλον, να το μυστι-
κό της αιωνίας νεότητος. Πάντα
να θλέπη κανείς έμπρος και γύρω
του. Ποτέ πίσω.

ΠΑΡΑΣΕΝΕΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Διάβασα τελευταία ένα θιόλίο,
όπου ο φιλόσοφος ποιητής παρού
σιάζει ανθρώπους, απαλλαγμέ-
νους από λύπη, χόρα και περιε-
ργεια. Πόσο ευχάριστοι είναι
κανένας όταν, θγάνοντας απ' αυ-
τή την καινούργια χώρα της ούτο-
πίας, θλέπει τους ανθρώπους να
υποφέρουν, να αγαπούν και να
καλεύουν και πόσο χαίρεται που
έ βρίσκεται κι' ο ίδιος ανάμεσα
τους! Καταλαβαίνει κανείς πως
εκεί μόνον είνε η αληθινή χαρά,
δηλαδή μέσα στον πόνο, όπως το
διάφανο ρεταίν είναι στην πληγή
του δένδρου. Σκότωσαν το πάθος
και μαζί σκότωσαν χαρά και λύ-
πη, ήδονη και πόνο, καλωσύνη,
κακία, όμορφία, άρετη, με μια
λέξη όλα. Είνε σοφοί οι άνθρο-
ποι της χώρας και όμως δεν α-
ξίζουν τίποτα γιατί μόνον ο άγώ-
νος δίνει αξία. Τι σημασία έχει
η ζωή όταν δεν την γεμίζουν, δεν
την ζούν; Αυτό το θιόλίο ήταν
ένα θαυμάσιο μέσο για να με
συμφιλώση με τη ζωή και να με
κινή να εκπέμω και να αγαπή
σω τους συνανθρώπους μου. Μ'
έκανε να αγαπήσω την πραγμα-
τικότητα και να είμαι πιο προσε-
κτικός στα πλάνα θελήγτρα της
φαντασίας. Δείχνοντας μου πλά-
σματα απαλλαγμένα από θλι-
ψεις, μου έδωσε να καταλαβώ
πως είμαστε σε καλύτερη θέση απ'
αυτούς τους θλιβερούς ευτυχισμέ-
νους και πως θα ήταν μεγάλη
τρέλλα να εγκαταλείψη κανείς
αυτόν τον κόσμο, αν υποθέσουμε
πως αυτό είναι δυνατόν.

Τι φτωχή αλήθεια ευτυχία!
Άφου δεν έχουν πάθη, δεν έχουν
και τέχνη. Οι ποιητές τους δεν
θα φλέγονταν από έκρήξεις μι-
σους και έρωτος, δεν θα δοκιμα-
ζαν κανένα συναίσθημα στο άν-
τίκρυμα της ζωής, δεν θα άρα-
ματίζονταν αυτές τις θείες μορ-
φές των δραμάτων που συνελθάν
οι δικοί μας μεγάλοι δημιουργοί.
Οι δυστυχισμένοι αυτοί άνθρο-
ποι είνε τυφλοί και κουφοί για
την τέχνη. Μπορεί θέβαια να έ-
χουν αναπτύξει μεγάλο τεχνικό
πολιτισμό, με τι σημασία έχει αυ-
τό; Ένας μόνος στίχος έκανε με
γαλύτερο καλό στον κόσμο απ'
ότι όλες οι μεγαλοφρονίες τεχνικές
έφευρέσεις. Ο άρχοντας πολιτι-
σμός! Αυτό το σύνολο των μηχαν-
ικών δεν θα γνώριζε τον έρω-
τα. Πώς θα μπορούσαν να αγαπή-
σουν άφου είνε ευτυχισμένοι; Ο
έρωας είνε ένα λουλούδι που άνθι-
ζει στον πόνο. Τι είνε οι εξομολο-
γήσεις των έραστών παρά φωνές
απελπίσας.

ΑΝΑΤΙΑ ΦΡΑΝΣ.

Στους άνθισμένους για-
λους της Ηλίας, εκεί
όπου οι γραμμές των
κολπίσκων φαίνονται σαν να
χαράχθηκαν από το χέρι κά-
ποιου ιόθεου καλλιτέχνη, εκεί
όπου ο Ξεφύρος πτερυγίζει ά-
να μέσον της άρμονίας χρω-
μάτων, άρωματισμένος από τις
μυρουδιές των άγριολούλουδων,
είδε το φώς μια τρυφερή άνε-
μώνα, η γλυκεία Τυρώ, που τον
σποραγμόν της έτραγουδίσαν
οι ποιητές με τους παθητικά-
τερους τόνους της λύρας των.
Μαζί της έζησε κι' η φρικτή
Σιδηρώ, πούμενε παροιμιώ-
δης, ως ο πιο φρικτός τύπος της
απάνθρωπης μητρίας. Μαζί
της ο Σίσυφος τον οποίον οι
Θεοί γκεμίσανε στον κατασκό-
τεινο Τάρταρον να τιμωρήται
εις αιώνα των άπαντων. Και σ'
αυτήν την άποτρόπαιη περι-
πτύει των δυο έδεχθων έκδη-
λώσεων της Κακίας και του
Έγκλήματος, η Τυρώ ένωισε
να στάση υμύρο το αίμα από
τα κομματισμένα φυλακάρδια
της...

Με τα χρυσά της μαλλιά
στεφανωμένα από λευκά λου-
λουδια του κάμπου, η χοριτώ-
μένη μικρούλα Βασιλεπούλα, η
«μικρή Άφροδίτη» —όπως την
άποκαλούσαν οι άπλοικοί συμ-
πατριώτες της, θαυμάζοντας
για την όμορφη και την χαρι-
της — έτρεχε κάθε πρωί στο
πάρκο. Όλοι νομίζανε πως έ-
πρόκειτο να λούση —ή να το
μέ της και μακάρει— τα νε-
ρά που θα το χαϊδεύαν. Ένα
μάτι όμως, τρομερό μάτι,
δρενε κουμμένο στους καλω-
νους και έβλεπε: Το άγνωστο
μάτι της κακής μητριάς.

Ο Σαλμωνέας, ο τέταρτος
γυιός του Αϊόλου, κατέβηκε ά-
πό την Θεσσαλία στην «Ηλιδα
με μερικούς συμπατριώτες του
έκυριε στο μέρος, παντρεύ-
τηκε την Άλκιόκην την κόρη
την Άλκιόκην της Άρκαδίας
«Άλεο κι' έγέννησε απ' αυτήν
την Τυρώ. Μερικά χρόνια άρ-
γότερα, όταν η γυνίκα του
πέρασε, παντρεύτηκε την νεαρή
Σιδηρώ, μια γυνίκα που η
οιουδοσία της συναγνιζόταν
την χαρή της. Κακή, μα τόσο
όμορφη η Σιδηρώ, έωτομής
και ζήλιαρα, αντιπαθούσε την
προγόννη της γιατί ήταν νεώ-
τερή της. Κι' ένοιασε όλην την
φλόγα του μίσους να τρώη την
σκληρή της ψυχή όταν είδε
πως έγκληθηκε απ' την Τυρώ
στην άμορφία και στην έ-
μορφία.

Έβλεπε η Σιδηρώ τα σο-
δοκκίνα μάγουλα της μικρού-
λας, τα άπαλα όπας οι κάλυ-
κες μπουμπουκιού, παρέβαλε
τις γραμμές του κορμιού της
με του δικού της, το παρόστη-
μα, τον λαιμόν, τα μαλλιά και
τα στήθη εκείνης με τα δικά
της, κι' άνομολογώντας την ύ-
περοχή της, δεν έσκεπτότανε
παρά πως θάκανε να μορθούν
τα λουλούδια εκείνα που σκιά-
ζαν την λυψή της.

Όλοι νομίζανε πως η Τυρώ
πήγαινε στο ποτάμι να λουσθί,
άλλ' από το δικό της, το κακό
μάτι, δεν έέφυγεν η νευρική της
που την έπαινε όταν άργούσε
να φύγη και η βίασύνη στο
θήμα της για να μην άργήση
πολύ. Βρήκε τρόπο να την
κινή να καθυστερήση κι' έ-
πληθυνε τον πόνο της. Την παρηκα-
λούθησε έχοντας σκεπασμένο
το πρόσωπο με τον πυκνό πέ-
πλο της και κρύφτηκε στον κα-
λομήνον, για να νοιώση στην
ψυχή της το πυρεκτωμένο σι-

Δ.Σ.ΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεταξύ
Ίστορίας
Θρύλου
ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ

TYPΩ

δερο της φρικτής ζήλειας.

Είδαν εκεί μπροστά της άγ-
καλισμένους δυο πρόσωπα:
έκείνον που αγαπούσε πιο πα-
λύ στον κόσμο, τον Κρηθέα κι'
αυτήν που μισούσε θανάσιμα,
την Τυρώ. Και εκείνο το συμ-
πλεγμα της όμορφίας, ψιθυρί-
ζοντας όρκους αιωνίας άφοσί-
ωσης, την έκανε να νοιώση
τον σποραγμόν που αποθηρίω-
σε την μαύρη ψυχή της και της
ένεπνευσε την άγριότητα που
αυτή η έκδίκησις, ούτε ο χρό-
νος μετρίασαν.

Ο Κρηθέας, ο όμορφος νέος
που είχαν άναψι στην καρδιά
της την άσβεστη φλόγα του έ-
ρωτος, είχε περιφρονήσει τις
όμορφίες της για χάρι εκείνης.
Είχε ταπεινωθή μπροστά του,
αυτή η Βασιλίσσα, αυτή η πα-
νέμορφη, ζωντανή γοατιστή
τη χάρι να κάνει το κορμί της
δικό του κι' εκείνος, άσυγκίνη-
τος στην έπαφή της γυνής ό-
μορφίας της, την άφησεν, έτσι
φλογισμένη και έξαλλη, κι'
έφυγε για να μην ξαναγυρίση
ποτέ. Δεν έαντίπαλε σ' άνάκτο-
ρα το Βασιλόπουλο αυτό τον
Αιτωλίο και τώρα έξηγούσε
γιατί: Πήγε εκεί στο ποτάμι
για να ρουφήξη τον πόθο στην
αγκαλιά της Τυρώς. Έχοντας
για κρεβάτι το έρωτάς του
την πρέσινη χλόη, όπου είχε
στρωμένα τις άγκαλιές τα
λουλούδια που είχε συνάξει ά-
πό τον άνθος-αρτο κάμπο του
Βασιλείου της.

Μπροστά σ' εκείνη την άπα-
κάλυψι η Σιδηρώ, ένοιασε να

την πνίγουν τα δάκρυα ζήλει-
ας. Κι' ένοιασε να σαλεύεται
το μαλό της, όταν εκείνοι,
Φάλλοντες την εύτυχία τους με
τον ψίθυρο της αγάπης των,
έπράφραν γλυκά δυο όνοματα,
του Πελλία και του Νηλέως, των
διδύμων παιδιών του ουρανίου
των έρωτος, που τάχανε παρα-
δώσει κι' άνετρέφοντο μυστικά
άπό την έμπιστη παραμιάνα
τους.

Όλην την νύκτα εκείνην η
τρομερή μητριά την έπέρασε
στο καμίνι του μίσους, της ζή-
λειας και της άπογνώσεως. Ξε-
φωνίζοντας άπελπισμένα, πη-
γαίνοντας κάνοντας όρκους
και σχέδια για μια φρικτή έκ-
δίκησις κι' η κακία της της έ-
νέπνευσε τον τρόπον της ένερ-
γείας της.

Ο άνδρας της Σαλμωνέας,
είχε κι' άλλους έξη αδελφούς,
απ' τους οποίους ο πιο έπικιν-
δυνος ήταν ο Σίσυφος, για την
μορφία της, την άφησεν, έτσι
φλογισμένη και έξαλλη, κι'
έφυγε για να μην ξαναγυρίση
ποτέ. Δεν έαντίπαλε σ' άνάκτο-
ρα το Βασιλόπουλο αυτό τον
Αιτωλίο και τώρα έξηγούσε
γιατί: Πήγε εκεί στο ποτάμι
για να ρουφήξη τον πόθο στην
αγκαλιά της Τυρώς. Έχοντας
για κρεβάτι το έρωτάς του
την πρέσινη χλόη, όπου είχε
στρωμένα τις άγκαλιές τα
λουλούδια που είχε συνάξει ά-
πό τον άνθος-αρτο κάμπο του
Βασιλείου της.

Μπροστά σ' εκείνη την άπα-
κάλυψι η Σιδηρώ, ένοιασε να

Έπειδή εκείνη, όπως ήτανε φυ-
σικό, δεν έξετέλεσε τις παραγ-
γείες του, ο Σίσυφος παρεκα-
λεσε τον Πλούταον, τον Βασι-
ληά του Άδου να του επιτρέ-
ψη ν' ανέβη για λίγο στον κό-
σμο, για να μαλώση την άπι-
στη και να ξαναγυρίση μέσα
στην πρεθεσμία που έταξε. Ά-
νέθηκε τότε στην Κόρινθο, στο
Βασίλειό του και δεν ένοιασε
να ξανακατέβη στον Άδη, και
δεν θα τόκανε, αν ο Έρμης δεν
μεταχειριζότανε βία σκληρή.

Αυτός ο άνθρως που νί-
κησε τον Θάνατον και έέφυγε
απ' τον Άδη, βρισκότανε σ'
έχθρα με τον αδελφόν του Σαλ-
μωνέα, τον οποίον έπέδιωσε να
έκδίκηθ. Το Μαντείο, στο ό-
ποιον κατέφυγε να ζητήση χρη-
σμόν, του άπνηνταν ότι ο μό-
νος που θα κατάρθωνε να τι-
μωρήση τον Σαλμωνέα ήταν ο
γυιός που θα γεννιόταν απ'
αυτόν τον Σίσυφον και την κό-
ρην του αδελφού του, την μι-
κρούλην Τυρώ. Ο Σίσυφος έ-
κράτησε μυστικόν τον χρησμόν
και ζήτησε να παραπειστή την
άνειψάν του άλλ' ο Σαλμωνέας
που είχε μάθει το μυστικό, ά-
πηγόρευσε στην κόρη του να
χη κάθε συνάφεια με τον φο-
δερόν θεόν της.

Τρελλή στη ζήλεια της η Σι-
δηρώ, κατέστρωσε το σατανικό
σχέδιό της. Συνεννοήθηκε με
τον Σίσυφον και —α νύκτα έ-
κείνος άρπαξε κι' έξηφάνισε
τον Κρηθέα, από μέρος του
οποίου παρήγγειλεν εις την ά-
νεψιόν του, ότι θα συνηντώντο
στο μέλλον όχι το πρωί αλλά
τις νύκτες, έπειδή οι έχθροί
των θ' άνεκαλύπταν τάχα τη
φαλή της αγάπης των. Και
το ίδιο δράδυ ο Βασιλιάς της
Κορίνθου έκανε δική του την
Τυρώ, η οποία, ζαλισμένη από
τα φίλτρα με τα όποια την έ-
πάτισεν η μητριά της, δεν άν-
τελήθηκε την άντικαταστάσειν.
Ο Σίσυφος της είχε ελπί τα
ίδια γλυκόλογα κι' ήταν επίσης
θερμός σαν εκείνον.

Βουτηγμένος στην απόλαυσι
των θείων θελήγτρων της άνε-
ψιάς του ο Βασιλιάς της Κορίν-
θου, λησμόνησε τους σκοπούς
του και λησμόνησε στον έρωτα.
Άγρυπνούσε όμως η Σιδηρώ,
η οποία, ένα δράδυ, άνεκοίνα-
σε στον άνδρα της ότι καθώς
ανεκαλύφην η κόρη του είχε γί-
νει έρωμένη του αδελφού του.

Ο Σαλμωνέας άφισε μουγ-
κρητό λίσσα. Ήτανε δυνατόν
να γινή η μονακριβή κόρη του
ένοχη ενός διπλού και τόσον
φρικτού κακούργηματος, να γί-
νη αίμομήκτης και ταυτοχρόνως
η μητέρα εκείνου που θα σκό-
τωνε τον πατέρα της;

—Γυναίκα! Βρυχήθηκε. Άν
δεν μου άποδείξης κι' άμέσως
μάλιστα, την αλήθεια των λό-
γων σου, με τους καταθονί-
ους Θεούς, θα σου συντρίψω
το όμορφο σου κεφάλι κατά
τρόπον άνηλεή.

Η Σιδηρώ ένοιασε να δια-
τρέχη το σώμα της ρίγος. Αυ-
τό που κατηγγέλλε ήταν αλή-
θεια. Άλλ' αν εκείνο το δράδυ
δεν συναντώντο οι δυο έρασάι,
αν ο Σίσυφος είχε φύγει, ο
Σαλμωνέας θα την έτιμωρούσε
χωρίς σίκτον και χωρίς έλεος.
Ήτανε κι' αυτός ένας αίμοδό-
ρος άγριόανθρωπος, γιγατιαός
άναστήματος και ηρακλείου δύ-
νάμεως, αλαβανικός μέχρι πα-
ραφροσύνης τόσο ανίσταρτος
ώστε έφθασεν άργότερα να δια-
κρύβη ότι ήτανε κι' αυτός
Θεός και διατάζει τους ύπν-

κόους του να μην κάνουνε πιζ
βυσίες στον Δία, αλλά να τις
προσφέρουμε σ' εκείνον. Έπει-
δι οι υπηκοοί του δεν έπιστε-
σαν στην θεότητα του, απέφα-
σε να τους το αποδείξει. «Ε-
φιαζε λοιπόν μία χαλκίνη γέ-
φυρα κι' έπειτα ανέβαινε επάνω
σε χαλκίνο έπισης άρμα, έτρε-
χε με τρελλά καλπισμό έ-
πάνω στη γέφυρα. Οι τροχοί,
στα δίαια πινάγματα τους έ-
παιναν στα χαλκίνα έλάσματα
προξενούσανε κρότους όμοι-
ους με κεραυνούς, που τους
καθιέτοιζαν πιο συνεχείς και
πιο έρποντερους τα περσάρια
κουδούνια και τα χονδρά έλα-
σματα που είχε δεμένα πίσω
από το άρμα του. Και η έπιδείξις
της άνυπαρκτής θεότητας του
εξηκολούθησαν έως ότου συνε-
πρίβη αυτός κι' άνεσκάφη η
πώλης του.

Φρικτώντας στην σκέψη της
τιμωρίας που θα της επέβαλ-
λεν ο φρικτός άνδρας της, η
Σιδηρώ τον άδηγησεν εις το
μέρος των όλονυκτιών έρώτων
της κόρης του κι' ό μωριασμέ-
νος πατέρας δεδοίθηκε για
την ντροπή της Τυρούς κι' ά-
μεγνώρισε πόν έδωκεν του. Η
μικρή άπαρημένη είδε την κα-
τασχύνη της, έφρίκτισε στο
τάβημά της κι' έζήτησεν από
το πατρικό χέρι τόν θάνατον.

«Όχι! τού είπεν η Σιδη-
ρώ. Την τιμωρίαν της θα της
την έπιβάλω εγώ.

Ο Σίσυφος έξοφανθήκε
άφηνοντας στανικό σαρκασμό
κι' η προμερή μηρυιά ανέλαβε
την τιμωρίαν εκείνης, που ή-
ταν το θύμα της. Και ήσανε
τόση η έπινοητικότητα της στο
να βρούκη βασανιστήρια, ψυ-
χικά και σωματικά και τόση
η άγριότητα η δική της και τού
παράφρονος βασιλιά, ώστε να
λυσγίσουν από οίκτον για την
άκουσία ένοχο οι ψυχές και
των ίδιων άκόμη των βασανι-
στών.

Οι σκοτεινές νύκτες άντη-
χούσανε τα δαγγήτα της μισο-
πρελλομένης νεας και το όνομα
της Σιδηρώς έμεινεν από τότε
ως η έκφρασις της φρικτής η-
γερίας, της σκυφαντίας και
της οδίκιας. «Όταν η Τυρά έ-
φερε στον κόσμον τον κορπον
της άνοσιους ενόσιους της με
τον Σίσυφον, της έφοβαν το
έρεφος μπροστά της. «Όταν
φονεύσανε πώς δεν θ' άντεχε
πια και θα πέδαζε, φρόντιζε η
Σιδηρώ να την συγκροτή στη
ζωή, κι' αυτό της τού μίσος κι'
ούτη η κακία της δεν έβδανε
κι' ούτε μεποιόζονταν. Ο χρό-
νος δεν έμολόκωσε την θηριω-
δία της. Τό κατόντημα τού ύ-
μωτός της δεν έλυνίζε την καρ-
διά της και τó θάσσανα της Τυ-
ρούς εξηκολούθησαν έως ότου
πα δίδυμα παιδιά της ό Πελίας
και ό Νηλεύς έμεγάλωσαν κι'
έξοφασαν την Σιδηρώ έπάνω
στον δωμόν της. Ηρας, όταν
είχε τρέξει γιά ν' άποφύγη την
έκδίκησιν.

Τά ίδια παιδιά ελευθέρωναν
και τόν πατέρα τους, που τόν
έκροτούσε σκλάβον ό Σίσυ-
φος. Και η πολυπόθητη οικε-
γένεια, ένομένη τώρα, ότελάμ
δανε την εύτυχία της, ενώ οι
δυό σύζυγοι έρωτευμένοι σαν
τότε, τρέφανε και τώρα καθι-
στρω στες άνθισμένες όχθες
του ποταμού και προσγυδούσε-
με με τούς πόθους των την παι-
νομωκία του άκατανίκητου,
τού δόδαμου, τού αϊώνιου
Έρωτα.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΗ

Ευθυμ
16 ΤΟΡΙΟ 29

Ο συγγραφέας Πάλλ Μπου-
ντέν συναντήθηκε εκείνη τη μέρα
μ' έναν παλιό και πιστό του φί-
λο.

— Αγαπητέ μου, τού φώναξε
μόλις τόν είδε. Ο Θεός σ' έστι-
λει! Έχω ανάγκη από έναν άμω-
στο άνθρωπο, για να τού άνοιξη
την καρδιά μου άπώμε. Υποφέ-
ρα... θέλω παρηγορία.

— Τι σου συμβαίνει λοιπόν;

— Κάτι προμερό: Η γυναίκα
μου έμαθε πως είχα μία φίλη και
ότι έχω κι' ένα παιδί άπ' α-
υτήν!

— Α! Και ποιος έινε αυτός ο
άθλιος που πήγε και της τό είπε;
— Έγώ ο ίδιος!

— Έσύ! Μά πρελλάθηκες λοι-
πόν;

— Όχι. Άκουσε να έθης πώς ήρ-
θε τó πράγμα... Α, ο Θεός σ'
έστειλε μπροστά μου άπόφει...
Μην ξεχνάς της είμαι συγγρα-
φέας, πως γράφω μυθιστορήματα,
δράματα... Αυτό λοιπόν φταίει
για όλα, τó επάγγελμά μου...
Έχω κάμποσον καιρό τώρα, που
έτοιμάζω ένα δράμα μου. Πρό-
κειται για έναν άνθρωπο που ζού-
σε κι' αυτός άκριβώς μία διπλή
ζωή, τη μία με τη νομιμη γυναι-
κα του, την άλλη με μία παλαιά
του φίληνά. Ο άνθρωπος α-
υτός έχει επίσης ένα παιδί από
την φίλη του. Άξαρνα, μία μέ-
ρα, η γυναίκα του μαθαίνει την
άληθεια...

— Βλέπω ότι έρχισες ν' άν-

τλές από τόν έαυτό σου τις έμ-
πνεύσεις σου...

— Ναι, άκουσε... Ξέρεις πώς
η γυναίκα που έινε συγγενός
και μία πολύτιμη συνεργάτις μου
στο επάγγελμά μου. Ποτέ δεν γρά-
φω τίποτε χωρίς να την συμβού-
λευθώ, χωρίς να συζητήσω μαζί
της τα σχέδιά μου, χωρίς να της
διαβάσω, πρώτα σ' αυτήν, τά χει-
ρόγρατά μου. Αυτή τη φορά μία
σκέψη μ' άπασχόλησε πολύ, μόλις
συνέλαβα τó σχέδιο να γράψω α-
υτό τó έργο. Πώς θα κατέληγε:
Ποιά στάσι θα κρατούσε αυτή η
γυναίκα, μόλις έμαθε τó τρομερό
μυστικό τού άνδρός της; Φυσικά,
κι' αυτό έπληξε τó συζητήμα με
τη γυναίκα μου...

— Και σου άπήνησε ότι...
— Μου άπήνησε: «Μά έινε
άπολύστομο, αγαπητέ μου... Πρέ-
πει η σύζυγος να συγχαρήση τόν
σύζυγο για την παλιά του α-
μαρτία». Την ρώτησα, τότε, κυτ
τάσσοντας την στα μάτια: «Τό
πιστεύεις πραγματικά, άγάπη
μου, αυτό;» — Τό πιστεύω άπο-
λύτως! μου άποκρίθηκε. Δεν μπο-
ρεί καν να νοηθί μία άλλη λύ-
σις σ' αυτό τó έργο. Άφού η νο-
μιμη σύζυγος δεν μπορεί να χα-
ρίση ένα παιδί τού άνδρός της,
πρέπει, τó καθήκον της έινε, να
δεχθί από σπίτι της αυτό τó παι-
δί, που εκείνος έχει από μία
άλλη... Κάνε, λοιπόν, αυτό που
σου λέω. Τό έργο σου, με μίαν
τέτοια λύση, θα πάρη μία πνοή
άνθρωπισμού, κάτι που θα τó ση-
κώσει πολύ παραπάνω από τó συ-
νηθισμένα και τά συμβατικά, που
γράφονται τελευταία. Σου έπανα
λαβόντας, δεν μπορεί να καταλά-
βω, δεν έβρισκα άλλη λύση για
τó έργο!

— Έτσι... Πολύ μεγαλόψυχη
γυναίκα! Έκαμε ο φίλος. Κι' έσύ
τότε;...

— Κι' έγώ, τότε, άγαπητέ μου,
έκαστογίνας αυτά τά λόγια της,
έλάποντας τόν ανθρωπισμό, την
έξαρση, με την όποια μου μιλού-
σε, δερωνήθηκα μήπως δεν ή-
ταν αυτή άκριβώς η κατάλληλη
συμψη, για να της άποκαλύψω

τό ανελάθετο την έμφύσωνι τού
έργου μου. Αποδομαι που δεν θα
είμαι εκεί για την πρεμιέρα. Εύ-
χομαι, ως συγγραφέας και φι-
λος, διπλή έπιτυχία. Κώστας Δα-
μήρης...

Μία έδδομάδα έπέρασε και ό
ορίσματος τού έργου εξακολούθει.
Σήμερα τó έρδω δίδεται γιά
μα από σπίτι της. Άρισε την 18
Νοεμβρίου, γιάτι μίαν ήμέρα σαν
σήμερα πριν από χρόνια έγνώρισε
τόν Δαμήρη.

Ο κόσμος άρχίζει νάγερται.
Η Άντα λάμπει από νεύστα μέ-
σα στην κάτασκη πουάλεττα
της. Τά χείλη της χαμογέλουν,
μία η καρδιά της κλαίει την ά-
πουσία Έκείνου.

Κυρία, σάς ζητούν στο τη-
λέφωνο, λέει η καμαριέρα.

— Ναι, ναι, η ίδια. Καλησπέ-
ρα σας, κύριε Ντόλια.

— Α! Είμαι πολύ περίεργη να
ίδω την σκυρηρίξ.

— Τι; Μάται μόνη στο καπνι-
στήριο; Γιατί έινε τόσο όγκώ-
δης και δεν μεταφέρεται στο σα-
λόνι;

— Καλά, σάς περιμένω. Άρ-
θουάρ.

«Τί πρελλός άνδρας, σκέπτε-
ται χαμογελώντας. Ποιος έέρη
πάλι τι θα σφισθί να φηρ για
να μ' άποχρηστήση».

Εέ λίγο, έρσιεται εκεί πάλι
τα κομμάτια και χαριτωμένος μ' έ-
να αινιγματικό χαμογέλο στα
χείλη.

— Αισιόν; Τόν ρωτά περίεργα.
Και η σκυρηρίξ:

— «Ω! Ω! Βλέπω ότι η γυναι-
κα περιέργεια έβησε στο κορ-
φάκι της. Έε, λοιπόν η έκπλη-
ξη μου νάτη!

Και λέγοντας αυτά, άνοίγει
την πόρτα. Τότε, έμπρός από Έκ-
πληκτα μάτια της Άντας, προ-

έινε μυστικό, που αισθανόμουν με
σα μου τόσο θαρρ. Κυριεύοντας,
λοιπόν, από ποιητικόν ένθουσια-
σμό, της έρώναξε: «Λοιπόν, άγά-
πη μου, έβρίσκες πώς η συγγνώ-
μη έινε η μόνη στάσι που πρέ-
πει να κρατήση μία άποστημένη
σύζυγος;» — Άναμφιδόλως! η

ταν η άπάντησις της. — Και πι-
στεύεις πώς η γυναίκα, που σε
μία περόμοια περίστασι, θα κατε-
δίκαζε τόν άνδρα της άμειλικτα,
θα ήταν...» — Θα ήταν ένα ά-
νάξιο πλάσμα, ναι! μου άπήν-
τησε ζωηρά. Τι ήθελες, λοιπόν να
κάμω, άγαπητέ φίλε, έμπρός στην
τόση μεγαλόψυχη; Με είχε
πιάσει, όπως σου είπα, ό ποιητι-
κός ένθουσιασμός, στα μάτια της
γυναίκας μου έδιάδαξα μίαν ά-
πόλυτη πεποίθησι σ' αυτά που
μου έλεγες. Και τότε, με δυό λο-
για, της άπεκάλεσα την άληθεια...

— Α! Κι' έκείνη;

— Έκείνη έγινε έαφνικά κα-
τάχλωμη, έτρεμε δόλοκληρη... Ση-
κώθηκε κυριεύμένη από μίαν έ-
ξαιρετική παραχή... Άνοιξα την
άγκαλιά μου για να την δεχθώ,
μ' έπλησιασε...

— Και;

— Και, προτού προφτάσω να
κουνηθώ από τη θέσι μου, μου
κατέβασε δυό ματάτσους, έναν ά-
πό τού, άλλον από εκεί... Πάτι...
Κιούτι!... που ό ούρανός έγυρι-
σε σαν σφοντύλι στα μάτια μου!

— Κι' έσύ;

— Έγώ έφαγα τούς μπάτσους
και έγυηκα στους δρόμους, για
να... πους χονχάω! Πάω να πρελ-
λαθώ! Σταθήκα έλάκας! Θα σκά-
σω!

— Και τώρα, τι θα κάνης;
— Ξεσω κι' έγώ;
— Ζήτησε της συγγνώμη...
— Θα με ξαναχαστούκιση...
— Πήγανέ της τó παιδί σου...
— Θα τό φέρη!

— Τότε τι θα κάνης; Πρέπει
κάτι να γίνη!

— Και θα γίνη κάτι...
— Τι;
— Θα τις ξαναφάω!...

ΜΑΞ ΦΙΣΕΡ

έβαλε ο Κώστας! Μά κι' έκαί-
νος δεν μένει λγώτερο έκπλη-
κτος!

Ανυπόπτος ό Ντόλιας άρχίζει
τις ασυάσεις:

— Ο καλός φίλος καί... δο-
ξασμένος συγγραφέας, που έ-
φθασε μόλις χθές, και η χαριτω-
μένη πρωταγωνίστρια.

Σκύβει και φιλά τó τρεμόμενο
χεράκι.

«Δεν άλλαξε και πολύ», σκέ-
πεται.

«Πόσο θαβεία ίχνη άφησε η ά-
πογοήτευσι για τόν αναναρ-
ήσις της, στο άγαπημένο πρόσω-
πό του», σκέπτεται εκείνη. Σ' έ-
λη του τη ζωή έζήτησε κάτι, ό
δεχωριστό, τó λιγώτερο κοινό, τó
ισοόρρυθμο, ποιος ξέρει αν τó
έρθηκε!

Πάμε τώρα μέσα, λέει ό θο-
ρυβώδης Ντόλια.

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ

—Θα μ' αγαπάς παντοει-
νά;

—Σού τώχω όρκιστή.

—Ναι, μά δεν ήξερες πως
είμαι άρρωστος. Τώρα που τώ-
μαθες πως είμαι φυματικός, θα
μου τó ξαναορκισθής; Σκέψου
καλά, άγάπη μου, πριν μ' ά-
ποκριθής. Σήμερα ίσως μπορώ
άκόμα ν' άκούσω τó όχι. Μά
έκει που θα πάω, θέλω να ξε-
ρω αν πρέπει ν' άφήσω την
ψυχή μου να κλείση μέσα της
αυτό τó δεινρό. Αν μου πής
σήμερα όχι. Έλλη, θα τó βα-
σταξω σαν άντρας. Αν μου τό
πή; άργότερα... ώ, δέ θέλω...
δεν ξέρω τι μπορεί να γίνη.

—Ω, Στέφανε! ψιθύρισε με
χαμόγελο η Έλλη. Δεν τó κα-
ταλαβαίνεις πως μόνο για σε-
να ζω;... Έπειδή είσαι άρρω-
στος, σ' αγαπά άκόμα πιο
πολύ. Χωρίς έσένα δε μπορώ
να ζω και θα σε περιμένω
είναινα.

Τά μάτια τού νέου σπληώ-
θηκαν γεμάτα πυρετό στην κο-
πέλλα. Έπειτα έκαμε να τη
φιλήση. Μά τραβήχτηκε. Έ-
νοιωσε αυτή τόν διαταγμό του
και πήρε τó κεφάλι του στα
δυό της χείρα. Άκαίμπασε ά-
πεφραστικά τά χείλη της, δρο-
σερά και έλικά σαν κεράσια,
στα δικά του που έκαίγαν. Ά-
φέθηκε στο φιλή της, άνοιρι-
χιάζοντας σύγκραμος. Κι' έτσι
χαρίστηκαν. Αυτός θα πήγαν
στο σανατόριο στην Πάρνηθα.

Η Έλλη έβρισκε στην Άθινα.
Ηταν ζήτσια αν θα της έπέ-
τρεπαν ποτέ οι γονείς της να
πάη να τόν ιδή.

Έγρωσε η κοπέλλα κάθε
μέρα στον άγαπημένο της. Τά
γράμματά της έδειχναν την πιο
έννη, την πιο τρυφερή άγάπη.
Τά διάβαζε ό Στέφανος και
για λίγη ώρα ένόμιζε πως η
απόφασή του ήταν ένα έφιαλ-
τικό όνειρο και πως η μόνη έ-
λήθεια ήταν η ζωή, η άγάπη
κι' η ζωή.

Μέσα στη μοναξιά του έ-
δλεπε τ' όνειρό του ζωντανό.
Θα γινόνταν καλά. Μία φωλί-
τα... η Έλλη μέσα δροσερή,
γεμάτη ζωή. Κι' αυτός, μέρα
με την ήμέρα όλο και πιο γε-
ρός και πιο χαρούμενος και
πιο δυνατός. Τ' άγάπησε τó
όνειρό του και τó πίστεψε.

Πέρασαν έτσι οι χειμωνιάτι-
κοι μήνες.

Ένα ήλιολουσμένο Άπριλιά
τικο πρωινό, αντί να λάβη ό
Στέφανος τó γράμμα της άγ-
νημένης του, έλαβε κάποιο άλ-
λο γράμμα. Δεν έγνώριζε τόν
χαρκτηρά και τ' άνοιξε άδία-
φορα. Όταν έδιάβαζε δίωκε λί-
γες γραμμές, τó αμα ανέθηκε
στο κεφάλι του. Με κόπο κα-
τόρρωσε να τó τελειώσει. Και
τó γράμμα αυτό έλεγες:

«Κύριε Μαρτέλλη,

»Σας άναγγέλλω ότι άρρα-
δώνισα την κόρη μου με κά-
πονον νέο που της έξέλεξε για
σύζυγο. Η Έλλη μου έδωσε
τη συγκατάθεσί της. Μην πε-
ριμένετε γράμμα της. Σας πα-
ρακαλώ να μην την ένοχλήσετε
πια με γράμμα σας. Καταλά-
βαίνετε πολύ καλά ότι δεν ή-
ταν δυνατόν να εύδοκιμήση η
άγάπη σας. Η μάρα σας έ-
φέρθηκε δέβαια σκληρά. Άλλά
δεν μπορούσε να θυσιάση μία
κοπέλλα γεμάτη νεότης και ύ-
γεια. Αυτό τó άντελήθη και
μόνη της. Σας παρακαλεί κι'
αυτή να φανήτε λογικός».

Τό διάβασε πολλές φορές
αυτό τó γράμμα ό Στέφανος.
Στην άρχή, ένιωσεν έναν ά-
βάσταχτο πόνο στην καρδιά.
Τίποτε άλλο παρά πόνο κι' ά-
πελπισία. Άδρακα ανέθηκαν
στα μάτια του. Τά κατόπι έ-
μως γρήγορα. Και έαφνικά μέ-
σα από την άπελπισία του,
κατάλαβε πως έφούνταν ό θυ-
μός. Ένας θυμός τρελλός,
φουρτουμισμένος. Βέβαια, δι-
κοιμά της ήταν να σκεφθί
«Λογικά, και να τόν συμβου-
λεύη κι' αυτόν να φερθί «λο-
γικά». Έπρεπε όμως να έχη
πάρει την άπόφασι από την
άρχή. Τότε που μπορούσε άκε-
μα να τη χύση. Όχι να τόν
άφήση να ζήση μέσα στ' όνει-
ρο πέντε μήνες, πέντε δόλοκλη-
ρους μήνες!

Πήρε μηχανικά και έδιάβασε
ένα από τά γράμματα της.
Τούγγραφε:

«Αγαπημένε μου,
»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

»Νά ξέρης πως δεν περνάει
στιγμή χωρίς να σε σκεφθώ.
Βρίσκω πού πολύ κοντά σου
παρά κοντά στους δικούς μου
έδω. Μονάχα ό θάνατος μπο-
ρεί να μάς χωρίση. Ξέρω πως
θα γίνης γρήγορα καλά. Αν
όμως η μάρα θελήση να πέ-
θης τίποτα έσύ, να ξέρης πως
δεν θα ζήσω. Έχω μερικές στε-
νοχώριες από τó σπίτι. Ίσως
να μην μπορέω να καταλάβω
την άγάπη μας. Άλλά τί έινε
οι στενοχώριες αυτές, όταν ά-
κούω μέσα μου τó άπέραντο

τραγουδι της άγάπης μας; Νά
ξέρης πως προτιμώ να πεθώω
παρά να σε πικράνω μία φο-
ρά. Νά ξέρης πως θα σε πειο-
μένο μήνες, χρόνια, να γίνης
καλά και να παντρευτούμε.

Άλλά κι' αν δεν τó θελήση
αυτό η μάρα, στο λέω πως
πάλι θα βρω τρόπο να σε υ-
ναντήσω, όπου κι' αν βρίσκε-
σαι».

Έσφιξε μέσα στη γραθιά
του με λύσσα τó θαλασσί χορ-
τί. Έπειτα, τώσκισε κομματά-
κια-κομματάκια. Αν την είχε
μπροστά του, έτσι θα την ή-
κανε και την ίδια να π

ΜΙΚΗΛΑ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

(Περὶ τῆς πρὸς τὸν γοῦ μὲν ὡς: Ἡ Μαρία ντὲ Κρουαμάρ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, παραδίδει στὸ δῆμο τὴν μητέρα τοῦ Νοστράδαμου, τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον λατρεύει καὶ τὸ ὅποιο γίνεται ἀργότερα σὺζυγος.

Τὸ νέος ἀποκαλύπτει τὴν τραγικὴ ἀλήθεια τὴν τελευταία στιγμὴ, ἀλλ' ἀναβάλλει τὴν ἐκδίκησίν του, ἐπειδὴ διατάσσεται νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ἐτοιμαθάνατο πατέρα του.

Στὸ διαστήμα αὐτό, οἱ δύο φίλοι στοὺς ὁποίους εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴ Μαρία, ἐπιχειροῦν νὰ τὴν παραδώσουν στοὺς πρίγκηπα Κάρλο καὶ Ἑρρίκο, ποὺ τὴν ἀγαποῦν καὶ οἱ δύο μ' ἕνα παράφορο πάθος. Ἡ νέα ὁμῶς ἀντιστάται καὶ δὲν διαφεύγει τὸν θάνατο παρὰ μόνον γιὰτὶ, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δῆμος ἀπλώνει τὸ χερί του ἐπάνω της, φέρνει στὸν κόσμο ἕνα παιδί.

Ἀργότερα, ὁ Ἑρρίκος τῆς ἀρπάζει τὸ παιδί καὶ τὴν καλεῖ νὰ ἐλθῇ σ' ἕνα σπίτι ποὺ τὴν περιμένει, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ πίσω. Στὸ δρόμο, ὁμῶς, ὁ Κάρλος ποὺ ποὺ παρακολουθεῖ τὰ πάντα, τῆς θυθίζει ἕνα μυστήριον στὸ στήθος καὶ τὴν ἀφήνει, νομίζοντάς τὴν γιὰ νεκρή.

Ὁ Νοστράδαμος ἔχει πέσει στὸ διαστήμα αὐτὸ στὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ ἱεροεξεταστοῦ Ἰγνατίου Λογιόλα καί, ὅταν κατορθώσῃ τέλος νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν πατέρα του, τὸν βρίσκει νεκρόν. Φεύγει κατόπιν γιὰ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἀφοῦ μυεῖται ἐπὶ εἰκόσι χρόνια στὰ μυστήρια τῆς ἀνωτέρας αἰγυπτιακῆς μυθολογίας, ἐπιστρέφει τέλος στὴ Γαλλία.

Στὸ διαστήμα αὐτό, ὁ πρίγκηψ Κάρλος ἔχει δολοφονηθῇ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του πρίγκηπα Ἑρρίκο, ποὺ εἶχε ἀνέβῃ τώρα στὸ θρόνον τῆς Γαλλίας.

Ὁ γιος τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Νοστράδαμου ἔχει μεγαλώσει καὶ ἐρσιέται ἐπὶ κεφαλῇ μίας μικρᾶς διόδου στρατιωτῶν, ποὺ ζοῦν κάνοντας διαφόρες ληστείες. Τὸ ὄνομα τοῦ Ροαγιαλ ντὲ Μπωρεβέρ ἔχει καταστήσῃ ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἡσυχῶν πολιτῶν.

Στὸν ὁμιλον αὐτό, ὁ νεαρὸς ντὲ Σαίντ - Ἀντρέ ἔχει ἀναθεσθεῖ τὴν ἀπαγωγή τῆς Μαργாரίτας ντὲ Ρονσερόλ, κόρης τοῦ διεθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων. Ἡ ἀπαγωγή πραγματοποιεῖται, ἀλλ' ὁ Ροαγιαλ ντὲ Μπωρεβέρ συγκινεῖται ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀνγνότητα τῆς νέας καὶ ἐπιστρέφει στὸν Σαίντ - Ἀντρέ τὰ χρήματά του.)

12ον
Ἡ Μαργαρίτα μὲ παλλομένη τὴν καρδίαν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, ἐρρίξε ἕνα γρήγορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ νέου. Ἐπειτα, ἀπέστρεψε ἀμέσως τὰ μάτια. Καὶ τότε ἕνα εἶδος ἡρέμου ἀξοφρεπείας ἀπλώθηκε ἐπάνω στὰ χαρακτηριστικά της. — Πι σημαίνει αὐτό; ἐρώτησε ὁ Σαίντ - Ἀντρέ.

— Σημαίνει ἀπλούστατα, ὅτι πρέπει νὰ ξαναπάρετε τὰ χρήματά σας.
Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐκύττιζαν ἐκπληκτοὶ καὶ εἶχαν ἀρξίσαι

νῆκω στὸν δῆμο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγενήθηκα. Ἐλάτε, δεσποινίς. (Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν ξενοδόχον.) Ἐκεῖ ἐπάνω, ὑπάρχει τὸ πτώμα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ὑπῆρξε ἄλλοτε ἕνας ἀνδρεῖος, καὶ ὁ μοναδικὸς μου φίλος ἐπάνω στὴ γῆ... Σοῦ ἀναθέτω λοιπὸν νὰ θάψῃς χριστιανικὰ τὸν ἀνθρώπον αὐτόν καὶ νὰ δώσῃς ἕνα σκεῦος στὸν ἱερέα, γιὰ νὰ τὸν μνημονεύῃ στὶς προσευχές του. Θὰ ξαναγυρίσω ἐν δύο ἡμέραις καί, ἂν ἔχῃς ἐκτελέσει ὅπως πρέπει τὴν ἐντολή μου, θὰ πάρῃς ὡς ἀνταποδοχὴν δέκα χρυσὰ σκεύη. Ἄν ὁμῶς συμῆθῃ τὸ ἀντίθετο θὰ ἦται καλότερον νὰ μὴν ἐμφανισθῇς ζωντανός μπροστὰ μου.

Λέγοντας αὐτά, διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐξόδον. Ἡ Μαργαρίτα τυλίχθηκε εἰς τὸν μανδύα της, μὲ τὴν κουκούλα καὶ τὸν ἀκολουθεῖ. Ὁ Σαίντ - Ἀντρέ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ τὸν ἐξοχὸν καὶ διέγραψε μὲ αὐτὸ ἕνα ἄλλο κῆλον ὁλόγουρα. Ἐπειτα, ἐχύμῃς ὡς ἄνθρωπος ἐνάντιόν του.

— Συλλάβετέ τον! οὐρλιάσε καὶ πάλιν ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

Χάριν! Χάριν! ἔκραζαν οἱ φρουροί. Ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν οἱ φρουροὶ. Ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν οἱ φρουροὶ. Ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν οἱ φρουροὶ. Ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν οἱ φρουροὶ.

Κατὰ τὴν αὐγὴ, τὸ ἀμάξι ἐφάσε ἐμπρὸς στὶς πύλας τοῦ Παρισιῦ καί, ἀφοῦ τὴς ἐπέραςε, διηυθύνθη μὲ καλὸν ἀπὸ τὸ μέγα ῥοτὸν διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἐρισκόταν στὸ σκῆν τῆς δόξου τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

Στὶς ἐπὶ ἀκριβῶς ἐμπαίνει μὲ σα στήν αὐλὴ τοῦ μεγάρου. Στὴν εἰσοδὸν ἐκείκοντο ἕνας ἀνθρώπος φηλός, ρωμαλέος μὲ τὸ ἐλμέμα διαπεραστικὸ καὶ τὰ μαλλιά πυκνὰ καὶ ἀνωρθωμένα, ὁ ὁποῖος ἐδέχθηκε τὴν ἀγκαλιά του τὴν νέα.

Ἦταν ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων. Ἡ ἀγωνία του, λόγῳ τῆς παρατεταμένης ἀπουσίας τῆς κόρης του, τὸν εἶχε κάμει νὰ βῇ στὸ κεφαλὸκαλὸ καὶ νὰ περιμένῃ.

— Γιατὶ γυρίζεις τόσον ἀργά, κόρη μου; ἔκαμε. Ἐνῶμιζα ὅτι θὰ τρελάωθαι ἀπὸ τὴν ἀνησυχία μου. Ποῦ εἶνε οἱ ἀνθρώποι μας; Τί συνέβη;
Οἱ τέσσερις σύντροφοί τοῦ Μπωρεβέρ εἶχαν μείνει στὸ δρόμον δια λόγους προνοίας.

Ὁ νέος ἐπῆλθε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ ἀμάξι καί, προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ διεθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, τὸν ἐχαίρετο μὲ μίαν ἐλαφρὴ ὑπόκλισιν καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Ἰδοὺ τὴ συνέβη, ἐξοχότη. Μὲ ἐπληρώσαν γιὰ νὰ ἀπαγάγῃ τὴν δεσποινίδα καὶ νὰ τὴν δολοφονήσῃ ὡς ἕνα εὐπατρίδην ποὺ αὐτὴ μόνον μπορεῖ νὰ σᾶς πῇ τὸ ὄνομά του, ἂν θέλῃ.

— Δυστυχισμένε! ἔκαμε ἡ Μαργαρίτα μὲ φωνὴν τόσο ἀνγαλὴ, ὥστε μόλις ἀκούονταν. Δὲν καταλαβαίνετε διὰ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον φέρεσθε μόνον ὡς πρὸς τὴν καταστροφή;

— Πᾶς; ἔκαμε ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;
— Δὲν ὀνειρεύεσθε καθόλου, ἐξοχότη, ἀπῆλθε μὲ ἡμέλια ὅ

νὰ τὴν σπᾶσιν.
— Σταματήστε! οὐρλιάσε ὁ Ρονσερόλ. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος. Ἐπὶ αὐτὴν ἔκριναν αὐτὴν ἀνθρώπου τὸν τίς ἀπαράτητος διὰ ταγῆς, ἐπέστρεψε στὰ διαμερίσματα του, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα, ποὺ εἶχε ἀπομεινέ σκεπτικῇ.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ πόρτα ὡδηγοῦσε σὲ μίαν ἐσωτερικὴν αὐλὴν, ποὺ δὲν εἶχε καμμίαν ἀπολύτως ἐξοδον.

Πραγματικὰ ὁ Μπωρεβέρ καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν συλληφθῇ σὲ παγίδα. Ἦταν καὶ οἱ πέντε γεματοὶ πληγῆς καὶ καταματωμένοι.

— Τώρα, εἶπε ὁ Μπωρεβέρ, ποὺ εἶχε συνελθεῖ ἀπὸ τὴν στιγμιαία λιποθυμία του, ἂς φράξωμε αὐτὴ τὴν πόρταν! Ἐπειτα θὰ ἰδοῦμε πως μποροῦμε νὰ γοῦμε ἀπὸ ἐδῶ μέσα.

Συνεκέντρωσαν πρᾶγματι ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ εὑρίσκοντο ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀποφασισμένοι νὰ μὴν ἐξασκεφθῇ πᾶς τὴν ζωὴν ποὺ εἶχε περάσει μέσα στὸ σπίτι ἐκεῖνο.

Ὁ Μπωρεβέρ, ἀφοῦ ἐτελείωσε αὐτὴ τὴν ἐργασία, ἐξηφανίσθη πίσω ἀπὸ μίαν σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ διαμερίσματα τοῦ ἀπάνω πατώματος.

Ἐπέστρεψε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν πελιδνόν. Τὸ ὄχρωμα αὐτοῦ δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε, εἶπε.

— Τί συμβαίνει; ἐρώτησε ὁ Στραπαφάρ.
— Συμβαίνει ὅτι οἱ φρουροὶ τοῦ Ρονσερόλ ἐπομάχονται νὰ μᾶς κάψουν ζωντανούς ἐδῶ μέσα.

— Ἀς φύγωμε τότε!
— Ἀβύτην! Δὲν ὑπάρχει καμμίαν ἐξόδον, ἐκτός ἀπὸ μερικὰς μικρὰς πολεμιστρες.

— Ἀς ἀνοίξωμε μίαν διόδον!
— Ὅχι καὶ αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ κάμωμε, γιὰτὶ ἔχουν κίχλας συσσωρευμέναι ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρταν ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξύλα. Ὁ Μπωρεβέρ, ἀφοῦ εἶπε, φίλοι μου. Σήμερον ἐγὼ, ἀφῶ ἕνας ἄλλος, γιὰ πᾶν ἕνας τόπος στὸ τέμα καὶ θε ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἄ! Νά... κυττάξετε, ἡ ἐορτὴ ἀρχίζει...

Ὁ Παρισίνος, ὁ Γερμανός, ὁ Ἰταλὸς καὶ ὁ Γαλλικός ἐφάρσαν ὁ καθένας καὶ ἀπὸ μίαν ἀλαφροφίαν. Τὸς ἀπῆλθαν μίαν λαχὴ χαρὰς τῆς πόρτας. Συγχρόνως, ἕνας πυκνὸς καπνὸς ἀρχισε νὰ ἀνεβαίνει πρὸς τὸ μέρος τῶν.

Ὁ ΜΑΓΟΣ
Μέσῳ σ' ἕναν μεγάλο κοίτων ἀπὸ Λουδρόν, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, σύζυγος τοῦ Ἑρρίκου ΙΙ καὶ ὁ Ἰγνατίος ντὲ Λογιόλα, ἱδρυτὴς ἐνὸς μοναχικοῦ τάγματος, ποὺ ἀριθμοῦσε μάλιστα εἰκοσὶ ἑπτὰ ζωῇ, ἀλλὰ ποὺ σὺ ἐλάττωσε τὸν πῶμον καὶ τὴν συντηρήσιν τοῦ σπιτιοῦ του. Ἀλλὰ ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ λέξις ἱδρυτὴς ἦσαν μεν τεταραμένοι, ἐπειδὴ ἡ Τράπεζα εἶχε χρεωκοπήσῃ. Καὶ ὁ νέος ἀνεπὶ ὅλης τῆς στερήσεως καὶ τῆς ἐλπίδος εἶχε περάσει, ὡς ἄνθρωπος παρῶναι νὰ βρῇ θεοὶ σὲ μίαν ἄλλην ἐπιχειρήσιν.

Ἐπειτα ἦσαν σημεῖοι ἐκείνων ἀπὸ ἀριθμοῦ καὶ ἄλλας λέξεις: ἀνατολὴ, ἀνατολὴ, ἀνατολὴ, ἀνατολὴ... Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὄνομα τὴν ἡμέραν τῶν ἀρραβόνων του μὲ τὴν Ἀλίκη.

Πῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀρραβόνων τοῦ μετὰ τὴν Ἀλίκη. Ὁ νέος ὡχρίασε. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἐδέχθηκε ἕνα τρομερὸν λογχισμὸν στὸν ὦμον καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

Μία τρομερὴ κραυγὴ χαρὰς ἀποδόθηκε τὴν πᾶσιν του, ἐνῷ ἡ Μαργαρίτα ἐκλίνει τὰ μάτια. Ὅταν τὰ ἀνοίξῃ καὶ πάλιν, εἶδε τὴν μικρὴν πόρταν, ποὺ ἦταν καὶ αὐτὴ κλεισμένη ἐπίσης.

Ὁ νέος ὡχρίασε. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἐδέχθηκε ἕνα τρομερὸν λογχισμὸν στὸν ὦμον καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. Ἐποδοχὴν τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;

— Δὲν ὀνειρεύεσθε καθόλου, ἐξοχότη, ἀπῆλθε μὲ ἡμέλια ὅ

— Πᾶς; ἔκαμε ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;

— Δὲν ὀνειρεύεσθε καθόλου, ἐξοχότη, ἀπῆλθε μὲ ἡμέλια ὅ

— Πᾶς; ἔκαμε ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;

— Δὲν ὀνειρεύεσθε καθόλου, ἐξοχότη, ἀπῆλθε μὲ ἡμέλια ὅ

— Πᾶς; ἔκαμε ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;

— Δὲν ὀνειρεύεσθε καθόλου, ἐξοχότη, ἀπῆλθε μὲ ἡμέλια ὅ

— Πᾶς; ἔκαμε ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;

— Δὲν ὀνειρεύεσθε καθόλου, ἐξοχότη, ἀπῆλθε μὲ ἡμέλια ὅ

— Πᾶς; ἔκαμε ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;

— Δὲν ὀνειρεύεσθε καθόλου, ἐξοχότη, ἀπῆλθε μὲ ἡμέλια ὅ

— Πᾶς; ἔκαμε ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;

— Δὲν ὀνειρεύεσθε καθόλου, ἐξοχότη, ἀπῆλθε μὲ ἡμέλια ὅ

— Πᾶς; ἔκαμε ὁ διεθυντὴς τῆς ἀστυνομίας. Μήπως ὀνειρεύεσθε; Τολμᾶτε νὰ λέτε ὅλα αὐτὰ μπροστὰ μου;

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

«Ἡμεῖς καὶ οἱ δύο πολὺ εὐθυμῆς, γελαστοὶ καὶ πολὺ εὐκρινεῖς. Συνήθισμα πάντα νὰ λέμε τὴν ἀλήθειαν στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ τόσο ἀγαποῦσαμε. Ἐπὶ παραδείγματι, ὅταν κάποιος μᾶς ἐφλερτάριζε ἢ μᾶς ἔκανε κομπαιμέντα, ἐτρέχαμε ἀμέσως νὰ τὰ ποῦμε στοὺς ἀγαπημένους μας. Τὸ μεγάλο τοῦς ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς ἡ ἀνταξίωσις καὶ δὲν μᾶς ἐπείραζε ἂν αὐτὰ ποὺ ἐλύομε πᾶσαν νὰ τοὺς λυποῦσαν. Ἀκόμη, εὐχαριστοῦσαμε καὶ οἱ δύο νὰ ὑποφέρουν γιὰ μᾶς. Ἀλλὰ, ἐνωστέ, ἐγίνονταν συχνά, ὅτε πού, μᾶς μέρα, ἐδῶσαμε μόνες τέμνα, γιὰτὶ δὲν μποροῦσαμε νὰ ὑποφέρωμε τὴν ἀδιαφορίαν τοὺς. Τὸς ἀγαποῦσαμε πολὺ, μὰ δυστυχῶς δὲν μᾶς ἐπίστευαν.»

Τὰ παραπάνω καὶ κατὰ ἄλλα σχετικά μὲ τὸν γάμον τοῦ ἀνθρώπου, μὲ μίαν ἱστορίαν νὰ τοὺς πᾶν τὴν γυναικὴν μου.

Οἱ κοπέλλες οὐτὲς κάνουν πρῶτα ἀπ' ὅλα συγγυοὶ τῆς εὐκρινείας καὶ τῆς φιλαρέσκειας. Πιὰ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα φθάνει ἀπὸ τὴν ἐν γένει συμπεριφοράν τοὺς. Δὲν τίς ὡθεῖται ποτὲ ἡ εὐκρινεία νὰ τρέψουν καὶ νὰ ποῦν στοὺς ἀγαπημένους τοὺς ὅτι ἂν τὰς ἔδωκεν νὰ ἀντιφάσκει, τίς κομπαιμέντα κτλ., ἀλλὰ ἡ φιλαρέσκεια ποὺ ὑπῆρξε πάντα ἐνὸς καὶ τοῦ συμπεριφορῆς γι' αὐτὴν καὶ ἐπὶ φέρει τὸ ἀναπόφευκτο τέλος.

Τὸ γεγονός ὅτι τοὺς προέβλεπε εὐχάριστη νὰ τοὺς θέλωμε νὰ ὑποφέρωμε, εἶπε μίαν καταστροφὴν ἀπόβειξ ὅτι τὸ ἐλαττωρ ποὺ

— πρὶν ὀνηρομετακινῶν γραφεῖων καὶ ἡ ἐξέλιξις καὶ λεπτὴ ὑπερτίαν εἶχε φύγει καὶ ἐφύγαν νὰ θροῦν ἄλλῃ.

«Φαριμακίον» καὶ ἄλλους διπλά ἀσφαλτοπολεῖται. Ἦσαν τὰ πρῶτα τοὺς συνέγρα. Ἀλλ' ἐκείνην νὰ παίρνουν γὰρ ἀπέσπειρωμένο, «Κρεσπιδίον».

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν γραμμένα μὲ ἄλλους γραφεῖς καὶ χαρακτῆρες, ποτὲ τῆς πεπερασμένη καὶ ποτὲ τῆς ὑπερπερισσῆς. Σημειῖον ὅτι ὁ οὐκοῦτος οὐκ εὐκαίρως καὶ ἡ οἰκοδομητικὴ δὲν ἔρριπταν στὴ θέσιν τῆς, διότι ἦσαν διαρκῶς διαπλεγμένην στὸν κρεββάτι.

Ἐκεῖνα ποὺ ἦσαν γραμμένα παρὰ τὰς, δὲν μποροῦσε νὰ τὰ διαβάσῃ γιὰτὶ τὰ μᾶστα τοὺς εἶχαν θολώσῃ, ὅπως τὰ μᾶστα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐφλερτάριζε μᾶστα στὴν θάλασσαν καὶ δὲν ὑπερτίαν νὰ ἦ ἀνόμενα ἀπὸ τὸ ἀλμυρὸν νερὸ τῆς.

«Ἐργολόγιον κηδεῖων»... Αὐτὸ ἔλεγεν ἀρεκτα.

Εἶχε χρεωστῇ τὸν ἐργολόγον κηδεῖων γιὰ δύο φερρετα συγχρόνως, τὸ ἕνα μεγάλο καὶ τὸ ἄλλο μικρόν... γιὰ μᾶρα. Ὁ θάνατος...

Δὲν ἦταν πᾶς γραμμένο τίποτε ἄλλο.

Ὁ νοικοκύρης μὲ τὸ πένθος στὸ κεφάλαιον ἐπῆλθε τὸν κληρονόμον καὶ καταπονημένον χαρτὶ, τὸ ἔφερε στὰ χεῖρά του, τὸ ἀφίλησε μὲ πάθος καὶ ἔπειτα τὸ ἔβαλε στὴν τσέπην του, στὴ μέση ἐπάνω τσέπην του, ἐπάνω ἀπ' τὴν καρδίαν.

Μέσῳ σὲ δύο λεπτά τῆς ἔδρας εἶχε ξαναγράψῃ ὅλα τὰ δύο τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του.

Δὲν ἦταν σκεπτικῇ καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐπῆλθε καὶ ἐπῆλθε, γιὰτὶ ἐπῆλθε καὶ εἶχε κατακτήσῃ ὅτι ἐπῆλθε ἀπὸ τὸν κόσμο. Οἱ πότες δυστυχῆς δὲν τὸν εἶχαν καταστῇ.

ΑΥΓ. ΣΤΡΥΜΜΕΡΓΚ

50 — 50. — Οἱ λέξεις αὐτὲς καὶ

Ένα τηλεφώνημα

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΕΚΕΙΝΗ (Εικοσιδύο χρόνων. Όλομόναχη στο σπίτι. Οι γονείς της έπηγαν στο θέατρο, ο αδελφός στον κινηματογράφο, η μαγειρίσα έτοιμάζει το φαί στην κουζίνα. Βρίσκεται στο σαλόνι-τραπεζαρία και ψάχνει στον τηλεφωνικό και τάλογο, καπνίζοντας ένα σιγάρεττο. Φαίνεται νευρική, καθώς σηκώνει το ακουστικό): —Τόσο το χειρότερο για μένα αν το σχέδιο μου δεν έχει καλά αποτελέσματα. Έμπρός! Ο κύριος Τσέρνιο, παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο ίδιος. Ποιός εκεί, παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Περιττό να σας πω το όνομά μου. Δεν με γνωρίζετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λυπούμαι να μη γνωρίζω ένα πρόσωπο που έχει τόσο γλυκιά φωνή.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν γνωρίζετε το όνομά μου, γνωρίζετε όμως έμένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν πιστεύω. Μήπως σας έχω συστηθεί;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, ακριβώς. Με γνωρίζετε όμως. Δεν μαντεύετε ποιά είμαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, σας δεβαίω.

ΕΚΕΙΝΗ: Σκεφθήτε καλά τί έκανατε σήμερα το πρωί. Ρωτήστε τη συνείδησή σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σήμερα το πρωί βγήκα έξω, έγραψα στο γραφείο μου, ξαναγύρισα σπίτι, δεν τσακώθηκα με κανέναν, έφαγα με πολλή όρεξη, ξαναπήγα στη δουλειά μου το απόγευμα χωρίς να κάνω καμιά κακή πράξη. Έπληρωσα και μια συναλλαγματική. Το βράδυ έξεναγύρισα στο σπίτι, έδειπνα οικογενειακά και ύστερα εκάθησα μπροστά στο ραδιόφωνο που μου μετέδωσε μια πολύ γλυκιά μουσική.

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτε άλλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άν νομίζετε πως ένας άνθρωπος μπορεί να κάνει περισσότερα σε μια μέρα, μπορείτε να μου υποδείξετε ένα πιο σύνθετο πρόγραμμα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτε άλλο δεν θυμάστε από σήμερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι καθόλου εύγενικό εκ μέρους σας. Όσοτε δεν θυμάστε ότι έσφιξατε ένα χέρι στα δικά σας; Δεν θυμάστε ότι σχεδόν μου στραμπουλήσατε τα δάχτυλα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θυμάμαι. Καμιά άλλη λεπτομέρεια;

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι η κοπέλλα που βρίσκατε αντίκρου σας το πρωί, στο τραμ, στον μπροστινό εξάστη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, δυο φορές μου πιάσατε το χέρι και σε σημείο μάλιστα που...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας το στραμπουλήσα, σύμφωνοι!

ΕΚΕΙΝΗ: Απάνω-κάτω. Και με κυττάλατε στα μάτια τόση ώρα, που ένοιωσα μιά ανασφάλεια σ' όλο το κορμί μου. Και προτού να κοιμηθείτε, μου

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ψιθυρίσατε «αγάπη μου!» καθώς περνούσατε απ' έμπρός μου...

(Παύση...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τώρα, γιατί μου τηλεφωνείτε;

ΕΚΕΙΝΗ: Για να σας πω ότι όλη την ημέρα μου βασάνιζε τη σκέψη η άσχημη έκείνου του γλυκόλογου και του σφιγμένου του χειριού.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπορεί τόσο το ένα όσο και το άλλο να ήταν συνέπεια μιάς στιγμής συμπαθείας. Τέτοια πράγματα εύκολα ξεχνιούνται.

ΕΚΕΙΝΗ: Για έναν άντρα ίσως... Όχι όμως και για μιά γυναίκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παίρνετε λοιπόν τόσο εύκολα φωτιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι πολύ εύαισθητή, αλλά και ειλικρινής: Ένα μοντέρνο κορίτσι που ίκανοποιεί κάθε λογική του επιθυμία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θαυμάζω το πρακτικό και συγχρονισμένο πνεύμα σας.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν θαρρώ... Δεν πρόκειται να κάνω επίδειξη και των άλλων, καλύτερων προτερημάτων μου. Είμαι για σας μιά τυχαία συνάντηση στο τραμ, ένα σφίξιμο του χειριού, μιά προκλητική ματιά, μιά λέξη, λίγη συγκίνηση: τίποτε άλλο. Την πολυτέλεια του τηλεφωνήματος μου ούτε καν την είχατε υπολογίσει. Ομολογώ όμως πως την επλήρωσα ακριβώς. Όπουδήποτε και αν συναντηθούμε στο μέλλον, ελπίζω να κάνετε πως δεν με έχετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας το υπόσχομαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι, μπράβο! Δεν μου κοκαλώνεται η συνουσία αυτή που είχα μαζί σας; Κι πού θα με περνούσατε στον μέλλον από παρόμοιες συναντήσεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην κρίνετε απόλυτα τα πράγματα.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν πρέπει να είσαστε τόσο άφελος και να νομίζετε ότι μπορείτε να παίξετε με τις καρδιές των κοριτσιών που δεν θέλουν άλλο τίποτε παρά να τ' αφήσετε στην ησυχία τους;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή λέξει «άφελος» στα χείλη ενός κοριτσιού είναι ανεβδόν υπόσχησης!

ΕΚΕΙΝΗ: Παραπληρώστε φώρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα ήθελα πολύ να ήξερα πως λέγεται αυτή η κοπέλλα που έχει αισθήματα για γιγιάς και συγχρονισμένους τρόπους συμπεριφοράς!

ΕΚΕΙΝΗ: Με λένε Μαρία-Λουίζα. Είμαι είκοσιδύο χρόνων, ύψος ένα κι' έξηντα. Το χρώμα των ματιών και των μαλλιών μου το ξέρετε από το

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Ο Μάιος μάς έφτασε. Έμπρός δέμα ταχύ, να τον προυπαντήσουμε κι' έμεις στην έξοχη. Το τραμ ως καβάλλουμε κι' ως πάμε στα Πατήσια, που πάει ο δρόμος ίσια, λουλούδια να διαλέξουμε και στέφανα να πλέξουμε.

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ
Θα μεταβώμεν ταχιστα, ίνα πρωτομαγεύσωμεν και τα τρελλάδη θήλα αθρόως να μαγεύσωμεν. Σεφάνους ούν θα πλέξωμεν, στην μέθην θα ριχθώμεν, θα δρέψωμεν, θα πλέξωμεν και θα... π ε ρ ι π λ ε (χ θ ω μ ε ν.

ΠΑΓΩΝΑ
Πρωτομαγιά στην έξοχη έφέτος δεν θα κάνω κι' απ' ώρα σ' ώρα κορτερό το τσέρι μου τον Γιάννο. Κι' οι δυο μαζί στην εκκλησιά να πάμε μάνι-μάνι να βάλουμε στεφάνι.

Και κόσμος και ντυνιάς απ' το κακό θα σκάση.

που στέφανα θα βάλουμε με άνηθ λεμονιάς και για κουμπάρο θαχουμε τον Λαίλιο Κερκάση.

ΣΟΥΣΟΥ
Οι τσοκαρίες του λαού μονάχα κι' οι πτωχοί ηγαίνουν έξοχη, κατά τα είωθота.

κι' εκεί, κατά τη γνώμη τους, περνούν ζωή και κόττα. Έγώ την απεχθάνομαι αυτή τη φασαρία, να ξεχνιόζωμαι στα τραμ και στα λεωφορεία, στον κόσμο και στο σάλο.

και... φ λ ο γ ο β ο λ α τ σ ο κ α ο α να μου πατούν τον (κάλο.

ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ
Μανδάμ Σουσου λανθάνετε. Ή μάλλον δεν γνωρίζετε ότι ταιυτή έορτή παντού πανηγυρίζεται. Επί της χλόης άπαντες οι ξενοφωμένοι, σφεδρώς έρωτευμένοι.

ξοπλώνουν ανασκεληδόν φορδώς και πλατέως και πυρετός έξ έρωτος τους φλέγει τεταρταίος. Ποιούσιν όλοι πάγματα, τούαυτα, που δεν λέγονται

πρωί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γονείς έχετε; Αδελφία;

ΕΚΕΙΝΗ: Και γονείς κι' έναν αδελφό. Ο μπαμπάς είναι λογιστής σε Τράπεζα, ή μάλλον άσχολείται με το σπίτι, ο αδελφός μου σπουδάζει, κι' εγώ είμαι υπάλληλος. Τίποτε άλλο θέλετε να μάθετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαστε άκομη θυμωμένη μαζί μου, που έπαθα λίγη άμνησία;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Είμαι θυμωμένη μαζί σας γιατί κατάλαβα πως θελήσατε να με ειρωνευθήτε, όπως και έπρεπε, ίσως.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για ποιά λόγο.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν είναι συνήθεια να τηλεφωνούν τα κορίτσια στους νέους που έρω φελούνται, του συνωτισμού μέσα σ' ένα τραμ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλπίζω να επικρατήσει γρήγορα αυτή ή μόδα. Μου άρεσουν τα κορίτσια που δεν κρύβουν τα αισθήματά τους και που λένε σ' έναν νέο: «Μην ξεχνάτε την πρωινή μας συνάντησι! Έμένα μου άφησε μιά θαθείαν άνάμνησι στην ψυχή!»

ΕΚΕΙΝΗ: Αν πρό πεινήτα έτών τα κορίτσια μπορούσαν να μιλούν ελεύθερα, πολλοί γόμοι δεν θα είχαν γίνει και ή Κορλόττα θα είχε παντρευτή τον Βέρβερο αντί του Άλβερτου. Μπορεί ο πτεράρας μου να έσφιγγε το χέρι μιάς κοπέλλας που θα του άρεσε, δεν θα της επέτρεπε όμως ποτέ να του τηλεφωνήσει πρώτη, γιατί θα την προλάβαινε...

ΕΚΕΙΝΗ: Μή μου μιλάτε πολύ για τον πατέρα σας, για τί θ' άρχισή να μ' ενδιαφέρει παραπάνω από τον γιού του. Εύτυχος που δεν υπήρχαν τηλεφώνια πρό πεινήτα έτών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Υπήρχαν όμως παράθυρα, μπαλκόνια, καλόδολες καμαριέρες και τα ραβασάκια που αντικαθιστούσαν το τηλεφώνημα. (Μικρή παύση). Μαρία-Λουίζα, μου δίνετε τον αριθμό του τηλεφώνου σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμώ να σας τηλεφωνώ έγώ, για να μη βρεθώ στο τηλεφώνω ο μπαμπάς που είναι της εποχής των παραθύρων, των μπαλκονιών και λοιπά...

κι' εκ της μεγάλης των φλογός ως και τα περίξ φλέγονται. Ο κόσμος όλος καίγεται με την Πρωτομαγέα και πάντες ανακράζουσιν: «Μ ι χ θ ή τ ω π ύ ρ κ α ι (γ α ι α!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Μιά τέτοια μέρα, πράγματι, ηγαίνουν τα ζευγάρια κι' άνευ αιδούς ξοπλώνονται στα μαλακά χορτάρια. Αρχίζουν τα έρωτόλογα, οι γλύκες, τα δουτήματα και λύνουνε φλεγόμενοι τα... φ λ έ γ ο ν τ α ζ η τ ή μ α τ α!

ΖΑΜΦΩ
Με τα μανίκια τα κοντά και τσοι κοντές τσοι φούστες σταιβάζοντ' όλες μέσ' τα τραμ, στα μπούσια και στις (σούστες

κι' αν κάνουν μέσ τσοι γειτονίες τ' άγνά κι' άθνα πλά- (σματα.

άπάνω στοσι μαντράχαλοι κολλούν σαν καταπλάσματα. Για τα περίχωρα τραβάν μ' αύτους να σοροπιάσουνε και σαν λυσσάρες κάνουνε...μαγιόδυλο να πιάσουνε.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ
Ίσουρπυίτσα σήμερα Πρωτομαγιά ντέν έχει και Καραμπέτ μαγιόδυλο έφέτος ντέν τα πιάση, γιατί ύναίκα μου, γιαβρούμ, άράδα μου τίς δρέχει και φετεινό μαγιόδυλο κεφάλι μου τα σπάση!

ΧΟΝΤΡΗ
Την έορτή των λουλουδιών πολύ την άγαπάω κι' από τις πρώτες και καλές στην έξοχη θα πάω Παντού πευλάκια κελσιδούν, στους θάνους, στα κλοδιά και τα μπουμπουκία άνοίγουνε σκορπώντας ευωδιά. Πρωτομαγιά δεν γίνεται ποτέ χωρίς τραγούδια, πευλάκια και λουλούδια.

Γι' αυτό το λόγο δεν μπορώ να λείπω έγώ ή μαριόλα πουμαι μπουμπουκί τρυφερό, άνθος, πουλι κι' απ' όλα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Χοντρή μου, μάς άράδεσας ένα σωρό προσόντα σου, κι' έτσόνταρες στις καλλονές της φύσεως την τσόν- (τα σου.

Μα ξεχάσες στη φύρια πως είναι ο Μάης να μάς πής και μην γιά τα... γ α ι α (δ ο υ λ ι α.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα τηλεφωνήσατε αύριο;

ΕΚΕΙΝΗ: Άν υπερέσω, άπό το γραφείο. Ίσως μπορέσω μόνο να σας πω την «καλημέρα» αλλά και μ' αυτό μονάχο θα είμαι πολύ ευχριστημένη. Δεν είμαι βέβαιη αν θα είμαι όλομόναχη στο σπίτι αύριο το βράδυ. Καληνύχτα και μη σχηματίσετε πολύ κακήν ιδέα για μένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καληνύχτα και υπήσας φωνή παράξενο αν αύριο θα είναι άλλαγήνη ή φωνή μου; Αύριο έγώ θα είμαι ο πιο συγκινημένος.

ΕΚΕΙΝΗ: Όραία! (Κρεμό το ακουστικό και κλείνεται στο δωμάτιό της γεμάτη χαρά και τρελλά όνειρα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στέκει κάμποσην ώρα σκεπτικός. Σε λίγες μπαίνει ένας νέος ως είκοσιπέντε χρόνων, λέγοντας: «Καληπέρα μπαμπά!): Καληπέρα. Σε καλή ώρα ήρθες. Τώρα θα τηλεφωνήσε ή κοπέλλα που ένγώρισε το πρωί στο τραμ. Έκείνη που της έπιασες το χέρι και της έλεπς τόσα τρυφερά λόγιακι. Ένόμισε ότι μι-

λούσε σ' έμένα και την άφησα στην πλάνη της. Μην ταραξείσαι: Χωριστήκαμε σαν δυο καλοί φίλοι. Την λένε Μαρία-Λουίζα, είναι είκοσιδύο χρόνων, έξυπνη, χορτωμένη με γλυκιά φωνή. Αύριο θα ξεναστημένη σ' εμένα. Κύταξε τώρα έσύ να μη με... ντροπιάσης. Και μην την άφήσης να σου ξεφύγ' αν σου άρέση. Άν ήμουν είκοσιπέντε χρόνια νεώτερος, θα σου έδειχνα πως πιάνουν το χέρι ενός κοριτσιού...

(Ο νέος τον άκούει κατακόκκινος, τρελλά εύτυχισμένος. Όσοτε ή Μαρία-Λουίζα έπληφώνησε! Νοιώθει την επιθυμία να τραγουδήσ' απ' τη χαρά του. Ηγαίνει στο δωμάτιό του και δεν βλέπει την ώρα να ξεμερλώσει ή άλλη μέρα).

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Άνάδει δεύτερο τσιγάρο, άνοίγει πάλι το ραδιόφωνο κι' άκούει στην ψυχή του να τραγουδά με τον ρυθμό της μουσικής εκείνη που θα ήθελε τόσο πολύ να την πη «κόρη του»).

ΕΥΓΕΝΙΟΣ 'Ο.ΝΗΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

—Όσοτε, λοιπόν, δεν έχετε σκοπό να προσβάλετε αυτή τη διαθήκη, έρώτησε ο συμβολαιογράφος εξέταζοντας μετά προσοχής τον πελάτη του.

—Μα διόλου, άπάντησε άπλά ο Μαρσέλ Βαλνά. Ο θεός μου ήταν έλευθερός να διαθέσ' όπως του άρεσε, την περιουσία του. Τα άφησε, όλα στην δεσποινίδα Ζερνιέ, την εξαδέλφη μου. Δεν έχω παρά να υποκλιθώ μπροστά στις τελευταίες του θελήσεις.

—Παύλ καλά. Έν τούτοις ή εξαδέλφη σας με έπεφόρτισε. Άλήθεια, την γνωρίζετε;

—Όχι, δεν την είδα ποτέ. Μα είπατε ότι ή δεσποινίς Ζερνιέ...

—Μ' έπεφόρτισε να σας υποβάλω μίαν πρόταση.

—Μιά πρόταση;

—Ίδου περί τίνος πρόκειται έν όλίγοις: Η εξαδέλφη σας επιθυμεί να επανορθώση την άδικία που σας γίνεται έξ αίτίας της και, μου είπε να σας πω επί λέξει, σαν να σας μιλούσε ή ίδια: «Εξαδέλφε μου, με τύπτει ή συνείδησις... ή κληρονομία είναι αρκετά μεγάλη για να μάς κάμη και τους δυο εύτυχισμένους. Άς την μοιρασθούμε. Θέλετε;»

—Αηλαδή θέλει να μου προσφέρει;... είτε ό νέος μη καταλαβαίνοντας.

—Τό ήμισυ της περιουσίας του θεού σας!

Ο Μαρσέλ έμεινε για λίγο καταπληκτος κι' έπειτα έψιθύρισε σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

—Είπε μιά άνώτερη ψυχή. —Βεβαίως! Δέχεσθε; —Όχι!... άπάντησε κατηγορηματικά.

—Δεν δέχεσθε; έρώτησε έκπληκτος ο συμβολαιογράφος.

—Ναι, άναύδωμαι.

—Και γιατί; Ο μισθός σας των τριών χιλιάδων φράγκων δεν είναι και τόσο σπουδαίος, ώστε...

—Περιττόν, είτε διακόπτοντας ό νέος. Είπα όχι! Δεν μπορώ έγώ, ένας άνδρας, να δεχθώ από μιά γυναίκα χρήματα. Το θεωρώ άναξιοπρεπές και ταπεινωτικό.

—Άκούστε με, άγαπητέ μου. Μου ήρθε μιά ιδέα. Βλέπω ένα μέσον που μπορεί να τα διαρρώση όλα. Η εξαδέλφη σας είναι νέα, χαριτωμένη, μορφωμένη, με άραία ψυχή, όπως το αποδεικνύει ή χειρονομία της. Φροντίστε λοιπόν να την γνωρίσετε, να την άγαπήσετε και να την παντρευθήτε. Μπορεί να δεχθ' ή κανείς χωρίς να κοκκινίση την πρόικα της γυναικίς στην όποιαν δίνει το όνομά του.

—Άρκει, κύριε!, είπε ο Μαρσέλ κι' έσπκώθηκε. Τό άστέιο

μου φαίνεται κακού γούστου. Άν άρνούμαι να δεχθώ την έλεημοσύνη του ενός έκατομμυρίου που μου προσφέρ' έμμη νεύοντας τη θέλησι της δεσποινίδος Ζερνιέ, δεν τό κάνω γιά να της πουλήσω το όνομά μου και να εξασφαλίσω το διπλάσιο ποσόν. Μην εξακολουθήσετε λοιπόν. Η θεωρία σας αντίκειται στις άρχές μου.

—Θα τις αλλάξετε; —Ποτέ!

—Σκεφθήτε το!

—Όσοτε είσθε άποφασισμένος να με παντρευθήτε, κύριε Μαρσέλ, έρώτησε ή νέα.

—Σας λατρεύω, δεσποινίς Καμιλ, άπάντησεν ο Μαρσέλ Βαλνά που καθόταν άπέναντί της.

—Αυτή τη στιγμή, ναι, σας πιστεύω. Μα άργότερα, το ως ξέρει αν δεν μετανιώσετε που συνδέσατε τη ζωή σας με τη δική μου;

—Ω, μη με δριζέτε.

—Μην τό παίρνετε έτσι. Είμαι μόνη στον κόσμο και πρέπει να σας μιλήσω με τη γλώσσα που θα σας μιλούσαν οι γονείς μου, αν ζούσαν... Έσκέφθηκα πολύ από χθες που μιό έκάμπε αυτή την πρόταση. Και βίσκα άδύνατον αυτό τον γάμο.

—Αδύνατον! Γιατί τό πιστεύετε αυτό;

—Νομίζω πως δεν θα είμαστε εύτυχεις. Η άληθινή εύτυχία θέλει συζύγους που να τα ριζώνουν σε όλα τα σημεία. Κι' έμεις δυστυχώς διαφέρουμε.

—Πώς τό νομίζετε αυτό;

—Ένας άπλος λογιστής από τη μιά μεριά, μιά καθηγήτρια του πιάνου από την άλλη. Νομίζω ότι οι δίσκοι της ζυγαριάς είναι ίσοι.

—Όχι και τόσο! Ξεχνάτε ότι είσθε πλούσιος... έχετε έκαστο χιλιάδες φράγκα... είμαι καλή πληροφορημένη. Έγώ δεν έχω παρά το πιάνο μου, από το όποτον κερδίζω το ψαμί μου. Άν άργότερα σκεφθήτε ότι έδέχθηκα από ύπολογισμό, θα είναι τρομερό!

—Μα ποτέ μιά τέτοια σκέψις δεν θάρθ' στο μυαλό μου, έφώνασε ο Μαρσέλ.

—Γιατί όχι; Μιά μέρα σας ήθε αυτή ή σκέψις στο μυαλό σας;

—Σ' έμένα;

—Ναι, θυμήθηκε. Ένα βράδυ μου είχατε μιλήσει για κάποια κληρονομία.

Ο Μαρσέλ έχασμογέλασε, έπηρε το χέρι της Καμιλ και τό έχασεμε τρυφερά.

—Θυμάμαι. Σας άγαπούσα ήδη κι' έσείς, κακία, μ' έσυμβούλετε να παντρευθώ την εξαδέλφη μου...

—Κεί μου αντίταξετε τους ίδιους λόγους που σας πασάβω έγώ σήμερα.

—Μα δεν είναι το ίδιο πράγμα. Δεν την ένγώριζα, δεν την

(Τό τέλος στη σελίδα 26)

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Χειλη που δέν δέχονται φιλή

Τα παλιά χρόνια σε μία πόλη της Αττικής ζούσε ένας καμπούρης γεροντάκος, που πουλούσε εύτυχια.

Κάθε είδους εύτυχια ξερίσκε κανείς στο μαγαζί του καμπούρη: εύτυχια διαρκείας και άνω-κάτω, απ' αυτήν που αγοράζουν οι σοφοί, εύτυχια εύθραυστη κι' επιπόλαια, σαν κι' εκείνη που προτιμούσε η περισσότερη πελατεία, εύτυχια στιγμιαία που πουλιόταν πολύ ακριβά, κάθε ποιότητος τέλος πάντων, ως την απόλυτη εύτυχια, που όνειρευανται οι φανταστικοί και οι ποιηταί.

Μία μέρα, ένας νεαρός ψαρής της Αργολίδος παρουσιάστηκε στο μαγαζί του καμπούρη.

— Έμπορε, του είπε, θέλω κι' εγώ εύτυχια, είμαι όμως φτωχός και δεν θα μπορέσω να την πληρώσω στην αξία της.

Ο καμπούρης ευχαριστήθηκε για το ελκρινές και άνοιξε το καρδο ύφους του ψαριού και του έδωσε τον έρωτα μιας άγνης κοπέλλας, χωρίς να του ζητήσει πληρωμή.

— Έναν δολόκληρο χρόνο ο ψαράς ήταν ο ευτυχέστερος των ανθρώπων. Η Μυρτώ, η γυναίκα του, ήταν η όμορφότερη του χωριού και η πιο ένορπη. Η μόνη της έγνοια ήταν το νοικοκυριό της και το πώς ν' άρσση στον άνδρα της, και σολιζόνταν με φορέματα που άφηναν να διακρίνονται όλες οι αρμονικές γραμμές της. Το τραγούδι της δεν έβουε από το πρωί έως το βράδυ.

Όλοι οι ψαράδες ζήλευαν την τύχη του φίλου τους. Αυτός όμως είχε συνιθίσει στην εύτυχια κι' έπαψε να την έκτιμα όσο της αξίζει. «Μ' έγέλασε ο καμπούρης, σκεπτόταν. Το δώρο του είναι εφ' όλης της ύλης. Και διψώντας νέες απολαύσεις, πήγε να βρή τον έμπορο.

— Μου έδωκες, του είπε, μίαν εύτυχια γοητευτική, αλλά μετρίως ποιότητας, που ο χρόνος δεν θ' άργήσει να την καταστρέψει. Και σήμερα, μπορώ να πω έχει σχεδόν ξεατιμωθή...

Ο καμπούρης χαμογέλασε θλιμμένα και ύποπτα στον νεαρό άμυαλο να του δώσει μια καινούργια εύτυχια.

— Όταν ο ψαράς επέστρεψε στο χωριό του, βρήκε το σπιτάκι του άδειαν. Η Μυρτώ είχε φύγει και μαζί μ' αυτήν και η εύτυχια και τα τραγούδια! Ήρθαν πειραταί και την πήραν μαζί τους πάνω στο καϊκι τους!

Ο νέος έπεσε σε μεγάλη απελπισία, όταν σε μία στιγμή του έκλαιγε, μία κοπέλλα πέρασε έξω από το σπιτάκι του και τον ρώτησε τι έχει.

— Αυτό ήταν μονάχα; είπε. Όταν έμαθε τον καμπούρη. Έγώ θα σε παρηγορήσω!

Κι' έμεινε μαζί του.

Αυτή τη φορά η εύτυχια κρατούσε μόνο μίαν άνοιξη. Η καινούργια γυναίκα του ψαριού ήταν ελαφρόμυαλη, δειλότητα και φευγάτη. Ο δυστυχισμένος κατάντησε να κοιμάται στην έσκα του, για να υψώνη απ' τη γκρίνια της Πολύ σύντομα πήγε και ξανά βρήκε τον καμπούρη.

— Σαναδώσε μου, Ικέτευσε, τον έρωτα της Μυρτώς και σου δίνω όσα θές.

Ο καμπούρης τότε ξαναχαμογέλασε.

— Την πρώτη φορά, του είπε, σου έδωκα την εύτυχια χωρίς αντάλλαγμα. Σήμερα όμως και όλα τα υπάρχοντά σου αν μου δώσης, δεν άρκουν να πληρωθώ, για τι σου δίνω κάτι παραπάνω απ' την εύτυχια; σου μαθαίνω την τέχνη της εύτυχίας!

ΣΑΡΑ ΜΠΡΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ἀριθμητικής

(Η δασκάλα διδάσκει στον μικρό Λελέ άφαιρείται κατά τη διαρκεία ενός ιδιαίτερου μαθήματος.)

ΔΑΣΚΑΛΑ. — Έκατάλαδες λοιπόν, παιδί μου, τι είναι η άφαιρέσις; Άς πάρωμε τώρα ένα παράδειγμα. Πρόσεξε να λύσης το πρόβλημα που θα σου πώ!... Άς υποθέσωμε ότι επάνω σ' αυτό το τραπέζι έβρισκονται τρία δαμάσκηνα... Άπό τα τρία αυτά δαμάσκηνα τρώει το ένα το άδελφάκι σου. Ποσα θα μέινουν;

ΛΕΛΕΣ. — Πόσα άδελφάκια; ΔΑΣΚΑΛΑ. — Όχι, παιδί μου! Πρόσεξε καλά τι σ' ερωτά! Λέω ότι, αν επάνω στο τραπέζι έβρισκονται τρία δαμάσκηνα, κατάλαδες;

ΛΕΛΕΣ. — Κατάλαδα, αλλά δεν τα έλεψα τα δαμάσκηνα! ΔΑΣΚΑΛΑ (φουρκισμένη). — Άρτια, άς δοκιμάσωμε άλλο παράδειγμα.

ΛΕΛΕΣ. — Μήπως δοκιμάσωμε τα δαμάσκηνα!

ΔΑΣΚΑΛΑ. — Όχι! Παράδειγμα ένωσώ, παιδί μου! Πρόσεξε λοιπόν: Υπόθεσε ότι σου δίνω ένα κατέλλο... Κατέλλο! Το χωράει το κεφάλι σου;

ΛΕΛΕΣ. — Άν δεν είναι πολύ στενό!

ΔΑΣΚΑΛΑ. — Όχι, παιδί μου, το κατέλλο! Θέλω να πώ: Το καταλαβαίνεις; Το αισθάνεσαι;

ΛΕΛΕΣ. — Αυτό δεν έχει να κάνει... Κι' ο μπαμπάς πολλές φορές ένω φοράει το κατέλλο του, ψάχνει να το βρή. Αυτό θα πη ότι δεν το αισθάνεται στο κεφάλι του!

ΔΑΣΚΑΛΑ (έξω φρενών). — Μα θέε μου... Θέε μου! Πώς να στο δώσω να το καταλάβης. (Μαλακώνοντας το ύφος της). Άκούσέ με, παιδί μου Λελέ: Άς εγναυρίσωμε στα δαμάσκηνα... Κι' αν μου άπαντήσης καλά, θα σε χαρίσω κάτι. Λοιπόν...

ΛΕΛΕΣ. — Τι, τι θα μου χαρίσεις;

ΔΑΣΚΑΛΑ. — Ό,τι θέλεις. Θα σου χαρίσω βάλουνα. Λοιπόν, υποθέσε ότι...

ΛΕΛΕΣ. — Όχι. Θέλω καλύτερο μιά σούουρα.

ΔΑΣΚΑΛΑ. — Καλά... μιά σούουρα. Υπόθεσε λοιπόν ότι επάνω σ' αυτό το τραπέζι υπάρχουν τρία δαμάσκηνα... Το άδελφάκι σου...

ΛΕΛΕΣ. — Δεσποινίς! Δεσποινίς! Άντι για σούουρα, δε μου χαρίζετε καλύτερα ένα κουβάδακι με φτυαράκι για να παίξω;

ΔΑΣΚΑΛΑ. — Καλά, θα το χης, φτάνει να μου άπαντήσης Επαναλαμβάνω: Το άδελφάκι σου λοιπόν τρώει το ένα δαμάσκηνο από τα τρία και φεύγει...

ΛΕΛΕΣ. — Τι; Έφαγε μόνο ένα δαμάσκηνο κι' έφυγε; Άμ' εν τόν έζερτε καλά το άδελφάκι μου! Δε θαφύγει πριν τα φάει όλα!

ΔΑΣΚΑΛΑ. — Άς υποθέσωμε ότι πώς αυτή τη στιγμή είναι εδώ η μαμά σου και ότι επόδισε το άδελφάκι σου να φάη παραπάνω από ένα.

ΛΕΛΕΣ. — Πώς μπορεί η μαμά μου να είν, έδω, άφου πρό βλίγου έφυγε για τα μαγαζιά.

ΔΑΣΚΑΛΑ. — Πάμε, πάμε. Λέξέ! Θα με άναγκάσης να σε τιμαρήςω! Άλλά όχι, δεν θα σου τρώσει. Επανάπαυδο! Λοιπόν...

Επανάπαυδο για τελευταία φορά: Άν είχαμε επάνω στο τραπέζι δαμάσκηνα, κι' αν απ' αυτά τρία δαμάσκηνα έτρωγε το άδελφάκι σου το ένα, πόσα θα έμειναν;

ΛΕΛΕΣ. — Δέν θα έμειναν κανένα, δεσποινίς! Θα τα έτρωγα εγώ τα άλλα δύο!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΑΡΕΣΕΤΕ

ΜΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ ΤΟΝ ΤΥΠΟ ΣΑΣ

Η κανονικότης των χαρακτήριςτων δεν παίζει κανένα ρόλο σχεδόν στο ζήτημα της γοητείας.

Τούναντιόν κάθε τι το ξεχωριστό, υπό τον όρον ότι δεν είναι άποκρουστικό, έπαυζανει τη γοητεία.

Όσον άφορά τους άνδρες, η μεγάλη ώραιότης δεν είναι εύτυχώς της μέδας. Λέμε για έναν άνδρα ότι έχει ώραίο κεφάλι, όταν έχει χαρακτήρα. Μία ρυτίδα, μία πληγή, ένα σαγόνι προτερομένο, τα χονδρά φρύδια, όλα μπορούν να συντελέσουν στη δημιουργία αυτού του χαρακτήρος.

Οι γυναίκες που έχουν άρκετο γούστο δεν σφάλονται ποτέ σε παρόμοια ζήτηματα.

Τούναντιόν, το βασικό σφάλμα των γυναικών προκειμένου περὶ της γοητείας, είναι ότι άναζητούν για τον εαυτό τους την παντελή έλλειψη έλαττωμάτων.

Έκείνο του όποιου έχουν άνάγκη είναι η ύπαρξις προτερημάτων.

Γιατί οι γυναίκες δεν καταλαβαίνουν τίποτε από την γοητεία και ό,τι άφορά τον εαυτό τους.

Άνεξαρτήτως της ζηλοτυπίας, που βρίσκεται μέσα στον χαρακτήρα τους, σκανδαλίζονται για την επιτυχία μιας γυναικίς κι' όταν άκόμη είναι λιγώτερο ώραία απ' αυτές.

Μία γυναίκα με γούστο μπορεί το πολύ-πολύ ν' πη για μία άλλη γυναίκα:

«Είνα άρτια ή νόστιμη ή χαριτωμένη ή θεατική ή άκόμη έχει φατογένεσις».

Άλλ' άμέσως έπειτα θα γυρίσει πρὸς τὸν άνδρα που την συνοδεύει για να τὸν ερωτήσει:

«Είνα γοητευτική; Τι νομίζετε;»

Το θέλητρο που μία γυναίκα γνωρίζει λιγώτερο από ό,τι δηπότε άλλο είναι το δικό της. Δέν κατορθώνει να το γνωρίσει παρά μόνον στα θέλματα των ανδρών. Έν τούτοις, όταν κάνει την τουαλέτα της, δεν σκέπτεται καθόλου τους άνδρας. Και γι' αυτό, συχνότατα δημιουργεί έναν τύπο καλλονής, που είναι αντίθετος πρὸς την πραγματική γοητεία της.

Μία ώραία γυναίκα, όταν «φτιάχνει την καλλονή της», δεν σκέπτεται συνήθως τίποτε άλλο, από το να μοιάσει με όλες τις άλλες ώραιες γυναίκες και να έξαφανίση κάθε ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της.

Το γούστο της γυναικίς δεν είναι ποτέ άτομικό. Είναι το γούστο ολόκληρου του φύλου της.

Οι άνδρες έχουν όμως διαφορετική γνώμη. Δέν προσέχουν ποτέ ένα πρόσωπο, έπειδή είναι χωρίς έλαττώματα, αλλά γιατί έχει το προσωπικό της θέλητρο και την ιδιαίτερη φυσιογνωμία της.

Εγνώρισα τρεις γυναίκες που κατέστρεφαν το θέλητρο τους, προσπαθώντας να μοιάσουν με όλες τις άλλες. Γιατί έφαντάσθηκαν πώς εκείνο που τις έξεχώριζε ήταν έλαττώμα και πώς έπρεπε με κάθε τρόπο να το έξαφανίσουν.

Οι γυναίκες δεν κατορθώνουν δυστυχώς ν' αντιληφθούν ότι πρέπει να έχουν προσωπικότυπο.

Τις χαρακτηρίζει ένα άμαρτικό πνεύμα και αυτό είναι έκείνο που τις καταστρέφει.

Η σύστασις που θα είχα να δώσω σ' όλες τις γυναίκες είναι να προσπαθήσουν να δημιουργήσουν έναν δικό τους τύπο. Τότε μόνον είναι άληθινά γοητευτικές.

Η όμοιομορφία, αντίθετως, είναι εκείνη που τις σκοτώνει και άφαιρεί κάθε ενδιαφέρον από τη φυσιογνωμία και την όλη εμφάνισή τους.

Θα μπορούσε όμως κανείς να άναρωτηθή τί ακριβώς είναι η γοητεία;

Φαντασθήτε ένα ώραίο φάσμα. Είναι καμωμένο από ένα θαυμάσιο ύφασμα και ραμμένο με πραγματικό γούστο.

Αυτό όμως δεν είναι άρκετό. Για να είναι αυτό το φάσμα πραγματικά ώραίο, υρείζεται και ένα καλό σιδέρωμα.

Το σιδέρωμα αυτό και μόλις στα το καλό σιδέρωμα είναι η γοητεία.

Τί άξια όμως έχει η περίφημη αυτή γοητεία; Είναι κάτι που μάς άφορά μόνον προσωπικώς ή έχει κάποια σημασία και για τους άλλους;

Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι συμβαίνει το δεύτερο.

Ο άνθρωπος που είναι γοητευτικός δίνει με μόνη την παρουσία του χαρά στους άλλους.

Τοις αυτοτρόπως, η γοητεία δεν περιλαμβάνει μόνον το θέλητρο (ή το σεξ-άππηλ). Καθιστά εύκολότερες και καλύτερες τις κοινωνικές σχέσεις.

Εκτός λοιπόν της καθαυτής αξίας της, η γοητεία έχει και μία πρακτική αξία: Είναι άπαραίτητη προϋπόθεσις της επιτυχίας σε οποιοδήποτε επίπεδο.

Είνα επίσης άυσίωδης παράγωγος της οικογενειακής εύτυχίας.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

Η γοητεία δεν ενδιαφέρει μόνον τη νέα ή όποια θέλει να άρέσει σε όλους, αλλά και την ώριμη γυναίκα που θέλει να κρατήσει κοντά της εκείνον που αγαπά.

κό δώρον που το έχει κανείς ή δέν το έχει.

Άλλάς. Κάθε τι που άρέσει και που μάς ίκανοποιεί να το βλέπωμε είναι συνθέστατα καρπός μακρών άσκήσεων.

Και η γοητεία άποκτάται ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΕΤΟΙ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

— Η ζωή! Έτσι είναι η ζωή! Μη μου μιλάς για την ζωή! Είναι η μεγάλη λέξις της έλπίδος και του πόνου, της δύναμης και της άναδρωσίας.

Η ζωή! Μία ποία είναι, λοιπόν, η δύναμις της, ώστε με μόνη την επίκλησή της, να έπιτρέπονται όλες οι χυδαιότητες; Έσεις οι άνδρες την κάνετε όργανο της σκληρότητός σας και δικαιοκαλιών των έγκλημάτων σας...

Συναντάει μία γυναίκα, την ιδεώδη γυναίκα. Κτίζει μαζί της ένα ολόκληρο έρωτικό μέλλον, προφέρει την ιερή φράση «για πάντα δικός σου» και τότε μέσα στην εύπιστη ψυχή της γυναικίς εκείνης κατασταλάζει η θριαμβευτική χαρά του άπειρου.

Και, ξαφικά, μία μέρα συντρίβεται τα πάντα, άφαννείσθε τις γλυκές ώρες που έπεράσατε κοντά της και τον λιγγο της εύδαιμονίας που σας έδωσε. Σκοτώνει η ήθικος την γυναίκα, που σας έλάτρευε και την όποια έσεις έδιαλέξατε. Εκείνη όφείλει και σας έκλιπαρει πνιγμένη από λυγμούς, αλλά τίποτε δεν σας συγκινεί. Άπατάει μίαν άλλη, «Έτσι είναι η ζωή» λέτε. Και με την φράση αυτήν αναλαμάνετε την έλευστέρα σας και άπαλλάσσετε τον εαυτόν σας από τα καθήκοντά σας, τις υποχρεώσεις σας, από τὸν έρωτά σας και από την καρδιά των άλλων...

Εκείνος όρθιος, στηριζόμενος στο πιάνο την έκυτταζε με ύφος άπαθές, άρκοόμενος να προφέρει τα μοιραία λόγια:

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

— Τι να σου κάνω; Έτσι είναι η ζωή! Τίποτε πιά δεν μπορεί τώρα να κλονισθί την άπόφασί μου. Έτσι είναι η ζωή! Εκείνη την ήμερα, που είχαμε πείσι στο σπίτι του Φουρνιέ, μ' έπλησίασε μία γυναίκα στα κάτασπρα ντυμένη...

Εμυλίσσαμε μαζί πολλήν ώρα...

— Λοιπόν; — Λοιπόν... Άντι πάσης άλλης εξηγήσεως έσήκωσε το χέρι του και έκαψε μία χειρονομία που έσήμαινε: Έτσι είναι η ζωή!

Εκείνος όμως ήταν άμετάπειστος. Και η δυστυχισμένη γυναίκα άρχισε να ετοιμάζει μόνη της τα πράγματά του. Η στοργή της, που δεν είχε κλονισθή καθόλου, έξεδηλώνονταν στο κάθε τι. Ένω έγέμιζε τις έσκαλτζες του του έλεγε:

— Όταν θα πηγαίνης στα χειμερινά σπόρ, να φορής εκείνο το τρικώ που σου είχα πλέξει προ μηνών. Καί.. να μην καπνίζης πολύ...

Εκοντοστάθηκε και με άπειρη τρυφερότητα και καρτερικότητα έπρόσθεσε:

— Είμαι θεαία ότι γρήγορα θα μετανιώσης, γι' αυτό που κάνεις. Έχω πεποιθήσι ότι θα με θυμηθής και θα με λαχαρήσης. Άκουσε! Άν τυχόν ποτέ σου στενοχωρηθής ή πονέσης, να έξερης ότι μπορείς νάβρδης κοντά μου. Θα με ξαναβρής δική σου. Άν τυχόν η «άλλη» σ' έγκαταλείψη, έλα σε μένα. Θα είμαι πάντοτε η γυναικούλα σου, που θα σ' άγαπά...

Και καθώς έκείνος την έκυτταζε με θέλματα γεμάτα εύγνωμοσύνη, του έπτε με φωνή μισοδυσσμένη:

Κάτι που λέει μέσα μου, ότι θα ζήσωμε πάλι μαζί και μαζί θα τελεώσωμε τις ήμέρες μας... Η στάσις της και τα λόγια της τὸν συνεκίνησαν υπερβολικά και έκαναν την καρδιά του να σφίγγεται την ώρα που έφυγε.

Επειτα παρυσούρη στη δίνη και τα έχασσε όλα.

Επέρασαν χρόνια πολλά, όταν κάποτε παρετήρησε μ' έκπληξη, ότι ο νους του άρχισε να ξαναγυρίσει σιγά - σιγά σ' εκείνη που έξακολουθούσε να την λέει «η γυναίκα μου» και ποτέ ήξερε ότι τον έπείριμε πάντοτε στοργι και πρόθυμη και άφωτισμένη. Έλυθούσαν με νοσταλγία την ώρα καιά ζωή που είχε περάσει μαζί της. Είναι άρχισει να θαρρεύει την άλλη.

Και τότε τον έκυριεύσε ο πόθος να πάη πάλιν κοντά στην πρώην, στην γυναίκα του.

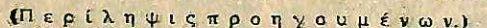
— Άν τυχόν ποτέ σου στενοχωρηθής ή πονέσης, του είχε πη, να έξερης ότι θα με ξαναβρής δική σου. Έλα κοντά μου.

Και έπληξε κοντά της. Η καρδιά του έτυπωσε γλυκά, την στιγμή που έπλεξε το κουσδυνί της εξώπορτας και όταν έπτε στον ύπνρήτη:

Θέλω να ιδώ την κυρία. Εκείνη τον δέχθηκε μ' έκπληξη. Ήταν εύθυμη και γελοστή, ντυμένη μ' ένα ώραίο φάσμα από βουάλ γεμάτο λουλούδια.

— Πιά! Έσύ έδώ; του έφάνη ξε. Πιά εξαιρετικό περιστατικό μου παρέχει την ευκαιρία της έπισκέφσεως σου; Νά σου πώ, είμαι εύχαιστημένη που ήλθες, γιατί έτσι θα μπορούσαμε να κανονίσωμε τελεωτικά την θέσι μας. Ξέρεις ότι συνεκέντρωσα τις άποδείξεις που άπαιτεί ο νόμος περί της φυγής σου, και όπεί θαλα αίτησι διαλύω.

— Πιά! Έσύ έδώ; του έφάνη ξε. Πιά εξαιρετικό περιστατικό μου παρέχει την ευκαιρία της έπισκέφσεως σου; Νά σου πώ, είμαι εύχαιστημένη που ήλθες, γιατί έτσι θα μπορούσαμε να κανονίσωμε τελεωτικά την θέσι μας. Ξέρεις ότι συνεκέντρωσα τις άποδείξεις που

190v
ΟΙ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΤΟΥ «ΣΚΕΛΕΤΟΥ ΜΕ ΤΑ
ΠΡΑΣΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ»

22

— Είπε ντραπή σας να σας θάλλη τὰ γυα-
λιά εἰς ἀπάχη;
— Ὁ Παῖδά;
— Ναί! Ἄ, μακαρίζω τὴν στιγμήν ποῦ ἐ-
πῆγα καὶ τὸν ἔβρηκα καὶ τὸ πῆρα μετὰ τὸ μέ-
ρος μας. Ἦθελα νὰ τὸν στείλω τὴν Νότιο Ἀ-
φρικὴν, στὸ ἀσφατυορυχεῖο. Τώρα ὅμως δὲν
ἐὰ κάμω θέεσα αὐτὴν τὴν ἀνοστήα. Θὰ τὸν
κρατήσω ἐξῆς, γιατί εἶπε πολὺτόνους συνεργά-
της.
— Ὁ Παῖδά λοιπὸν ἀνεκάλυψε...

— Ναί, ἀνελάμψε τὸν Τὸμ Κόξ. Ἀνάθεμα
θῶμα! Δὲν εἶνε πολὺ ἐξορκισμένος ἀκόμη ὁ
Πασάδ, δὲν ἤξερε τίς πονήριος τοῦ Τὸμ Κόξ
καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν παρηκολούθησε ὡς τὸ
τέλος.
— Καί τώρα;
— Μοῦδως ὅπως πληροφορίες πού θά μᾶς
χρησιμεύουν πολὺ. Καὶ ἐπὶ τῇ θάσει τὸν πλη-
ροφόρησεν τοῦ Πασάδ, ἤλθα νὰ σοῦ δώσω ὁ-
δηγίες, πού θά ἀκούσης καὶ θά διαδίδῃς
ἐν τοῖς ἀνθρώποις μας τοῦ πύργου.
— Διατάξτε, κύριε.
— Ὁ Τὸμ Κόξ εἶχε μεταποιηθεῖ σ' ἓνα κοινὸ
ρελῆγιον καὶ τράσῃς πρὸς ἀγνώστην κατεῖχε
σὺν φορτωμένῳ στήν πλάτη μ' ἓνα μεγάλον
σάκι.

- Λοιπόν;
- Για παιό λόγο μετεμφισέθηκε έτσι, δεν ξέρω.
- Ωστόσο, υποπτεύομαι ότι μετεμφισέμενος σε κουρελιάρη, πηγαίνει κάπου για ν' άνακαλώση κάτι...
- Διάβολο!
- Καθόλου δέ άπίθανο νά ζητη ν' άνακαλώση.
- Τι πράγμα;
- Το μέρος, από όποιον έχουμε κρυμμένη την πριγκιπίσσα "Έλνα.
- Άλλά, κύριε, έινε δυνατόν ό Τάμ. Κόξ νά έλθω τόσο πολύ στό μυστήρια τών όπείκων μου, ώστε νά γνωρίσει κάτι την ύπαρξη άκόμην πριγκιπίσσης;
- Άπό τών διαβολάνθρωπων αυτών δια τήν έλπίδα.

Καίτοι θέλησε νά ψιθυρίσῃ ὁ Φουλάτων, ἀλλὰ ὁ Ἀσκελάτος μὲ τὰ Πράσινα Γάντια» ἐξασκολού.

— "Ακούσε, λοιπόν, Φούλτων, τίς ὀδηγίαι
αὐτοῦ ἔδωκεν ἀμέσως καὶ ἀπεκρίθη ἐν πάσι σὺν
πύργῳ φρονιζόντας ὅμως ἐν μὴ σὺν ὧν ἡ
— "Ὅταν φθάσῃ ἐκεῖ ἐν τοῖς ῥαζέμιν ἀκούε
ταῦς ἀνθρώπων· καὶ καὶ ὅτι τοὺς πῆς ἐν εἰνε
Ἀγρυπνίαι καὶ προσκεκοίτοι, γιὰ τὸ πύργος πρὸ
κεῖται νῦν παραδισσῇ.
— Σάτανα! Αὐτὸ εἶπε τρομερὸν.
— Ὅτι ταῦς σάτανας ἐν ἐπίτροπον καὶ ἐ-
πὶ ποὺ ὅτι πληρώσει σὺν πύργῳ καὶ ἐν παρ-
οῦσιν ἡμίση ἐμφανισθῇ ὁ κορυφαίος με τὰ
σκιὰ σὺν πλῆθει.
— Αἶ· ὅν ἐμφανισθῇ, κύριε;
— "Ὁ ἐμφανισθῇ."
Σ κέρηκε λίγες στιγμὰς δ' αὖτε κελεύει καὶ
μετὰ ἐπὶ τὸν πύργον.

- Θὰ τὸν πιάσουν, θὰ τὸν φυλάκισουν πρὶν
 θὰ εἶνε ἀπληγμένος, θὰ τὸν ἀποκρίξουν, θὰ
 τὸν σφύρουν μέσα στὸν πύργο καὶ θὰ τὸν κλεί-
 σουν στὴ πύλιν θύρῃ καὶ σκεπτεῖν καλλὴ τῶν
 ὑπογείων.
 - Μόλιστα.
 - Δεμένους, φυλακισμένους καὶ φλοισσοδεμένους
 ἄμας ὁ Τὸν Κάθ εἶνε πάντοτε ἐπικινδύνος. Μπα-
 ρεὶ λατῆν καὶ γὰρ δραπετεύει.
 - Ἄν δραπετεύει κοινεῖς ἀλλὰ ἀπὸ τὸν
 πύργο τοῦ Σακίνιαν, κύριε.

—Κανεῖς ναι. Ὁ Τὸμ Κὼδ ὅμως δραπέτευσε. Γι' αὐτὸ μένω στὸ καλάϊ του θὰ μὲνον τρεσορεσ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι...

—Κι' ἂν ὁ Τὸμ Κὼδ ἀποπειραθῇ νὰ δραπέτευσῃ; Νὰ τὸν σκοτώσουν;

—Ὡ, ὄχι. Θέλω νὰ γνωρίσω αὐτὸν τὸν περίφημο ντεντέκο. Θέλω νὰ τοῦ δείξω ὅτι ἐγὼ εἶμαι πιὸ ἐπιτήδειος ἀπ' αὐτὸν καὶ θέλω νὰ γελᾶσω μὲ τὴν λύσσα πού θὰ τὸν πιάσῃ όταν δῇ ὅτι εἶνε αἰχμάλωτος τοῦ «Σκελετοῦ μὲ τὰ Πράσινα Γάντια».

—Τί θέλετε νὰ γίνῃ λοιπόν, κύριε, μετὰ τὴν σύλληψι;

—Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας θὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν πύργο καὶ θάρρη νὰ σὲ ἐπισηπώσῃ. Τότε, χωρὶς νὰ χάσῃς καιρὸ, θὰ σπεύσῃς νὰ εἰδοποιήσῃς ἔμενα μὲ τὸ κόκκινο φῶς. Ξέρεις; Στὴν γέφυρα τοῦ Ἰσθμοῦ Ἀλεξάνδρου, κάτω ἀπὸ τὸ τρίτο τέτο της, ἔθισκεται πάντοτε ἡ θάρκα. Θὰ πῆς στὸν θαρκαρὴν ν' ἀναψῇ τὸ κόκκινο φανάρι, ὅταν εἶνε νύχτα.

—Καὶ ἂν εἶνε μέρα, κύριε;

—Θὰ μοῦ τηλεφωνήσῃς. Δὲν θὰ χρησιμοποιοῦσῃς ὅμως τὸν τηλεφῶνον ἂν ἔχῃ δώσει ὁ ἥλιος.

—Μάλιστα.

—Καὶ τώρα, θυμῶσαι ὅλες τίς ὁδηγίες μου, Φούλταν;

—Ὡ, κύριε. Πότε ἐξέχασαι νὰ ἐκτελέσω καμὲν ἀπὸ τίς ὁδηγίες σας;

—Καλὰ, Φούλταν. Σ' ἀφήνω τώρα, πήγαινε ἀμέσως στὸν πύργο καὶ προσπαθῆσε αὐτὴ τὴ φορά νὰ φανῇ πιὸ ἐπιτήδειος.

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὸ ὁ «Σκελετὸς» μὲ τὰ Πράσινα Γάντια» ἐξηφανίσθη.

Τὸ μέρος τοῦ πατωματος, ἐπάνω στὸ ὁποῖο πατοῦσε, κατέθηκε ὡς διὰ μαγείας πρὸς τὰ κάτω. Μία τετράγωνη τρύπα σχηματίσθηκε πρὸς στιγμὴν καὶ μετὰ τὸ πάτωμα ξανθῆσε σὲν πρώτῃ του θέει καὶ ἡ τρύπα κλείσθηκε...

Ὁ Ἰούλιος θάυτον χρειάσθηκε μερικὲς στιγμὲς γιὰ νὰ συνέλθῃ ἐντελὲς στὸν ἐσωτὸν του καὶ νὰ ἐκνοήρῃ τὴν διαύγεια τοῦ πνεύματός του καὶ τὴν δραστηριότητά του, διὸ ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ του, χωρίς στὰ ὁποῖα εἶναι ἐπὶσημον καὶ σημαίνουν μέλος τοῦ «Κόκκινου Δοκτυλισμοῦ».

— Εἶπε τρομερὸν διελογισθῇ. «Ἄν ἀληθεύῃ ὅτι ὁ Τόμ Κροὺ ἐξοικίστηκε ἐπὶ τὰ ἔθνη μας, τότε οἱ δουλειές μας δὲν φαίνεται νὰ πηγαίνουν ὡς τὴν στιγμὴ αὐτὴ καλά.

Υποχρεωμένος ὁμως νὰ ἐκτελέσῃ τίς διαταγὰς τοῦ «Σκελετοῦ μετὰ Πράσινα Γάντια», ἔσπευσε νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ τὴν στὸν πύργον τοῦ

— «Εὐχαριστῶ καὶ ἐγὼς ἀπὸ τοῦς ὑπηρετῆς του — συμφορὴς καὶ αὐτῶς τοῦ «Κάκκινου Δα-
χτυλίδου» — μὴκέ.

— «Ακούεις, τοῦ εἶπε. Νὰ πῆς νὰ μοῦ ἐπι-
ράσουν φέσω τὸ μικρὸ μου ἀσπικίητο, ἐκεῖ
νὰ πού μεταχειρίζομαι ὅταν θέλω νὰ φθάσω
γρήγορα κάπου.

— Μάλιστα, ἀπῆντο δὲ ὁ ὑπηρετῆς.

— «Ὁ Λὼρ δὲ καμὴν τὸν σωφῆρ, γιατί αὐτὸς
ἐξέρει καλά ἀπὸ τοιοῦς δρόμοις δὲ περῶσι γιὰ
νὰ μὲ πῶν συντομώτερα ἐκεῖ πού θέλω νὰ
πάγω.

— Πολλὸ καλῶ, κύριε. Ὁ Λὼρ μάλιστα εἶνε
ἐξω καὶ περιμένει τίς διαταγὰς σας.

— Ὑποκλίθηκε, ἔφυγε καὶ σὲ πέντε λεπτά οἱ
διαταγὰς πού εἶνε ἑλάντες.

[illegible]

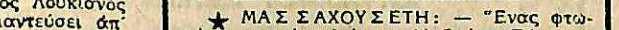
Τῆς ὑπόνοιός τους ἀλλως τε αὐτὰς τῆς ἐνί-
κτου τοῦ σοφῶρα καὶ ἀπεικτικοῦ ὕψους τοῦ Φωδύ-
λωνος, ποῦ μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτο-
κίνητο ἀπὸ τῆς ἀλγῆς λέξεις μὴ ἔναντι φιλα-
καί σπῶν ὅποιον μετὰ εἶπε:

— Πληθαίνει στή μεγάλη αἰθούσα τοῦ (σο-
φῶρα). Ἐκεῖ περιμένω ἄλλους σας. Ἐγὼ σοῦα
βαρεῖς ἀνθρώπους νὰ σὰς ἀναγγεῖλω καὶ ἀπου-
σιάζω.

Τὸ πρῶτον καὶ καὶ ἀνθρώπους ἀ φιλικάς, ἔπειτα
σὰ νὰ ἀπελθῇς, ὅ,τι βεβαιώχθι καὶ ὅς λίγος ὁ-
λοι αὐ φηροῦνται, τὸν πύργον συμμορφῶται θρί
σκονταν συγκυρτωμένους ἐπὶ μιά μεγάλη πλακί-
σματος αἰθούσα τοῦ ἰσογείου τοῦ πύργου, μὲ
τὸ ὅλκιμον καρφωμένον ἐπὶ τὸν πύργον, μὲ
τὸ φουλκῶν, ποῦ τὴ νῆ εἶπε:

— Για νὰ ἐπιτύχωμε καὶ νὰ δώσωμεν σὸν χέ-
ρι τὸν κατεργαζὸν ποῦ καὶ ἐδῶ στήν Εὐρώπῃ
ἀκόμη δὲν ἐνοῦσι νὰ μὰς ἀφῇσι ἥσυχους, πρέ-
πει νὰ μὴ πᾶτε τὴν φάλην μὲ γ' ὅ,τι σὲν ρεῖ

— Είμαστε ζήοιμοι, ἀπήντησαν οἱ φύλακες. Ρωτήστε μας...
 — Εἰδότε κανένα νὰ πλησιάσῃ μὲ σκοπούς, πού ὑποπτεῖσθῇ καὶ λούσῃ;
 — Μάλιστα, ἀπήντησε ὁ φύλ πού εἶχε ὑποπτεῖσθῇ ὅτι ὁ ἀπόμω Βάρν καὶ ἤθερε ἢ καὶ εἶχε ὅσα συνέβαιναν στὸν πύργο.
 — Καὶ ὁ φύλακας ἀφηγήθη τὰ ὅς τοι μὲ τὸν ἀπόμωχο, ὡς καθεὶς τὴν κατασκοπεῖται τοῦ ἔνθαι ἐκεῖ φορτωμένος μ' ἕνα τοῖμα.
 — Σατανὰ τὸν Σατανάδων!
 καὶ ὁ Ἰουδῖος Φούλταν. Αὐτοὺς εἶπε.
 — Παῖδες, κύριε;
 Ὁ Φούλταν δὴς δὲν νόμιζε ἔκρινε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ σακκὶ ἦταν καὶ κρύβοντας τὴν κατὰ πλὴρην τοῦ, ἀπήντησε:
 — Τίποτε, κανεὶς. Ἐξακολούθησε.
 — Ἀφῆσθε λοιπὸν τὸν ἀνθρώπον καὶ τὴν πλησίαση. Μάθαμε τὴν ἰσχυριμασίαν τὴν πεποιηθῆαι διὰ μᾶς ἕνας λαμπρὸς κατὰ σκοπὸς.
 Τὸ πρῶτον μὲν μὴ τέτοια συνέβαινε. Τὸ σακκὶ τοῦ ἦταν γὰρ τίς ἀγοράσαμε λοιπὸν καὶ τοῦ τὰ φράγκα ὡς προκαταβολὴ τὴν πού θὰ τοῦ δώσαμε ὅταν τελειώσῃ καὶ τὸν ἀποστείλαμε στὸ μᾶχον.
 — Ἐκεῖ εἰσέρεται τώρα;
 — Καί.
 — Καὶ θὰ τὸν ἐξαδῇτε;
 — Τὸν περιμένονε νάρθη. Πρὶν μερὰ, γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ πληρῆ.
 Ὁ Φούλταν ἔπαυσε νὰ ρωτᾷ μᾶς ἦταν ἀρκετὸ. Ἦδη εἶχε πληροφορίες τοῦ «Σκελετοῦ τοῦ Γάντια» ἦσαν ἀπολύτως ἀκριβεῖς.
 Ὁ Τὸμ Κόξ λοιπὸν, ἀνεκάλεσε καὶ τὸν κατεσκόπευε μὲ τὸν πρῶτον ἀρπάζῃ τὴν μέσα στὸν πύργον πρὶν κληθῆσαι.
 Ἀφ' οὗ πέρασαν ἀρκετὲς στιγμὴς, ὁ Φούλταν εἶπε:
 — Καὶ τώρα πρέπει νὰ μᾶς αὐτοὺς ὁ Μιχαὴλ Τρινώ, στὸν νότον καὶ ἐπιτολῶν ἀναθέσασθαι περὶ τὸν ἀπόμωχο.
 — Σταμάτησε γιὰ μὴ στιγμὴν τὰ τῆς συνανθρώσεως ἐκείνης τῆς ἀπελευθερώσῃ τὴν τρομερὴ καὶ κτηνὴς:
 — Εἶνε ὁ Τὸμ Κόξ;
 — Ὁ Τὸμ Κόξ;
 — Ναί. Ὁ ἀναθεματισμένος κὸς πού τὸν νομίζω πνιγμένον ῥα τὴν ὥκεανόν. Ὁ τρομερὸς ὅπως ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε ἐπιτήδειος, ὁ κατεργαρὸς πού εἶ καὶ νὰ, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις ὅλες τὶς ἐκατοντάδες τῶν κατὰ τὸμ Κόξ κατάρθωσε νὰ φθάσῃ πρὶν λίγες μέρες καὶ στὸ δῶμα.
 Εἰσῆκε δὲ. Γιὰ νάρθη στὸν ὅτι ἔφερε τὸ μυστικὸ τοῦ πύργου.
 — Κατὰρτὶ ἐρυχθῆσαν οἱ...
 — Ὅχι παραφορῶς, πού δὲν ποτε. Χρειαζέται ψυχραιμία ἐμῶν. Γιατὶ ταράσσεσθε καὶ ἄσασθε μὴπως.
 — Ὅχι, ἀλλὰ...
 — Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσθε. Ὁ ἀγρυπνοῦν τ' ἀνακαλύπτουν ὁ λαμβάνουν δὲ. Νὰ εἰσθε λοιπὸν ὁ πρὸς τὸν κατὰ τὸμ Κόξ κατάρθωσιν καὶ τὰ ματὰ τὸν μὲν σχεδία τοῦ Τὸμ Κόξ κοῦσθε τί πρέπει νὰ κάμετε. Τὸμ Κόξ θάρρη νὰ σᾶς ὁρῇ...
 — Μάλιστα.
 — Χωρὶς νὰ ὑποπτεῖσθῇ τίποτε σ' ἕνα μέρος, ὅπου θὰ μπορεῖτε τεθῇτε ἀποτελεσματικὰ. Ἀφ' οὗ ἀπὸ σᾶς θὰ τὸν ἀποπλίσουν, ὁ φημῶς.
 — Μάλιστα.
 — Προσέεστε δὴς, Ὁ Τὸμ δύναμος. Ἄν τοῦ δώσετε καὶ σᾶς συντήρησι δούς. Γι' αὐτὸ ὅτι μὲ ταχύτητα, νὰ ἐνεργήσῃ καὶ τὸν δώσετε γὰρ καὶ σ' ἐπὶ.
 — Μάλιστα. Κατόπιν;
 — Θὰ τὸν σηκώσετε στὰ χεῖρά τὸν φέρετε νὰ τὸν φυλακίσῃτε κελλί, ἐκεῖνο πού εἶνε ἐσθίον τοῦ Κόξ ὅμως καὶ δεμένος καὶ φυλακισμένος εἶνε ἐπικινδυνὸς ἀπὸ τὰ μάτια σᾶς καὶ μέσας σᾶς μπορεῖ νὰ δραπέτευσθαι.
 — Ἀδύνατον!
 — Νὰ θεωρήτε δὲ δύναται ὅταν πρόκειται γιὰ τὸν Τὸμ...
 — Τί πρέπει νὰ γίνῃ λοιπὸν;
 ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχ...

★ ΠΙΛΣΕΝ: — Συνελήφθη πρό ημερῶν ἑνας 30στῆς τύπος, παλινός γνώριμος τῆς ἀστυνομίας, ὡς δράστης μιᾶς ἐντελούς ἀσυνήθιστης πλαστογραφίας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, καταδικασθεὶς τελευταῖως σὲ 30 ἡμερῶν φυλάκιον, γιὰ κάποια μικροπαράβασι, ἐπρόσθεσε στὸ ἀντίγραφον τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ποὺ τοῦ κοινοποιήθηκε ἓνα ἡμερικόν, προφανῶς γιὰτὶ προτιμοῦσε τὴν φυλάκην ἀπὸ τὸ σπῆτι του. Ὁ πλαστογράφος αὐτὴ ἀνεκάλυψεν καὶ στὴν πλαστογραφία ποὺ ἐπεβλήθη πρόσθετος ποιητὴν, ἀλλὰ καὶ πάλι ποὺ μικρότερη ἀπὸ τὴν φυλάκισιν τῶν 300 ἡμερῶν, ποὺ ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτὸ του.

★ ΣΑΡΑΓΟΣΑ: — Σε μία κεντρική πλατεία της πόλεώς μας, δύο εργάτες σήκων, το πρωί, ένα φρέσφο έγκυαταλείμενο. Ο ένας από τους εργάτες το πήρε με την απόφασι να το υιοθετήσει, όταν δε το πήγε στο σπίτι του, η σύζυγός του, με ευνόητη κατανάλει της, θρήκε 60 χιλιάδες πεσέτες — άνω του ήμιοςος εκατομμυρίου δραχμών — κρυμμένες μέσα στη φασκία του εκθέτου βρφέους.

★ ΒΕΡΡΗΝ: — “Ὅπως πληροφορούμεθα
ἐκ Παρισίων, οἱ γερμανικὲς ἀρχαὶ τῆς κα-
τεχομένης Γαλλίας, ὑπεχρεώσαν πρό τινος,
ὅλους τοὺς κατόχους κεισώτων ἀσφαλείας
στὰ θησαυροφυλάκια τῶν γαλλικῶν Τραπε-
ζῶν, νὰ ἀνοίξουν τὰ κεισώτια τὸν ἐπὶ πα-
ροῦσα ἀντιπροσώπῳ τῶν γερμανικῶν ἀρ-
χῶν. Πρό ἡμερῶν, σὲ μιὰ Παρισινῇ Τρα-
πέζᾳ παρουσιάσθη μιὰ ἡλικιωμένη κυρία,
πενθιφορούσα, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ ἐνα ἐπιμνη-
κισώτιο, ποὺ εἶχε καταθέσῃ ἐκεῖ πρό φι-
λάσιν. “Ὁ γερμανὸς ἀξιωματικὸς ἔμεινε ἐκ
πλήκτους ὅταν εἶδε, ὅτι τὸ κεισώτιο δὲν πε-
ριεῖχε παρά ἓνα ἔξφος. “Εἶνε τὸ ἔξφος τοῦ
συνέγγου μου — ἀπῆλθον ὑπερῶφανα ἡ κυ-
ρία στὴν ἐρώτησίν του — εἶμαι ἡ χήρα τοῦ
στρατάρχου Φόρς. “Ὁ γερμανὸς ἀξιωματι-
κός, μὴ ἔξοντας πιά τί νὰ πῇ, ἔχαριτες
σὲ στάσι προσοχῆς, ἐνῶ ἡ γηραιά κυρία ἐ-
κλεισμένη πάλι σιωπῇ τὸ ἔξφος μέσα στο
κεισώτιο.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

... πιάσετε, δύο

★ **Ἡ γυναίκα ξέρει ν' αγαπήσῃ καλύτερα, όταν πιά τὰ χρόνια της δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἐρωτοτροπήῃ.**

★ **Συμβαίνει συχνά, οἱ κοπέλλες νὰ παντρεύονται μ' ἕναν ἄνδρα, ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πεισματοῦσουν τὸν ἄνδρα ποὺ συμπέθευ καὶ δὲν κατάρθασαν νὰ παντρευθοῦν. Κατὰ τὴ γνώμη μου, θὰ ἦταν προτιμότερο σὲ μιά τέτοια περίπτωση νὰ μείνουν ἀνύπαντρες. Γιατί, ἀπὸ ἐπὶ ἱσχυρὸ γάμο καὶ μάλιστα χωρὶς ἀγάπην, δύο κακὰ ἔχει νὰ φοβῇῃ καλεῖς: Τὴν ἐπιπορία γιὰ τὴν γυναίκα καὶ τὴν χηλοποίηση γιὰ τὸν ἄνδρα.**

★ Γυναίκα με σταθερή καρδιά δὲν γεννᾷ
 ἄλλο ἀπὸ τὰ χέρια
 ★ Καὶ ἡ πιὸ ῥηθρα γυναίκα εἶνε ἱκανή
 ν' ἀναδύσῃ γιὰ αὐτοῖς τὴν ἐπικοινωνία τῆς με-
 τὰν Δημιουργοῦ, ἀν' τυχὴν τῆς δώσῃ σημεῖα
 ρανταῶν ἢ μοδίστρα τῆς.

ΑΙΝΗΜΑ ΕΡΙΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

— Πάλι εσείς; Μά τι θέλετε; Έκαμα ὁ Πιερ.
Σταβόν, βλέποντας τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ γκαρὰζ,
να παρουσιάζεται διεῖλα στὴν πόρτα τοῦ ἑστια-
τορίου.

Εἶχε μόλις τελειώσει τὸ φαγητό του, ἑμί-
λητος, στοναχογιμένος, θαστικός. Ἐπίστα-
ξε τὴν πετοέτα καὶ σηκώθηκε.

— Μὴν ἐπιμένετε, ἐφωρῶνε. Σὰς ἡμέ-
ρας σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι με κανεναν πρό-
πο δεν θὰ ἀνεχθῶ ἄλλο ταξιδιόκιττ στὸ ἄμοξι.

— Μά, κύριε, δεν ὑπάρχει ἄλλο σύτοκίτη-
το διαθέσιμο μέσα στὸ γκαρὰζ, ἐξήγησε ὁ ἰ-
διοκτήτης τοῦ γκαρὰζ. Τὸ αὐτοκίνητό του ἔκα-
θε κάποια ῥάθυα, σὰν τὸ οἶκό σας, καὶ ὁ κύ-
ριος ἔδεν ἀνάγκη να φύγῃ ἀπὸψε.

— Δεν μ' ἐνδιαφέρει!

— “Αν ἐρχόταν πέντε λεπτά πριν ἀπὸ σὰς
ὁ — ἐνίκαια α’ αὐτὸν τὸ αὐτοκίνητο καὶ
αὐτὸς θὰ δέχονταν νὰ σὰς πάρῃ μαζί του.
— “Ὁ καθένας ἔχει τὴν ἀντιληψὲς του. “Ε-
γὼ ἐνόησα νὰ ταξινομήσω μόνος.
— Αὐτὸς ὁ κύριος θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ.
Λέει ὅτι θὰ ῥθῇ τὸν τρόπο νὰ σὰς πείσῃ.
— Δὲν με ἔξερει τὴ πεισματάρης εἰμαι. Ἰδοὺ
εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;
— Σὰς περιμένει στὸ γκαράζ. Δὲν μπορεί
τε νὰ τὸν ἀποφύγετε.
— “Αἰδία θὰ πάρῃ ὁ κόπος του,
“Ακολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν καταστενοχωρημέ-
νο ἰδιοκτήτη τοῦ γκαράζ, ὁ Σαλῆαν ἐγγήκη-
σπὸ τὸ ἐπιστάριο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ
γκαράζ. Καὶ ὅταν ἀντίκρουε τὸν ἐνοχλητικὸν
κύριον τὸν ἐπερίμενε, ἐμπήξῃ εἰς φωνήν·
— Πιάς! Ἐσὺ Μπουκούλ; Τί κάνεις ἐδῶ;

Ο Μπουκάλι ήταν το ίδιο συνηθισμένος.
— Αυτό ήθελα να σου πω κι' εγώ. Διδό-
λε, πού να φαντασθή κανείς πως θά συναν-
τιώμαστε!

— Υστερά, πιάνοντας από τους ώμους τὸν
συγγενή του — γιατί ήταν έξαδελφός — ο
Μπουκάλι έξακολουθῃσε:

— Ώστε εὖς ἦσαν ο ἑξοκίος κύριος, ο
φρικτὸς ἐγώτιστος, πού εἶχε τὴν ἀπαίτησι νὰ
κρατᾷ γιὰ τὸν εαυτὸν τοῦ ἑνα δολοκίρου αἰ-
τοκίνητου πού μπορεῖ νὰ πάρῃ πέντε ἐπιτόσεις;
Φαντάζομαι ὅτι θα φανῇ πὺ βολικὸς καὶ θά
μοῦ παραχωρήσῃ μιὰ θεσούλα.

• Ο Σαλβάν εστέναξε:
 "Άφου είνε γιά σένα, φυσικά!
 Για δες με τί προθυμία τὸ λέει! Ἐκα-
 με ειρωνικά τὸ Μπουκλό. Μὴ στενοχωρήσαι,
 ἀγαπητέ μου, καὶ δὲν πρόκειται νὰ υποστή-
 γιαι πολὺ τὴν παρουσία μου. Τὸ πολὺ - πολὺ
 μίσηση ὥρα διαδρομῆς.
 - Νὰ με συγχωρήσῃ, εἶπε ὁ Σαλβάν, ποὺ
 εἶμαι τόσο ἀκφορὸς σήμερα. Ἔχω κάτι σκο-
 τοῦδες.

Δέν εἰρήνευε τίς εἰδούς σκοτούρες εἶχε καί
ἀτάκτως τίς προετοιμασίες τῆς ἀναχώρησός
· Ὑάτερη ἀπό λίγα λεπτὰ ἐκάθισε στό θοάκι
καί ἐβγαλε τὸ αὐτοκίνητο στήν λεωφόρο.
Ἡ Μπουκλὶ δὲν ἐδοκίμασε κἀν ὕ· ἀρχιστ
συζητήσα μεζὶ του. Βλέποντας τὴν ἐπιβήτο
τοῦ συντρόφου του νὰ μείνι σιωπηλὴς, ἐφ
ᾠσθησε τίς σκοτούρες του καί ἀρχισε ν
θαυμάζει τὰ γύρω τόπια. Διήλα του ὁ κατσου
φισμένος Σαλδὲν πατώντας ν' ἀναπολή δι
σφόρες ἀναινθήσεις, Ἀσφαλός, κάπο· α· δει
νὴρη ὑπαχρέωσης τὸν ἐπερίμενε στό τέρμα το
ταξιδίου του. Ὁ Μπουκλὶ τὸν παρακολουθεῖ
σε μὲ τὸ ἑνα μάτι. Καί, ἁφνικά, τὸν εἶδε νὰ
τινάσσεται ἀπὸ τὴ θέσι του καί νὰ φρενάρῃ
ἀπὸτομα.

— Τι έπασχες;
— Δέν βλέπεις; έπασχισες ό Σαλβάν ποδ
είχε γίνει κατάκλιμος. Έκει.. τώ άναπο-
δογυρισμένο αυτοκίνητο και... τά δυό πτώ-
ματα μέσα στο χαντάκι...
— Δέν βλέπω τίποτε.
— Ό Σαλβάν είχε σταματήσει έντελώς τώ σή-
τοκίνητο. Έκυτταζε τών Μπουκλό τώ άπερί-
γραπτον έκφραση τήρουμ και ήμουροσύνης:
— Μα δέν είχε δυνατόν νά μή βλέψει! Δέν
πράχουν ούτε έκάτ' όθλημα. Δέν βλέπεις
λοιπόν; Άροφ φαίνεται όλοκάθαρο τώ αύτοκί-
νητο μέ τά πτώματα!
— Επρόφερε τήν τελευταία λέξη μέ άηδία. Ό

Ντοκουμέντο από τους τρεις αυτούς. Δεν υπάρχει αντίθεση, φιλέ μου!... Δεν υπάρχει τίποτα. Έν πρῶτον περιγράφει ὁ πατριάρχης ὡς καὶ ὁ θεολόγος ἐκείνους ὅτι ἀναγινώσκουσιν καὶ ἀπολογίζονται ὅτι δὲν ἀπάρχει τίποτα.

— “Ὁχι, ὅχι! ἐφώνησε στασιαστικῶς ὁ Στῆλν, ποῦ ἐξοκλίσθηκεν τὸ πᾶσις τὸ θολόν. Δὲν θέλω καὶ προχωρήσωμε. Δὲν θέλω...” Ἔτσι

23

και αν εινε οπτασία.

— Μά γιατί; έρωτης ο Μπουκλό κατ'απλή-

κτος.
— Ο Σαλδάν διατελούσε υπό την επίδραση ενός τρελλού και ανεξήγητου τρόμου.

— Δεν καταλαβαίνεις; έστένας. Έκει έ-
χουν σκοτωθί... Πέρσι ακριβώς, λοιτό ίδιο
μέρος...

— Ποιοι; έρωτης ο Μπουκλό.

— Οι εξάδελφοί μου οι Άλταίν, άντρας και
γυναίκα, άπλητης ο Σαλδάν σκύδοντας τό
κεφάλι. Ξέρεις, έ;

— Ά, ναί! Τους παρέσυρεν ένα αυτόκίνη-
το, νομίζω. Καί τούς έκληρονόμησε, αν δεν
άπατάται.

Αναστατωμένος πολύ περισσότερο από όσο
θα δικαιολογούσε μία παλιά συγκίνηση, ο
Σαλδάν έκρυψε τό πρόσωπο στά χέρια του.

— Δεν μπορεί να την βλέπω αυτή την ό-
πτασία, εφώνασε μετά. Δεν θέλω να τούς βλέ-
πω! Έλεος, λυπηθήτε με...

— Από ποιόν ζητάς έλεος και γιατί; έρώ-
τησε ο Μπουκλό με φωνή σχεδόν σκληρή.

— Άπ' αυτούς, γιατί έγώ... έγώ τούς έ-
σκότωσα!...

Ο Μπουκλό τούδωσε μία σπριζιά με την
πλάτη, άρπαξε τό δολάν και έβαλε έμπρός τη
μηχανή.

— Άστε, έρωτης, εσύ ήσουν ο σωφέρ που
έξηφανισθ; Καί τό έκανεσ επίτηδες, έ; Τους
παρακολουθούσεσ και τούς έσκότωσεσ για να
πάρησ την κληρονομία, έ; Η Ζανώ, αφού έ-
διάσσε τό σημειώμα σου, έστειλε ο άν-
τρας της, τό τσαλάκοσ και τό πέταξε. Ή-
ταν σόν κήπο. Έσθ τότε έπλησίασε, τό πή-
ρες και έμαθεσ πού έπρόκειτο να πάνε τα
θύματά σου. Έτσι δεν έγινε; Λέγε, λοιπόν, σ'
ακούω!

— Ναί, ούρλιασε ο άθλιος. Όμολογώ, όμολο-
γώ ότι θέλεισ... ότι θέλουν, αλλά στα-
μάτησε τό αυτόκίνητο!... Γύρνα πίσω δεν
μπορώ να τούς πλησιάσω...

Ένας περιφρονητικός καγχασμός ήταν ή ά-
πάντησις του Μπουκλό. Τό αυτόκίνητο έ-
σταμάτησε.

— Φοβάσαι τά φαντάσματα των θυμάτων
σου; Ηλίθιε και κοκορύγε! Κότταξε λοιπόν
καλύτερα. Δεν υπάρχουν φαντάσματα, δεν ύ-
παχουν πτώματα. Μονάχα ένα πραγματικό αυ-
τόκίνητο και δύο μανενκ έσπλωμένα στό χαν-
τάκι. Δική μου σκηνοθεσία για να σου ά-
ποσπώ την όμολογία του έγκλημάτός σου.

Άνοιξε τά μάτια σου. Δεν θά ίδης παρά αυτά
πού σου λέω και τούς άστονολικούς πού σε ρι-
μένουν για να σε συλλάβουν.

Στόν ένοχόν δεν έμεινε πια παρά να προ-
σφέρη τά χέρια του στις χειροπέδες.

Η. ΜΑΓΚΟΓΙ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Ό,τι άρχίζει ο έρως, ο Θεός μόνο μπο-
ρεί να τό άποτελέσση.

— Όταν άγαπούμε με άγνότητα, με άφροσι-
γία, με αούθουσία, είμαστε τόσο εύθυμοι
για τό αίσθημα μας αυτό, ώστε δεν μπορούμε
να πιστέψουμε ότι εκείνη ή εκείνος δεν τό
συμμερίζονται.

— Προτιμώ να ρωτήσω ένα νέρο: «Πότε θά
πεθάνετε»;, παρά να ρωτήσω μία γυναίκα
όχι πολύ νέα: «Πότε γεννηθήκατε»;

— Ό χρόνος, ενώ δυναμώνει τη φιλία, εξα-
σθενεί πόν έρωτα.

— Ό έρως είνε ο κακοηθεστερος έγωϊσμός,
γιατί έχει δύο πρόσωπα.

— Τόν καιρό πού άγαπούμε μία γυναίκα, της
μιλούμε γι' αυτήν. Όταν παύουμε να την ά-
γαπούμε, της μιλούμε για τόν έαυτό μας.

★ Τό κάθε τί στόν έρωτα είνε σπασμωδι-
κό. Άν θέλουμε να θάλετε μία κάποια τάξη
στόν έρωτα, θά τόν δητε να μαρμαρώνη, να πε-
θαίνει.

★ Ό έρωτας πού είνε τόσο πανίσχυρος, ώ-
στε να σπάη κάθε χολινάρι και να πηδάη
άπό κάθε ένοπώδιο, πεθαίνει, ωστόσο,
άπό ένα χασμουρητό.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Στην διακυβέρνησι ενός λαού δεν φθάνει
να λαμβάνονται ύπ' όψιν μόνον οι όλικές του
άνάγκες, αλλά και τό όνειρά του.

— Είμεθα δυστυχεις, όσο τό πιστεύουμε. Γι'
αυτό καθέναν πρέπει να προσέχ; να μη μεγα-
λών; με την φαντασία του, τά κακά πού
τόν έχτουμεσ. Όσο πιά πολύ μάθει να έ-
λαττώνη τη σημασία τους, τόσο λιγώτερο θά
υποφέρη.

— Τίποτε δεν μπορεί ν' άντισταθί σέ μία θυ-
νατή και συνεχή θέληση. Ούτε οι άνθρωποι, ούτε
η φύσις, ούτε ή μοίρα άκόμη.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΠΡΗ ΜΑΣΚΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Έξω έμάειτο ένας θορράς τρομακτι-
κός, πού εσφύριζε σάν δαιμόνας και έστρι-
θίλιζε σύννεφα σκόνης και άμμου στις γο-
νιές του μονοδικού δρόμου της κωμπο-
λεως.

Μέσα στό καπηλειό οι κάου - μπόύς και
οι χρυσοθήραι έμίλούσαν για την Άσπρη
Μάσκα, για τόν μυστηριώδη διαβολάνθρω-
πο, πού είχε κάμει την εμφάνισι του εδώ
και κάμποσον καιρό και είχε καταπλήξει ό-
λους με την θρασύτητα των ληστειών του.

— Όρθιος, στη μέση της αϊθουσής, ο Μάρκ
Σελλέν, ένας μεγαλόσωμος και ρωμαλέος
μπλό, έστέκονταν άρειμάνιος και έλεγε με
ύφος υπερήφανο:

— Η Άσπρη Μάσκα, πφ! Ένας τιποτι-
νιος, ένας άνικανος. Ποιά είνε τα κατορ-
θώματά του; Έλπιεσε έξη μαγαζιά και
μιά τράπεζα. Τι να σάς κάνω; Έπρεπε...

Κοντοστάθηκε άπότομα με τά μάτια καρ-
φωμένα στην πόρτα, πού είχε ανοίξει όρμη-
τικά. Ένας μέσα στό θάθος της ψυχής
του να μετανούσε για την μεγαλοφυχία
του. Τά χαρακτηριστικά του συνεσπάζθη-
σαν.

Ένας άλλος μπλό, έξ ίσου μεγαλόσωμος,
άλλά καθόλου άρειμάνιος, μ' ένα γλυκι-
χαμόγελο στά χείλη, έπήλκε μέσα. Έκλει-
σε την πόρτα, έτίναξε την σκόνη και της
άμμο άπ' τό καπέλλο και τά ρούχα του,
έπληρώσε στόν πάγο και έγνεψε στόν σερ-
βιτόρο να τό δώση ένα ούισκι.

Ήταν ο Τζιμ Μπάρκινς, ο καλοκάγαθος
Τζιμ, όπωσ τόν έλεγαν οι μπόύς, ένας άν-
θρωπος ήσυχος, γλυκομίλητος και μετρημέ-
νος, πού ποτέ δεν είχε λογοφέρει με κανέ-
ναν. Έξούσεσ όλομόνηχος σέ μία άπομνη-
καλύσα, λίγο έξω από την κωμπολή, άλ-
λοτε κοσκινοκίτρινος χρυσόσκονη και άλλο-
τε — στις κακές μέρες πού δεν κατόρθωνε
να βρή χρυσόσκονη — πηγαίνοντας να δου-
λεύη σέ κανένα γειτονικό άγρόκτημα, για
να θυγάη τό ψωμί του.

Καί όμωσ όλοι οι μπόύς τόν έζήλευαν
και τόν εκάμαρναν για τό άλόγο του.

Ήταν ένα γιγαντοσάμο νευρώδες αγριά-
λογο, πού έγυρίζε μήνες πολλούς επάνω
στα γειτονικά βουνά, χωρίς κανέναν να
μπορέση να τό πιάσ.

Ο Τζιμ τό έκυνήγησε μ' έπιμονή και
στάθηκε πιά τυχερός από τούς άλλους. Τό
λάσσο του τυλίχθηκε μία μέρα στά πόδια
του άλόγου.

Τό έφερε στην καλύσα του, τό έδάσσε
και τό έγύνωσε. Τό άγαπούσε σάν παιδί
του και εκείνο θά έλεγε κανείς, ότι του
άνταπέδιδε την στοργή με άπειρη άφοσίω-
σι.

Ήταν ένα άλογο ύπόροχο, μοναδικό,
πού κανέναν άλλος έκτός άπ' αυτόν δεν
μπορούσε όχι να καθάληση, μα ούτε να
έλπισση. Πολλοί είχαν προσφέρει τεράστια
κοσά στόν Τζιμ, για να τούς τό πούληση
άλλά εκείνος δεν ήθελε ούτε ν' άκούση
τέτοιο πράγμα...

— Ήταν ένα άλογο ύπόροχο, μοναδικό,
πού κανέναν άλλος έκτός άπ' αυτόν δεν
μπορούσε όχι να καθάληση, μα ούτε να
έλπισση. Πολλοί είχαν προσφέρει τεράστια
κοσά στόν Τζιμ, για να τούς τό πούληση
άλλά εκείνος δεν ήθελε ούτε ν' άκούση
τέτοιο πράγμα...

— Τό νού σου μη συνταγηθής με την
Άσπρη Μάσκα!

— Πού να είχα τέτοια τύχη! άπλητης
σασκατσικά ο Σελλέν.

Έκανε μία ύπερηφανή χειρονομία άπο-
χαριετισιά, άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

— Έπρεπε να μπορώ να μείνω εδώ πέ-
ρα για να του δείξω σότου του κυρίου με
την Άσπρη Μάσκα! Μα εκεί πού πηγαίνο,
εκείνος δεν θά πολήση νύσθη κι' έγώ πά-
λιν δεν θά μπορέσω να ξαναγυρίσω εδώ
κάτω.

— Τι ακούω; Θεύγεις Σελλέν; ρώτησε
μ' έκπληξη ο Τζιμ.

— Ναί, φεύγω. Μοι' παρήγγειλε ο πατέ-
ρας μου, πού μένει στις θορείες έπαρχίες,
να πάω ν' αναλάβω τό άγρόκτημά του, γι-
ατί ο άδελφός του πού τό διηθύσσε ως τώ-
ρα απέθανε ξαφνικά.

— Τό νού σου μη συνταγηθής με την
Άσπρη Μάσκα!

— Πού να είχα τέτοια τύχη! άπλητης
σασκατσικά ο Σελλέν.

Έκανε μία ύπερηφανή χειρονομία άπο-
χαριετισιά, άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

— Έπρεπε να μπορώ να μείνω εδώ πέ-
ρα για να του δείξω σότου του κυρίου με
την Άσπρη Μάσκα! Μα εκεί πού πηγαίνο,
εκείνος δεν θά πολήση νύσθη κι' έγώ πά-
λιν δεν θά μπορέσω να ξαναγυρίσω εδώ
κάτω.

— Τι ακούω; Θεύγεις Σελλέν; ρώτησε
μ' έκπληξη ο Τζιμ.

— Ναί, φεύγω. Μοι' παρήγγειλε ο πατέ-
ρας μου, πού μένει στις θορείες έπαρχίες,
να πάω ν' αναλάβω τό άγρόκτημά του, γι-
ατί ο άδελφός του πού τό διηθύσσε ως τώ-
ρα απέθανε ξαφνικά.

— Τό νού σου μη συνταγηθής με την
Άσπρη Μάσκα!

— Πού να είχα τέτοια τύχη! άπλητης
σασκατσικά ο Σελλέν.

Έκανε μία ύπερηφανή χειρονομία άπο-
χαριετισιά, άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

— Έπρεπε να μπορώ να μείνω εδώ πέ-
ρα για να του δείξω σότου του κυρίου με
την Άσπρη Μάσκα! Μα εκεί πού πηγαίνο,
εκείνος δεν θά πολήση νύσθη κι' έγώ πά-
λιν δεν θά μπορέσω να ξαναγυρίσω εδώ
κάτω.

— Τι ακούω; Θεύγεις Σελλέν; ρώτησε
μ' έκπληξη ο Τζιμ.

— Ναί, φεύγω. Μοι' παρήγγειλε ο πατέ-
ρας μου, πού μένει στις θορείες έπαρχίες,
να πάω ν' αναλάβω τό άγρόκτημά του, γι-
ατί ο άδελφός του πού τό διηθύσσε ως τώ-
ρα απέθανε ξαφνικά.

— Τό νού σου μη συνταγηθής με την
Άσπρη Μάσκα!

— Πού να είχα τέτοια τύχη! άπλητης
σασκατσικά ο Σελλέν.

Όλοι εξέφνισθηκαν. Η Άσπρη Μά-
σκα έκανε τολμηρές ληστείες, αλλά ποτέ
δεν είχε σκότωσει άνθρωπο, δεν είχε χύ-
σει ούτε μία σταγόνα αίμα.

Ο Πιέτρο έπήρε άναπνοή και έξηκολού-
θησε:

— Έπήγαινα για τό κτήμα του άφεντικο-
μου, όταν στό πίσω μέρος του βουνού διε-
κρίνα από μακριά δύο άλογα χωρίς κα-
έσθλαρέους. Έπλησίασα πρός τά εκεί και
είδα κατά γής έναν άνθρωπο σκοτωμένο
και άπ' επάνω του σκυμμένο έναν άλλον,
πού έφορούσε άσπρη μάσκα. Μόλις μ' άνι-
κρυσε ο προσωποδόφρος εσήκωσε τό περί-
στροφό του κατεπάνω μου. Έγώ έγύρισα
πίσω τό άλόγο μου και τό έκέντησα με κα-
πασμό πρός τά έδω, ενώ συγχρόνως έπυ-
ροβόλουσα τόν φονιά.

— Θάνατος στην Άσπρη Μάσκα! Θά-
νατος στόν φονιά! έφώνασαν όλοι μαζί
οι κάου μπόύς και ώρμησαν καθέναν πρός
τό άλόγο του.

Έκάλαζαν σάν δαιμονισμένοι και σέ λι-
γο έφθασαν στόν τόπο του έγκλημάτος, ό-
που είδαν τόν δημόσιο ταμία σκοτωμένο.
Δεν έσταμάτησαν καθόλου, αλλά έδροχώρη-
σαν άκόλουθώντας τα νωπότερα πατήματα
άλόγων.

Στην πρώτη γραμμή έκάλπαζε ο Τζιμ.
Μπάρκινς και έσπρηνούσε όλοένα περισ-
σότερο τό ζώο. Ποτέ άλλοτε οι μπόύς δεν
τόν είχαν ίδη έτσι άγριεμένο. Θά έλεγαν
κανείς ότι τό κυνήγημα του ανθρώπου με
την Άσπρη Μάσκα ήταν ζήτημα προσωπι-
κό γι' αυτόν.

Καθώς είχε τό πιά ρωμαλέο και τό πιο
εκνίχτο άλόγο, πού γρήγορα άφισε τούς
άλλους πίσω. Έπειτα από κάμποση ώρη
προπορεύονταν κατά πολλά χιλιόμετρα.

Δεν τόν εφρόδιζε καθόλου ή άκείμι ότι θι-
ύρισκόταν κατάνομος άπέναντι στην Άσπρη
Μάσκα. Τούανάτων φανόταν σάν να τόν
έχτροποιούσε. Ένα σατανικό χαμόγελο ή
τόν ζωγραφισμένο στό πρόσωπό του.

Επί τέλους, την ώρα πού έπερνούσε στην
κορυφή κάποιου λόφου, αντίκρυσε πέρα μ-
κριά έναν καθολάστη πού έφευγε καλπα-
ζοντας. Τόν άνεγνώρισε από τό άλόγο του.
Ήταν ο Μάρκ Σελλέν.

Έσπρηνούσε άγρια τό ζώο του και τί
εκανε να τρέχη σάν δαιμονισμένο και ν'
συνοπμύη όλοένα περισσότερο την άπόστα-
σι πού τον έχώριζε από τόν φυγάδα.

Εκείνος είδε ότι δεν μπορούσε πιά ν'
του ξεφύγη και άρχισε να τόν πυροβολή.
Άδειασε όλη την φυσίγγιοθήκη του, αλλά
καμιά σφαίρα δεν έθικε τόν Μπάρκινς.

Κάποια στιγμή τό άλόγο του Σελλέν,
εξοκόνταψε σέ μία πέτρα, έπεσε και έσπασε
τό πόδι του. Σέ λίγα δευτερόλεπτα ο Τζιμ
θρέθηκε επάνω από τόν φυγάδα με τό πε-
ρίστροφο προτειμένο.

— Τζιμ, του είπε τότε ο Μάρκ Σελλέν.
Είμαστε μόνον και κανείς δεν μας έλπει.
Σου προτείνω μία δουλειά. Να σου δώσω
χιλιά δολάρια και να μ' άφήσεις να φύ-
γω, χωρίς να πής τίποτε σέ κανέναν.

— Πόσα θρήκες επάνω στόν ταμία; έρώ-
τησε ο Μπάρκινς, αντί άπαντήσεως.

— Πέντε χιλιάδες δολάρια.

— Πέντε χιλιάδες δολάρια! Και μού ο-
νεις χίλια, την στιγμή πού μπορώ να σε
σκοτώσω, να σου τα πάρω όλα και να γυ-
ρίσω στό χωριό να ειοπράξω και την έπι-
κήρυξι;

— Δεν θά τό κάμης, Τζιμ, αυτό.

— Θά τό κάνω. Καί όχι για τά χρήμα-
τα, αλλά γιατί έμολυναν την Άσπρη Μά-
σκα και την εβούτηξεσ στο αίμα. Ώς τώ-
ρα όλοι εκάμαρναν τόν άνθρωπο με την
άσπρη μάσκα, γιατί δεν είχε χύσει ούτε
μία σταγόνα αίμα. Περισσότερο άπ' όλου,
τόν εκάμαρναν ένώ γιατί ήταν ο έκδικη-
τής μου...

— Έλπιουμε τούς τραπέζιτες κα-
τούς μεταπράτες, εκείνους δηλαδή πού μοι
έφαγαν άλλοτε την μεγάλη περιουσία μοι
και μ' έκαναν φτωχό. Έ, Μάρκ Σελλέν
δεν έκανες καλά να πάρης τό όνομά μοι
και την ιδιότητά μου και να τά μολύνης.

— Πώς; έφρόνισε εκείνος σκεπτικώς.

— Ναί, γιατί εσύ δεν είσαι ή Άσπρη Μά-
σκα. Είμαι έγώ!

— Έσθ; εφώνασε ο Σελλέν με μία ό-
γρια λάμψι στο πρόσωπό του.

Στά χέρια του άστραψε ένα μαχαίρι
και έτοιμάσθηκε να όρμηση. Άλλά προτί-
να κινήθ; από τό περιστροφό του Τζιμ
όγχιζε μία λάμψι και ο φονιάς εσφαιρίσθη
κατά γής νεκρός.

ΤΖΟΝΣΟΝ ΜΑΚ ΚΩΛΕΥ

Καί πάλι — ΤΟ ΦΙΛΙ

Έγραψαμε και θά ξαναγράψα-
με πολλές φορές γι' αυτό. Το θέ-
μα είνε ανεξάντλητο και δεν πι-
στεύουμε να σάς κουράζ;ι. Γιατί,
όσο γρήγορα, όσο επιποταία και
άν δίνεται καμιά φορά τό φι-
λι, είνε ώστόσο και θά μείνη ή
πιο θερμή και ένδιαφέρουσα άπ'
όλες τις έκδηλώσεις της ζωής
μας.

Άς ανατρέξωμε λοιπόν πάλι
στην άρχαιότητα, για να ιδούμε
ότι οι αρχαίοι λαοί δεν έγνώρι-
ζαν την τρυφερή αυτή και τόσο
άτομικήν έκδήλωσι άγάπης και
συμπάθειας.

Είνε δέσμιον άκόμη, ότι τό
φιλι ήταν έντελώς άγνωστο στους
όμηρικούς ήρωες και γενικώς σ'
όλους τούς στρατιωτικούς και πο-
λεμικούς λαούς των παλαιότε-
ρων εποχών. Στις συναντήσεις
μεταξύ ανθρώπων και γυναικών της
όμηρικής περιόδου δεν έκδηλώνον-
ται μεγάλες τρυφερότητες, άκό-
μη δέ και ο χαριετισμός πού Ό-
δυσσεύς στην πιατή Πηνελόπης
στρεφτεί πάθος και ιδιαιτέρας
τρυφερότητος.

Αργότερα, τά πράγματα άλλα-
ξαν, φυσικά, και ένας διάσημος
γλωσσολόγος μας δεικνύει ότι
κατά τά τελευταία χρόνια πρὸ
Χριστού οι πρόγονοί μας μετε-
χειρίζοντο δέκα διαφορετικές λέ-
ξεις για να όνομασουν τό φιλι.

ΦΙΛΙ...ΚΗ ΑΝΕΚΔΟΤΟΛΟΓΙΑ

Δεν πρόκειται να κάνωμε καμ-
μια έρευνα ή ιστορικήν άνσκόη-
σιν για την εξέλιξι του φίλιου.
Ο' αναφέρουμε μονάχα μερικά
αρετά ανάκδοτα, πού είνε άρ-
κετά χαρακτηριστικά και προσθέ-
τουν νέα στοιχεία στην ψυχολογία
του ανθρώπου και ιδίως στο έ-
ρωτευμένο.

Είνε γνωστόν, λόγου χάριν,
ότι ο Γκαίτε είχε θερμή καρδιά
και ως πού έγέρασε πολύ ήταν
διαρκώς έρωτευμένος. Δεν έσκόρ-
πησε όποιοδήποτε φιλι μονάχα
στοιχημάτι του, αλλά και στη ζωή
την πραγματικότητα. Τού άρεσε
να φιλή τις γυναίκες πού άγα-

πασε ή για τις όποιες είχε μιαν
άσυναμια, στους ώμους και στον
λαϊμό, πού ή μόδα της εποχής έ-
κείνης άφηνε τελείως άκαλυπτα.

Στά κορίτσια φίλους — κατά
προτίμησιν τά χέρια και μάλιστα
την ακρη των δακτύλων. Καί ό-
ταν ο μέγας ποιητής φίλους και
μία γυναίκα στο μέτωπο, αυτό έ-
σήμαινε πώς ή γυναίκα αυτή του
ήταν μάλιστα αδιάφορη.

Η γνωστή διάσταση μεταξύ
της Μπετίνας Μπρεντάνο και της
Χριστιάνας Γκαίτε προήλθε άπ'
τό γεγονός ότι ή «μικρή» ή «τό
παιδί», όπως την έλεγε ο ποιητής,
είχε την συνήθεια να καταφύγ;
στό πρόσωπο τόν μεγάλον φίλο
της, πού ήταν τότε σχεδόν έξη-
τον χρονών και ο Γκαίτε τά δεχό-
ταν εύχρηστος αυτά τά φιλά.

Έπειδή όμως ή «μικρή» ήταν ε-
καστριών χρονών, ίσως δεν είχε
άδικο ή Χριστιάνα να ζηλεύη.

Είνε δέσμιον άκόμη, ότι τό
φιλι ήταν έντελώς άγνωστο στους
όμηρικούς ήρωες και γενικώς σ'
όλους τούς στρατιωτικούς και πο-
λεμικούς λαούς των παλαιότε-
ρων εποχών. Στις συναντήσεις
μεταξύ ανθρώπων και γυναικών της
όμηρικής περιόδου δεν έκδηλώνον-
ται μεγάλες τρυφερότητες, άκό-
μη δέ και ο χαριετισμός πού Ό-
δυσσεύς στην πιατή Πηνελόπης
στρεφτεί πάθος και ιδιαιτέρας
τρυφερότητος.

Αργότερα, τά πράγματα άλλα-
ξαν, φυσικά, και ένας διάσημος
γλωσσολόγος μας δεικνύει ότι
κατά τά τελευταία χρόνια πρὸ
Χριστού οι πρόγονοί μας μετε-
χειρίζοντο δέκα διαφορετικές λέ-
ξεις για να όνομασουν τό φιλι.

ΦΙΛΙ...ΚΗ ΑΝΕΚΔΟΤΟΛΟΓΙΑ

Δεν πρόκειται να κάνωμε καμ-
μια έρευνα ή ιστορικήν άνσκόη-
σιν για την εξέλιξι του φίλιου.
Ο' αναφέρουμε μονάχα μερικά
αρετά ανάκδοτα, πού είνε άρ-
κετά χαρακτηριστικά και προσθέ-
τουν νέα στοιχεία στην ψυχολογία
του ανθρώπου και ιδίως στο έ-
ρωτευμένο.

Είνε γνωστόν, λόγου χάριν,
ότι ο Γκαίτε είχε θερμή καρδιά
και ως πού έγέρασε πολύ ήταν
διαρκώς έρωτευμένος. Δεν έσκόρ-
πησε όποιοδήποτε φιλι μονάχα
στοιχημάτι του, αλλά και στη ζωή
την πραγματικότητα. Τού άρεσε
να φιλή τις γυναίκες πού άγα-

πασε ή για τις όποιες είχε μιαν
άσυναμια, στους ώμους και στον
λαϊμό, πού ή μόδα της εποχής έ-
κείνης άφηνε τελείως άκαλυπτα.

Στά κορίτσια φίλους — κατά
προτίμησιν τά χέρια και μάλιστα
την ακρη των δακτύλων. Καί ό-
ταν ο μέγας ποιητής φίλους και
μία γυναίκα στο μέτωπο, αυτό έ-
σήμαινε πώς ή γυναίκα αυτή του
ήταν μάλιστα αδιάφορη.

Η γνωστή διάσταση μεταξύ
της Μπετίνας Μπρεντάνο και της
Χριστιάνας Γκαίτε προήλθε άπ'
τό γεγονός ότι ή «μικρή» ή «τό
παιδί», όπως την έλεγε ο ποιητής,
είχε την συνήθεια να καταφύγ;
στό πρόσωπο τόν μεγάλον φίλο
της, πού ήταν τότε σχεδόν έξη-
τον χρονών και ο Γκαίτε τά δεχό-
ταν εύχρηστος αυτά τά φιλά.

Έπειδή όμως ή «μικρή» ήταν ε-
καστριών χρονών, ίσως δεν είχε
άδικο ή Χριστιάνα να ζηλεύη.

Είνε δέσμιον άκόμη, ότι τό
φιλι ήταν έντελώς άγνωστο στους
όμηρικούς ήρωες και γενικώς σ'
όλους τούς στρατιωτικούς και πο-
λεμικούς λαούς των παλαιότε-
ρων εποχών. Στις συναντήσεις
μεταξύ ανθρώπων και γυναικών της
όμηρικής περιόδου δεν έκδηλώνον-
ται μεγάλες τρυφερότητες, άκό-
μη δέ και ο χαριετισμός πού Ό-
δυσσεύς στην πιατή Πηνελόπης
στρεφτεί πάθος και ιδιαιτέρας
τρυφερότητος.

Αργότερα, τά πράγματα άλλα-
ξαν, φυσικά, και ένας διάσημος
γλωσσολόγος μας δεικνύει ότι
κατά τά τελευταία χρόνια πρὸ
Χριστού οι πρόγονοί μας μετε-
χειρίζοντο δέκα διαφορετικές λέ-
ξεις για να όνομασουν τό φιλι.

ΦΙΛΙ...ΚΗ ΑΝΕΚΔΟΤΟΛΟΓΙΑ

Δεν πρόκειται να κάνωμε καμ-
μια έρευνα ή ιστορικήν άνσκόη-
σιν για την εξέλιξι του φίλιου.
Ο' αναφέρουμε μονάχα μερικά
αρετά ανάκδοτα, πού είνε άρ-
κετά χαρακτηριστικά και προσθέ-
τουν νέα στοιχεία στην ψυχολογία
του ανθρώπου και ιδίως στο έ-
ρωτευμένο.

Είνε γνωστόν, λόγου χάριν,
ότι ο Γκαίτε είχε θερμή καρδιά
και ως πού έγέρασε πολύ ήταν
διαρκώς έρωτευμένος. Δεν έσκόρ-
πησε όποιοδήποτε φιλι μονάχα
στοιχημάτι του, αλλά και στη ζωή
την πραγματικότητα. Τού άρεσε
να φιλή τις γυναίκες πού άγα-

πασε ή για τις όποιες είχε μιαν
άσυναμια, στους ώμους και στον
λαϊμό, πού ή μόδα της εποχής έ-
κείνης άφηνε τελείως άκαλυπτα.

Στά κορίτσια φίλους — κατά
προτίμησιν τά χέρια και μάλιστα
την ακρη των δακτύλων. Καί ό-
ταν ο μέγας ποιητής φίλους και
μία γυναίκα στο μέτωπο, αυτό έ-
σήμαινε πώς ή γυναίκα αυτή του
ήταν μάλιστα αδιάφορη.

Η γνωστή διάσταση μεταξύ
της Μπετίνας Μπρεντάνο και της
Χριστιάνας Γκαίτε προήλθε άπ'
τό γεγονός ότι ή «μικρή» ή «τό
παιδί», όπως την έλεγε ο ποιητής,
είχε την συνήθεια να καταφύγ;
στό πρόσωπο τόν μεγάλον φίλο
της, πού ήταν τότε σχεδόν έξη-
τον χρονών και ο Γκαίτε τά δεχό-
ταν εύχρηστος αυτά τά φιλά.

Έπειδή όμως ή «μικρή» ήταν ε-
καστριών χρονών, ίσως δεν είχε
άδικο ή Χριστιάνα να ζηλεύη.

ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Θηρίον με κατέστησάν αι καρασίδια ανήμερον
κι' εν μέσω λύσσης τε κι' αφρών και δρυχημών, ως λέων
σφοδράδες ανακονιζών εξεδόκα την ημέραν
προς γνώνιν και συμμόρφωσιν απάντων των θηλέων.
Γάδε, γραπτός, ο τρομερός ο εαυτός μου έφη,
εις όν ο θηλεόκοσμος έρώταυς πλειστους τρέφει.
Διατάσσω πόσας τας γυνάς όκτώ έτών και άνω
να κατακλίνωνται νωρίς, απ' τας όκτώ σχεδόν.

διότι αν συλλαβάνω
τοιαύτας καθ' όδον
μακράν πατρός τε και μητρός κι' εν γένει των οίκειών,
θα παραπέμπωνται σκληρώς εις τό Στρατοδικείον.
Απαγορεύω γενικάς εις τας άφράς νέας
ού μην και σ' αποφοβία,
να συγκεντρώνται στας όδους, ως και στας γειτονέας,
και να ποιούν την νύκτα
περι την ιστορίαν μου και την έμνην την
(κίνησιν).

Πράγμα δεδαίως προκαλούν τας γυναι-
(ξί συγκίνησιν
Όσαι ποιούν, εκ των γυνών την νύκτα
(εργασίαν
και νύκτωρ μεταβαίνουσιν εις την ύπνε-
(σίαν.

θα θεωρούν καθήκον
να προσκομίζουν άδειαν στον έμαυτόν μου
(οίκον

κι' εγώ στο πι και φι
θα θέτω την σφραγίδα μου και την ύπο-
(γραφή.

Ταύτα, και πειθαρχήσατε εις ό,τι δια-
(τάσσω.

ειδ' άλλως, γάρ, άμείλικτα, εδίδως σάς
(ποτασσω.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Στις δύσκολες στιγμές, που ο-
λόκληρη η ανθρωπότητα αντιμετα-
πίζει, ένα κυρίως πρέπει να επι-
διώκουμε με κάθε τρόπο: να εί-
στηρούμε την ψυχραιμία μας. Η
ψυχραιμία είναι από τα κυριώτε-
ρα προϊόντα που μπορεί να έχει
ένας άνθρωπος. Το προϊόν αυτό
θα τον βοηθήσει σε κάθε περίστα-
ση της ζωής και θα του επιτρέψει
να αντιμετωπίσει το κάθε τι με την
απαιτούμενη διαύγεια σκέ-
ψης. Τα ίδια γεγονότα, οι ίδι-
ες συνθήκες της ζωής μπορούν να
παράν μια μορφή εντελώς διαφο-
ρετική όταν τα αντιμετωπίσει έ-
νας άνθρωπος με ψυχραιμία. Και
το επουσιώδεςτερο «περιστάκι»
μπορεί να μεταβληθεί σε αληθινή
τραγωδία όταν χάρη κανείς την
ψυχραιμία του, το θάρρος του, ε-
νώ τούναντιον και η σοβαρότερα
περίπτωσης μπορεί να μετριασθεί
εάν την αντιμετωπίσουμε με ψυ-
χραιμία και προσπάθειά μας με τη
λογική να εξαφανισώμε τις δυσχέ-
ρειες που παρουσιάζει.

Γι' αυτό, προσπαθείτε πάντοτε
να ψυχραιμείτε και στις πιο δύ-
σκολες στιγμές, προ πάντων σ'
αυτές, μη χάνετε το θάρρος σας
για να μπορείτε να αντιμετωπί-
σετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Η όγεια και η όμορφη είναι
πράγματα αλληλένδετα. Το ένα
δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το
άλλο, γι' αυτό τους θέλουν να εί-
νε όμορφες πρέπει να προσέχουν
την όγεια τους. Ας πάρουμε λ.
χ. τα μάτια. Για να είναι όμορφα
πρέπει να είναι γερά, και για να
είναι γερά, πρέπει να ακολουθούν
με ώριμους κανόνες όγει-
νης.

Θα παρετηρήσατε θέματα
κουρασμένα φαίνονται τα μάτια
σας άσπρα από ένα ξενύχτι. Έ-
χουν μιάν δμ άνεκρραστη, περι-
βάλλονται από μαύρους κύκλους
και πολλές φορές είναι κόκκινα
σάν πονεμένα. Όσο ώραία κι' αν
26

ούτε ύφασμα, ούτε κορδελίτσα
διότι όλα μπορεί να έλθω στιγμή
να χρειασθούν.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Κ ρ ύ α Κ ρ δ ι ά. — Έ-
πελήσθητε στον εαυτό σας και θα
κατορθώσετε να διορθώσετε. Για
να μη φοβάστε, συνθησίοτε να αν-
τιμετωπίζετε εκείνο ακριβώς που
σας φοβίζει και τότε θα είδητε
πώς χωρίς να το καταλάβετε, θα
θεραπευθήτε. Να είσθε θεαταί γι'
ευτό.

Ρ ο ζ ι τ α Χ. — Για να θεραπεύ-
σετε την νευρασθένεια που σας
τουρανεί, είναι απαραίτητο να
έχετε μιά δουλειά που να σας α-
πασχολή. Ένας νέος άνθρωπος
πρέπει πάντα να έχει κάποιον σκο-
πό στη ζωή του, αλλιώς θα πλη-
τη της ζωής. Έμπρός, λοιπόν,
άλλως τε είναι εποχή που δεν πρέ-
πει κανείς να μνη χωρίς δου-
λειά.

Α ι λ ι κ α ν Ν. Π. — Σας
επιβάλλεται να τον ξεχάσετε, κα-
τά περισσότερο λόγον που είναι
παντρεμένος. Σκεφθήτε ότι, αν
δεν επιβλήθηκε στον εαυτόν σας,
θα τουρανθήτε σε όλη σας τη
ζωή. Πρέπει λοιπόν να δείξετε δύ-
ναμι και να πείσετε τον εαυτόν
σας να απομακρυνθεί από τον
στραδό δρόμο. Η πρότασις άλ-
λως τε που σας κάνει το εν λό-
γω πόσωπον είναι πολύ έγωιστική.
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ 12 — 16

Είνε φώς φανερό πως η κοπέ-
λα αυτή δεν σ' αγαπά και δεν έ-
λει να δώσει καμιά συνέχεια
στις σχέσεις που άρχισε μαζί
σου από μιάν έπιπολασότητα. Αλ-
λως τε δεν θα ήταν καί διόλου
οωστό να συνεχισθούν. Ρίξε λοι-
πόν στη λήθη ό,τι έχει συμβεί με
χρη τώρα και κράτησε μιά στάσι
αξιοπρεπή.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΑΝ

Δέν έρω αν θα σου άρεσε να
τοο προσέφερες ένα έπιτραπέζιο
καρνέ δερμάτινο, έργασμένο στο
χέρι, η καμιά κομψή στακτοθή-
κη για το γραφείο του, κρουσά-
ληνη ή κανένα γουστόζικο μπιμπε-
λούς σας σαν έχθρους, διότι αυ-
τό άμέσως άσχημίζει τα μάτια
σας και τους δίνει μιάν έκφρασι
σκληρή και αντιπαθητική.

Και όσον άφορά την περιποίη-
σι, το πλύσιμο με άφθονο κρύο νε-
ρό είναι πολύ ωφέλιμο, όπως επί-
σης ωφέλιμο είναι το μπάνιο των
ματιών με κρύο τσάι.

Ο ήλιος και ο άνεμος έχουν
πολύ κακήν επίδρασιν στα μάτια,
γι' αυτό να τα προφυλάσσετε ό-
σο μπορείτε φωνάζει η σκούρα
γυαλιά ή κάποιαν εσάρπα που
σκεπάζει όλο το κεφάλι. Το δια-
σάσμα στο κρεβάτι είναι επίσης
κάτι που κουράζει πολύ την όρασι
και συγχρόνως έχει κακήν επί-
δρασι στην όμορφη των ματιών.

ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

Νά είσαι καλή και εύγενή
μαζί του και να προσπαθήσεις
να τον πείσης για την άγάπη σου,
χωρίς να τον κουράζεις με ζήλει-
ες. Από τα έργα του και όχι ά-
πό τα λόγια του θα καταλάβεις
εις το μέλλον, αν σ' αγαπά κι'
εκείνος.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

Είνε άρραδωνισμένος, γράφει
και σ' όνα κάθε μέρα, χωρίς
ώστόσο να σου μιλή για άγάπη.
Τί βέλεις να σκεφθώ; Η ότι δεν
έχει το πού γίνεται, η ότι δεν
είνε εν τάξει σαν χαρακτήρ. Το
καλύτερο θα ήταν να πείσεις να
το γράφεις να τον κινάσεις να
τακτοποιήσης τη ζωή σου, αφού
αυτή είναι η όκέψις σου, με κανέ-
νον άλλο σοβαρότερον και τιμώ-
τερο. Μην άμπελίζεσαι και θά
δρεθθ.

Δ. Π.

Δέν είναι λογικό να κρίνεις τα
πράγματα έτσι και να παύεις α-

ποφάσεις. Πρέπει πρώτα να προσ-
παθήσεις να εξακριβώσης την πρα-
γματικότητα. Αυτά που μοι άνα-
φέρεις, δεν νομίζω ότι είναι άρε-
τά για να καταλήγεις στο συμ-
πέρασμα ότι όποσδήποτε είναι έ-
νω-χλ. Δέν άποκλείεται θέματα και
να είναι. Μά πρέπει να το εξακρι-
βώσης με θετικότερες λεπτομέ-
ρειες, τις όποιες μπορείς κάλλι-
στα να ανακαλύψης, αν έπιμείνης
και έχεις και την ικανότητα.

ΜΑΡΕ ΝΟΣΤΡΟΥΜ

Και θέματα όταν κανείς αγαπά
δέν πρέπει να φοβάται. Αλλά ε-
γώ δεν νομίζω ότι δύο μικράκια
σάν κι' εσάς είναι δυνατόν να α-
σχολούνται με αυτό το είδους
τις υποθέσεις. Καλύτερα θα είνε
να ασχοληθήτε κι' έσύ κι' εκείνη
προς το παρόν με τα είδητά σας,
την άριμνητική και τη γραμματι-
κή και άργότερα τα ξαναλέμε, με
κρούλη μου.

ΜΑΡΙ - ΚΛΑΙΡ ΑΡΙΘΜ. 3

Είσθε και οι δύο πολύ νέοι ά-
κόμη για να μιλάς σοβαρά για
τέτοια πράγματα. Βέβαια δεν άμ-
πισθήτε ότι τα συναισθήματα
που δοκιμάζεις έχουν για βάσι τον
έρωτα. Μά τον έρωτα αυτόν, δεν
μπορώ να τον πάρω διόλου στα
σοφάρα.

Πάντως, δείξε του με τη στάσι
σου ότι σε συγκινεί και έλέπον-
τας και κάνοντας.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Δέν έχεις το δικαίωμα, άγαπη-
τή μου, να αναλάβεις μιά τέτοια
εύθυση. Άδριο μπορεί να έχεις
τύψεις. Αφού τον να εκλέξη υφ-
θός του το δρόμο που θα ακολου-
θήσει.

Η άγάπη, στην προκειμένη πε-
ρίπτωσι είναι άσχετη με τα πρά-
γματα. Ούτε είναι δυνατόν να κλο-
νισθ άν είναι άληθινή, από ένα
άναγκαστικό χωρισμό.

ΝΑΤΟΥΣΚΑ

Διδες όλες αυτές τις κακές σκέ-
ψεις που σε συνήχουν και πύ-
στευε σ' ένα καλύτερο μέλλον.
Δέν έχεις άλλως τε να ωφέληθης
τίποτε, αφήνοντας τον εαυτό σου
στην τεματωδή αυτήν κατάστα-
σιν. Πρέπει να αντιδράσεις, φίλη
μου και να αντλήσεις από τον ίδιο
τον εαυτό, όλες εκείνες τις
απαραίτητες δυνάμεις, που θα
σου δώσουν τις δυνατότητες να
δημιουργήσης μιά καλύτερη ζωή.

Κσ ΡΕΑ Ρ.

ΠΙΑ ΜΙΑΝ ΑΔΙΚΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)
άγαπούσα. Καμιά, σε παρακα-
λώ, μη με άποκρούεις, σ' αγα-
πώ.

—Λες ότι μ' αγαπάς και
όμως θα με έθυσιαζες μπρο-
στά στην υπερφάνεια σου.
Δέν είν' αλήθεια; Πές: αν εί-
χα την περιουσία της εξαδέλ-
φης σου;

—Εκείνος έμεινε διστακτικός.
Μιά πόλη γινόταν μέσα του.
—Επειτα επιθύρισε:

—Ε, λοιπόν, όχι! Δέν θα
σ' έθυσιαζα. Σ' αγαπώ τόσο!
—Και με τα εκατομμύρια
μου θα μ' επαντρεύουσαν;
—Στο όρκειζομαι!

Τον έκρίταξε για κάμποσο
κι' έπειτα άπάντησε κατά το χέ-
ρι της προς αυτόν, του έπες:
—Φίλησε λοιπόν τη μνηστή
σου... που είναι επίσης η εξα-
δέλφη σου και συγχρόνως της
αυτή τη μικρή άπατη. Έπρεπε
να την αγαπήσης ως μιά άτω-
χη δασκάλα του πλάνου, αφού
την άπεκρούσες ως πλούσια
κληρονόμο.

Την έκρίταξε κατάπληκτος:
—Εσύ, Καμιά, έσύ είσαι...
—Η εξαδέλφη σου, Φερνάντ
Ζερνιέ, η όποία υπό ένα ψευ-
τικό όνομα κατέκτησε τον άν-
δρα της, κύριε υπερήφανε και
επανώρθηκε μιάν οδίκια.

ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τι πρέπει να γνωρίζετε

Κάθε γυναίκα που φροντίζει
για την ώρασιότητά της, πρέπει
να γνωρίζει άφ' ενός τα διάφορα
μέσα διατήρησης της υγείας των
οποίων θα διατηρήσει ταύτην επί μα-
κρόν, άφ' έτέρου δε τους έχθρους
της όμορφιάς της για να προφυ-
λάσσει από αυτούς. Για όλα
αυτά θα μιλήσωμε στη σειρά των
νέων αυτών μαθημάτων. Ο ψυ-
χρός άέρας, η υπερβολική ζέ-
ση, ο ήλιος, η υπερκόπωση, τα
ξενύχτια, η κακή διαίτα, το πε-
λύ τοιγάρο και η τελευταίως δι-
στυχώς παρατηρούμενη κατ' α-
παίτησιν της υδίας (11) κατά-
χρησις των αινουνευματωδών πο-
τών, ένθ κομμιάν αισθητική έπι-
δρασι δέν έχουν στον άνδρα, στην
γυναίκα, άπειναντίας, αφήνουν τα
ίχνη της διαβάσεως των. Ω-
σάυτως, τα παρατεταμένα θαλάσ-
σολούτρα και ήλιόλουτρα, η χρη-
σις πολλών και θαλασρών καλλυν-
τικών, ο μη καλός καθαρισμός
του προσώπου καθώς θράδυ από
τα διάφορα μακιγιάζ και τις
σκόνες του δρόμου με ειδικά ξε-
μοκιάζα και όχι με σαπούνια, αλ-
θέρα, βαζελίνη κτλ. — και τέλος
η χρήσις λοχυρών χημικών φαρ-
μάκων προς θεραπευτικούς σκο-
πούς, για την άφαίρεσι των τρι-
χών, για την εξαλείψι των πα-
νώνων ή για την θεραπεία εξαν-
θημάτων ή άλλων δερματικών εκ-

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Οι άπευθυνόμενοι προς τον
«Ιατρόν Δερματολόγον» του
«Θησαυρού» δια ζητήματα αί-
σθητικής, όγεινης και καλλυ-
σμού έν γένει, δέον να ανα-
γράφουν έπακριβώς την ηλικί-
αν των, την κατάσταση και την
χρειάν της έπιδερμίδος των
και άν υποφέρουν από οιασδή-
ποτε έσωτερικήν πάθησιν. Διά
κάθε άπάντησιν, δικαίωμα δη-
μοσιεύσεως άρχ. 5 εις γραμ-
ματόσημα.

Χ ά κ υ α α. Πειραιά.
— Για το μουντάκι και σε σάς
επαυλαμάνω ό,τι παραπάνω και
προς την «Απογοητευμένην Νέαν».
Παρομοία περιπτώσεις. Για την
περιποίησι του προσώπου σας, α-
κολουθήστε ό,τι γράφω επίσης
προς εκείνην.

Ο ρ φ α ν ο ύ λ α, Πειραιά.
— Αυτίσμαια διότι έκτός της ή-
λεκτροπληξείας δέν υπάρχει άλλη
ριζική μέθοδος ή φάρμακο για να
άπολλογίτητε ριζικά από την υ-
περτριχώσιν σας. Αν έκολουθή-
τε το συνηθισμένο θα πληθύνουν
άκόμη περισσότερο. Η συνταγή
της πομάδος θραδείας ένεργείας
είνε η έξής, την όποιαν μπορείτε
να φτιάξετε σ' ένα φαρμακείο.
«Αλλά μόνο σ' ελαφρό χνούδι και
με μακρά χρύσι έχει άποτελέ-
σματα».

—Ασέτατ με θάλιουμ 0,40 γρμ.
Όξυν νά ζήκ 2 γρμ., Βαζελί-
νη 20 γρμ., Λανολίνη 5 γρμ.,
Ροδόνη 5 γρμ.
Α μ φ ι κ λ ε ι α ν, Κιά-

—Ασέτατ με θάλιουμ 0,40 γρμ.
Όξυν νά ζήκ 2 γρμ., Βαζελί-
νη 20 γρμ., Λανολίνη 5 γρμ.,
Ροδόνη 5 γρμ.
Α μ φ ι κ λ ε ι α ν, Κιά-

ζελίνη 30 γρμ.

Την έκτην ημέραν ένα καλό
σαπούνισμα του σώματος και με-
τά πούδρασιμα με τάλκ. Την
εξόδομην τίποτα. Μετά άλλες 5
ημέρες ύγρο και άλοιφή και μετά
σαπούνισμα και όστω καθέξης έως
ριζικής εξαφανισείας των.

Ι. Γ. Β λ α χ. — Μεταχει-
ρήστε 2 δόσεις της κάτωθι λο-
σιών και κατόπιν μόν έναυγράφε-
τε την λοσιόν αυτήν να μεταχει-
ρίζεσθε με βαθιά, το όποιον
να στίβετε καλά, το πρωί μετά
το πλύσιμο και το θράδυ προτού
κοιμηθήτε.

Μημποράτ ντε σουντ 2,50
γρμ., Γλυκερίνη 20 γρμ., Υ-
ντρολάτ ντε φλέρ ντ' όρνάν 310
γρμ.

Όσάυτως δις της έβδομάδος
το θράδυ μετά την λοσιόν αυτήν
να κάνετε ένα άμύλουτρο με άλ-
τέα, ως θα έχετε πολλάκις δια-
βάσει στην στήλη αυτή. Όσάυ-
τως να μη χρησιμοποιήτε σαπού-
νι, αλλά δις της έβδομάδος ά-
σπράδι αλγού, το όποιον να ά-
φαίρητε μετά 10 λεπτά με άφθονο
ν χλιαρό νερό. Πρό της πού-
δρας την έξής λοσιόν:

Ροδόνη άγνύ 100 γρμ., Γλυ-
κερίνη 3 γρμ., Βοράξ 10 γρμ.,
Σ ά τ υ ρ α Δ. Α. Ζ. —

Στην δυσκοιλιότητα όφείλονται
τόσον οι πανάδες, όσον και η
ερυθρότης της μύτης. Συμφορ-
θήτε για την θεραπείαν της σ'
αυτά που γράφω λεπτομερώς στο
σχετικό μου μάθημα. Για το πρό-
σωπό σας θα έκολουθήσετε την
έξής τακτική: Πλύσιμο πρωί και
θράδυ με μόλις χλιαρό νερό.
Κατόπιν με έλα ξυδάκι και την
έξής λοσιόν το περνάτε ελαφρά:

Αλκοόλ καμφέ 30 γρμ.,
Βάμμα βενζόνης 15 γρμ., Υ-
δαρ καλώνίας 60 γρμ., άπε-
σταμονόνη νερό 150 γρμ.

Είσιτιζώς το θράδυ αφού
στενώσχη καλά το πρόσωπο από
την λοσιόν, έπιτρέψτε ελαφρώς
τις πανάδες με άλινη από την κά-
τωθι πομάδα:

Βαζελίνη 60 γρμ., Ρεζορόνη
12 γρμ., Λανολίνη 20 γρμ.,
Νά μη χρησιμοποιήτε σαπούνι,
άλλα άπασι της έβδομάδος άσπρά-
δι αλγού και άλλα μια φορά
κρόκο. Έπιτρέψτε εις ελαφρόν
έπιπλάσιον το πρόσωπον και με-
τά 10 λεπτά το ξεκαθαρίζετε με
άφθονο χλιαρό νερό. Μετά τριμύ-
νην θεραπείαν έναυγράψτε μου.

Ν ά ν τ ι α Κ. Π. Α. — Νά
παίρνετε ένα χάπι το μεσημέρι
κι' άλλο ένα το θράδυ προ φα-
γιτού από τα κάτωθι:
Έξέρε μόν νάα όμικ 0,01
έκ., Φοσφάτ νά σό 0,10 έκ., Αρ-
σενιάτ ντε σουντ 0,005, Έξέρε
γκαλέγκα 0,20 έκ. Δι' έν κατα-
πότιον Νο 75

Μ' αυτά άα παχύνετε και θα
τονώθη και το στήθος. Για την
υποκατάληψη να ακολουθήσετε
την τακτική που γράφω στο άρ-
θρο μου. Το μέν θράδυ να καθα-
ρίζεσθε με την έξής λοσιόν:

Ροδόνη άγνύ 100 γρμ., Αλ-
κοόλ καμφέ 5 γρμ., Πρό δέ
της πούδρας να χρησιμοποιήτε
την έξής:

Ροδόνη άγνύ 10 γρμ., Γλυ-
κερίνη 30 γρμ., Ό ντε λωριέ σε
ρίξ 105 γρμ.

Ν. Ι. Κ. ΛΑΜ, κ α ι Τ α ι-
ν ι ν η Μ ε λ ω δ ι α. — Έ-
χετε άπαθή έπιδερμίδα και δέν
την έχετε περιποιηθή καταλλήλως.
Νά κάνετε 24 άνέσεις ήμερών
παρ' ήμεραν από μιάν ένδομι-
κώδ «Αντιστοφολό Παστέρ» Αθη-
νών. Δις της έβδομάδος, μόλις
ζεστόν ό καρός, να καίετε από
ένα γενικό θεούχο λουτρό. Νά
εuryζεσθε δις μόνον της έβδομά-
δας, με πολύ ζεστό νερό και ού-
δέποτε κόντρα. Νά μη μεταχειρι-
ζεσθε κατόπιν έρεθιστικά ως κο-
κίνη, αινουνεύματα ή κρέμας,
άλλα την έξής λοσιόν:

Ροδόνη άγνύ 100 γρμ., Αλ-
κοόλ καμφέ 10 γρμ.,
Νά μη ζουλάτε τα μπιμπικά
ή να εξανθήματα και να άποφεύ-
γετε τα παστά, άλμυρά, χοιρινά,
κονσέρβες, θαλασσινά και έν γε-

Νά μην τα παραλείψετε γιατί με
τά την ξηρότητα θα επέλθω η ρυ-
τίδισις και ο μαρμαρινός.

Νά παίρνετε δε έσπερικώδ 40
σταγ, το μεσημέρι και 40 το θρά-
δυ μέσα σε λίγο νερό προ του φα-
γιτού Λικίντ Κάλουμ Σπές.
Για τις σούλες δέν έπιτυγχάνετε
και μεγάλα πράγματα, γι' αυτό
πρέπει να προλαμβάνωνται. Φάρ-
μακο ριζικό κατά της φαλακρόσε-
ως δέν έχει άκόμη έρεθθ. Κάνετε
έπί μακρόν χρήσιν της κάτωθι
συνταγής, με την όποιαν ραντίζε-
τε κάθε θράδυ το πρηνότον κάνον-
τας του και ένα ελαφρό μασ-
σάζ:

Ό ντε 61 άλκοολέ 250 γρμ.,
Κάμφο 25 γρμ.,

Το κάλλισμα θα σας ώφελήση
και στα στυρία και στην τριχο-
τόνωση. Και σεις Ταϊνίνη Μελω-
δία θα ακολουθήσετε την ίδια τα-
κτική για το πρόσωπον. Παρο-
μοία περιπτώσεις. Μετά δίμηνον
έναυγράψτε και οι δύο.

Ο. Ι ω α ν. Πτολεμαίδα. —
Απαρδώς έσύ ένα τόσο μικρό
κοριτάκι, τόσο έπιπόλαια να με
ταχειρίζεσαι το πρώτο τυχόν καλ-
λυντικό. Η κρέμα αυτή, παμύ
μου, περιείχε υδρόγυρο με τη
κόντρα. Λοιπόν, να κής της
έβδομάδος το θράδυ προτού κοι-
μηθής και άφου καθαρίσης το
πρόσωπό σου έλαφρά μ' ένα θαμ-
δάκι και την κάτωθι λοσιόν, ένα
άμύλουτρο:

Μημποράτ ντε σουντ 2,50 γρ.,
Γλυκερίνη 20 γρμ., Υντρολάτ
ντε φλέρ ντ' όρνάν 310 γρμ.

Το άμύλουτρο θα το κάνης μ'
άλτέα ός έξης: Βράζεις 2 όκ.
νερό μέσα σε μιά κατσαρόλα έως
ότου κοχλάσει πολύ καλά και ρί-
χνεις τότε μέσα 2 κουταλιές της
σούπας, έζωλα άλτέας. Κατεβά-
ζεις μετ' άλλως 1 λεπτά της ώρας
την κατσαρόλα άτ' την φωτιά και
άφήνεις το πρόσωπό σου έπάνω
στούς υδραγωγούς της επί 10 λε-
πτά. Την άνω λοσιόν θα χρησι-
μοποιήεις κάθε θράδυ, και όταν δη-
λαδί δέν κάνης άμύλουτρο. Ό-
σάυτως άλλες δύο φορές την έ-
βδομάδα ν' άλείψης το πρόσωπό
σου με κτυπημένο άσπράδι αλγού,
το όποιο να ξεκαθαρίζεις μετά 10
λεπτά μ' άφθονο χλιαρό νερό.

Σ κ λ ρ ο κ τ ο π η μ α. —
Το καλοκαίρι να πλένεσθε με
φυσικό κρόκο νερό, τον δέ χειμώνα
με μόλις χλιαρό. Το πρωί μετά
το πλύσιμο, ως και προ της πού-
δρας να χρησιμοποιήτε την έξής
λοσιόν:

Ροδόνη άγνύ 100 γρμ.,
Γλυκερίνη 20 γρμ., Βοράξ 10
γρμ.

Το θά θράδυ να καθαρίζετε το
πρόσωπό σας με ένα θαμδάκι
και την έξής λοσιόν:

Ροδόνη άγνύ 10 γρμ., Γλυ-
κερίνη 40 γρμ., Ό ντε λωριέ σε
ρίξ 105 γρμ.

Σαπούνι να μη μεταχειρίζεσθε,
άλλα δις της έβδομάδος επί 10
λεπτά κτυπημένο άσπράδι αλ-
γού. Αποφεύγετε τον ήλιον κατά
το δυνατόν.

Ε σ μ ε ρ α δ α ν Ν ι-
γ ρ ι τ α. — Ακολουθήστε και
σεις έπακριβώς την τακτικήν που
γράφω παραπάνω προς «Σκληρό
κτύπημα» και θα μέινετε ικανο-
ποιημένη, περισσότερο από τα πα-
νάρκεια και όποσπο παρασκευ-
ής καλλυντικά. Μετά δίμηνον έ-
ναυγράψτε μου.

Κ ι τ σ α ν Γ Μ. — Και
σεις ακολουθήστε εις ό,τι συμ-
βουλεύω λεπτομερώς το «Σκληρό
κτύπημα» Για την τακτοποίη-
σιν της περιόδου να παίρνετε 15 η-
μέρες προ έκάστης περιόδου
έπί εξάμηνον, δύο δώ χότια ή
μερμηόος Χορδέα 300 μονάδων.

Νά μην τα παραλείψετε γιατί με
τά την ξηρότητα θα επέλθω η ρυ-
τίδισις και ο μαρμαρινός.

Α γ ν ω σ τ ο ν Ν ε ο ν
Π. Ε. — Και σεις συμφορθήτε
έπακριβώς εις ό,τι συμβουλεύω
φάρμακα, διαίτα και άνέσεις των
«Ν. Ι. Κ. ΛΑΜ». Παρομοία πε-
ρίπτωσης.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ογκυρός

